

Hang

Égi Béke a Földön

Dombi Ferenc
csütörtöki tanításai

1. kötet

2005.

Kedves Testvérek!

Isten kegyelméből 1998. március 26-ától 3 és fél éven át szeretett földi tanítómhoz, Feri bácsihoz (Dombi Ferenc katolikus paphoz) járhattam Jézust tanulni.

Alig vártam a csütörtöki napokat, hogy újra hallgathassam őt. Fáradhatatlanul válaszolt kérdéseinkre, nem nyugodott, amíg értelmet megnyugtató választ nem adott.

Rendíthetetlen hite, Isten iránti szeretete, bizalma, hűsége, bátor tanúságtevő élete örökre példa.

Rendkívül szemléletes előadása, derűje, jó kedélye vonzott újra és újra.

Csodálatos, hogy mennyire 'két lábbal a földön' élt, ő, aki lelke antennájával nap mint nap a mennyel tartotta a kapcsolatot.

Kezdetben lelkesen jegyzeteltem, de rá kellett jönnöm, hogy ez nekem nem elég.

Júniusban aztán vettem egy diktafont, és Feri bácsi megengedte, hogy felvételeket készítsek. 1998. jún. 18-án egy igen gazdag anyagot vehettem fel, sikerrel. És milyen jó volt otthon többször meghallgatni, kijegyzetelni! Majd következett a sokszorosítás a testvéreknek.

Három éven keresztül minden csütörtökön felvettem Feri bácsi kérdéseinkre adott válaszait. Később egy testvérünk felvetette, hogy jó lenne ezekből a felvételekből leírni, és a Hang-újságban megjelentetni. Örömmel kezdtem munkába.

2002. májusa óta olvashatják a testvérek, amit Feri bácsinál tanultunk.

Az eddig összegyűlt anyagot szeretettel ajánlom Jézust tanuló testvéreimnek!

2005. március 26.

Torma Károlyné Erzsí

E l ő s z ó

FERI BÁCSI!

Alacsony, kicsit köpcös alkatú ember volt, akinek a szemében mindig ott bujkált egy kis vidám, huncut csillogás. Nemrég egy fiatal közösségbeli testvérem sóhajtott fel: –

Milyen kár, hogy nem ismertem személyesen!

Aki viszont ismerte, beszélhetett vele, gyónhatott nála, netán a közösségeiben tanulhatott tőle, abban kétségkívül mély, kitörölhetetlen nyomot hagyott Jézusnak odaadott karizmatikus személye. Azokban is, akik a köré szerveződött közösség tagjai maradtak, és azokban is, akik nem.

Közösségbeli barátom, aki korábban – mondhatni – bejárta a világ egy részét, hosszabb ideig lakva más kontinensen is, azt mondta Feri bácsiról: – Azok közül, akiket az életem során eddig megismertem, ő volt az egyetlen Jézus által is hitelesített ember.

Mi is örömmel és szívesen emlékezünk simogató, szeretetteljes, bölcs szavaira, és nem feledjük kemény, egyértelmű, szenvedélytől fűtött korholásait sem.

A pénz nem érdekelte!

Tizenkétezer forintos nyugdíjából és a testvérek adományaiból élt rendkívül szerényen. Önmagának szinte soha nem vett semmit. Ha a testvérek többet adtak, akkor azt azonnal küldte Indiába, az éhezőknek.

Tíz éven keresztül voltam a legszűkebb közösségének a tagja, és én, aki korábban évtizedeken keresztül idegenkedtem mindenféle paptól, elkötelezett és lelkes tanulója lettem. Korábban el sem hittem volna, hogy ilyen pap is létezik a világon!

Valószínűleg Jézus is így gondolta, mert 1993. február 15-én, egy hétfői napon, hallható módon megszólalt benne.

Feri bácsi ekkor már 65 éves volt. Nyugdíjas lelkeszként, évenként meghosszabbított engedéllyel Inárcson tevékenykedett.

Életének meghatározó eseményei, Jézust látásához, tanításához való hűséges ragaszkodása nem tette őt elfogadottá és elismertté. A hön szeretett egyházában, a Római Katolikus Anyaszentegyházában sem, és később a szűkebb testvéri közösségében, a Bokor bázisközösségben sem.

Tornatanárnak készült, amikor az iskolából a kollégiumba menet egy parkban megjelent előtte Jézus Krisztus, és arra kérte, hogy legyen pap. Nem akart pap lenni.

Kitartóan kellett Jézusnak kérnie őt, mire beadta a derekát, és jelentkezett az iskola hittantanáránál. Elképzelhetjük, hogy mekkorát nézhetett az a paptanár,

hiszen az egész iskolában egyedül ez az országos ifjúsági boxbajnok, a Dombi állt bukásra hittanból.

1976. október 4-én részesült Lélekkeresztségben.

E Lélekkeresztségben a 22 éves papi pályafutása lelki mérlegében azt élte meg, hogy mennyire akadályos annak, hogy célhoz érhesse Jézus ajándékai benne. Bulányi Gyurka bácsi mesélte, hogy egy falusi plébánián volt hosszabb ideig vendége Feri bácsinak, amikor miseidő alatt a templomból kihallatszó hangos kiabálásra lett figyelmes. Bement, és elképedve látta, hogy – a teljesen üres padosorok miatt – Feri bácsi az oltár előtt fel s alá rohangálva kiabálva perlekedett Jézussal. Nyilván kérdőre vonta az Istent, hogy minek hívta el őt papnak, ha nincs, akinek prédikáljon.

Feri bácsi erre a kérdésére 17 év után kapta meg a választ Istentől. Akkor, amikor megszólalt benne a Hang!

Feri bácsit hatvan éves korában nyugdíjba küldte az egyháza, s a feszítő paphiány ellenére sem tartott igényt a további szolgálataira.

Ekkor ment Medjugorjéba, ahol három hónapot töltött azzal, hogy magyar csoportokat vitt végig a kis és a nagy hegy stációin.

Egy alkalommal már lefelé ereszkedtek a rendkívül sziklás és meredek úton, amikor kibicsaklott a lába, elesett, és szilánkos törést szenvedett a bokáján. Még aznap több orvos megállapította, hogy ebből többé nem lesz láb.

Aznap este paptársai fogták Feri bácsit, és a sötétlilára színeződött s cipónagyságúra dagadt lábával bevitték a jelenések helyszínére, a kápolnába.

Amíg a látnokok Mária üzenetét hallgatták, Feri bácsi zsibbadást érzett az addig lázasan lüktető bokájában. Mire odanézett, elakadt a lélegzete, mert a lába teljesen ép és gyógyult volt. Mintha el sem tört volna!

Amikor hazajött, s boldogan mesélte egyházi feletteseinek, szinte senki nem adott hitelt a szavainak.

Hasonlóképp járt Jézusnak azzal az ajándékával, amikor az hallható módon megszólalt benne. Épp az aznapi rózsafüzérimáit végezte, amikor egy kedves, ismerős, de határozott hangot hallott. Arra kérte, hogy most hagyja ezt, és beszélgessenek. Először körülnézett, hogy ki jött be a szobába. Lassan tudatosult benne az újabb megszólítást követően, hogy belülről jön a HANG! Lassan elkezdtek beszélgetni. Kora délutántól másnap reggelig. A HANG szelíden simogatott, türelmesen magyarázott, szeretettel biztatott, majd Jézus Krisztusként bemutatkozott.

Hát így kezdődött!

Később arra kérte Feri bácsit a HANG, hogy írja le a beszélgetéseiket. Így született meg a HANG-könyvek első kötete.

Jézus a következő kötet megjelentetéséhez már segítséget is küldött. Ebben Jézus már válaszolt a Neki levélben feltett kérdésekre is. A megkezdődött beszélgetés gyümölcse: 43 kötetnyi tanítás Jézustól.

Az ember életének szinte minden kérdését, problémáját felölelő válaszok a megoldásra. Személyre bontottan, és mégis minden emberhez szólóan.

Feri bácsi 2004. május 1-jén éjjel két órakor halt meg, négy éve tartó kideríthetetlen eredetű csuklás következtében.

Vidéken élő közösségbeli testvéreim többször felemlegették még életében, mennyire sajnálják, hogy a távolság miatt nem vehetnek részt a heti rendszerességgel megtartott közösségi tanításain.

Minden héten kedden, szerdán, csütörtökön és pénteken délután közösségi tanulás volt Feri bácsinál a lakásán. Közben életgyónásokat hallgatott. Vidéken – ahová hívták – és Budapesten előadásokat tartott, havonta kétszer misézett, és 43 kötetnyi könyvbe foglalta Jézus benne megszólaló válaszait a Hozzá írt levelekre.

Jelen kiadású könyvünk, mint ahogy a címe is jegyzi, a csütörtöki közösség magnóra rögzített hanganyagának első, véletlenszerűen válogatott részét tartalmazza. Ez a rendelkezésünkre álló hanganyag körülbelül 1/5 része. A hanganyag szövegét természetesen alaposan át kellett javítani, hiszen a beszéd közben jelentőséggel bíró elhallgatásokat, bólintásokat, kézmozdulatokat, hirtelenjében megfogalmazott félmondatokat, utalásokat érthetővé, olvashatóvá kellett tenni. A javításnál alapvető szempont volt, hogy a lehető legkevesebb alakítással megőrizzük az összejövetelek légkörét, szóhasználatát.

Feri bácsit nagyon sokan megismerték országszerte és világszerte is a személyes találkozásokon és a HANG-könyveken keresztül. Megismerték és megszerették!

Mindazoknak, akik nem lehettek részesei Feri bácsi csütörtöki tanításainak, e könyvön keresztül azt kínáljuk, hogy éljük át együtt újból azt, hogy csütörtök délután van. Mindannyian megérkeztünk Feri bácsi József körúton bérelt lakásába. Lassan elcsendesülünk. Feri bácsi is leül az ajtó melletti megszokott kis foteljába. Elénekeljük az „Itt vagyok végre, jó Uram!” című dalt, majd Feri bácsi rövid bevezető imáját hallgatjuk, s elkezdődik a beszélgetés.

Hallgassuk Feri bácsi válaszait!

Hallgassuk azt, akiben azért szólalt meg Jézus Krisztus, hogy általa is tanulhassunk.

Ahogy Ő szokta mondani: – ALAKÍTSUK ÁT GONDOLKODÁSUNKAT!

Budapest, 2005. június

Szabó János

1998. 06. 18.

Kérdező: Feri bácsi, beszélne a teremtésről?

Feri bácsi: A teremtést az Isten oldaláról meg az ember oldaláról kell nézni.

Az Isten oldaláról a teremtés az Isten szükségszerű szabad tette. Miért szükségszerű? Mert van teremő képessége. Ha valakinek van egy képessége, és azzal nem él, akkor vétkezik az illető mulasztással. Ezért az Istenben ilyen szunnyadó képesség nem létezik. Neki minden képessége kell hogy kibontakozott állapotban legyen. Ezért az Istent úgy is hívják, hogy tiszta cselekvés, actus purus. Mondtam a múltkor – furcsán is hatott –, hogy az Isten nincs is. Őbenne nincs leállás, mert akkor mulasztással vétkezne. Istenben nincs potencia, mert az mind aktualizált. Minden működik, minden árad. A szeretet csodálatos energiája állandóan árad.

A szeretés másik neve: boldogítás; a harmadik neve a békesség. Minden, ami szép, nemes és jó, az mind az Istenből árad. Az Istennek tehát szükségszerű, hogy teremtsen, ha egyszer tud teremteni. Igen ám, de ha tökéletes, akkor Önmagához méltót kell teremtenie. Az Istenhez meg csak az Isten méltó. Ezért az Istenben logikailag első az kellett hogy legyen, hogy Ő megteremtményesüljön. Ezért az Istenben az első az volt, hogy meg fog jelenni a Földön. Jézus élete volt logikailag az első. Ami a logika rendjében az első, az a kivitelezés rendjében az utolsó. Ha egy építésmérnök akar egy házat konstruálni, az eszében már megvan a ház, ez az első, elgondolja, de a kivitelezésben az utolsó, hogy kész van.

Jézus első beköszöntőjében ezt mondta: „**Betelt az idő!**” Tehát megtörtént az Isten oldaláról az, ami logikailag az első volt, hogy megteremtményesül. Ezért mondhatta: „*aki Engem lát, látja az Atyát.*”

Testvérek! Isten teremtésénél érdekes a következő: Az Isten mindenben benne van, mert amiben nincs, az nincs.

Nem úgy van, hogy van valami, és abban benne van az Isten, hanem fordítva, mert benne van, az azért van! Tehát ez annyit jelent: ez a könyv azért könyv, mert könyvnek szereti az Isten. A fa azért fa, mert fának szereti az Isten. Ha nézzük ezeket a létsíkokat, a só- vagy cukorkristály azért az, mert annak szereti az Isten. Egy virág, egy ibolya azért ibolya, mert annak szereti az Isten. Itt már kibontakozóbb az Isten gazdagsága, mert már van illata, színe, formája. Egy cica, egy kutya vagy egy tigris azért az, ami, mert annak szereti az Isten. Az állatban még több van, a faj- és önfenntartás ösztöne mellett még mozgástere is van. Mindez így néz ki az ember alatti világban.

Az ember az előbbieknél azért több, mert az Isten boldognak szereti az embert. Ezért az ember természetéhez tartozik a boldogsága. Az nem egy adalék.

Nincsen boldogtalan ember! Aki boldogtalan, az embertelen. Aki boldogtalan embernek tudja magát, az nyugodtan elmondhatja, hogy embertelen ember vagyok. Tehát a boldogság hozzánk tartozik!

Mi ez a boldogság? Benső béke, harmónia. Nem úgy van, hogy ha én jó leszek, majd békém lesz, hanem fordítva van: mert békém van, ezért természetes, hogy jó vagyok. Ha a békémel nem törődöm, nem törődöm azzal, ami én vagyok. Az ember alatti világ nem tud nem törődni a békéjével, ezért az ember alatti világ a maga területén tökéletesebb, mint az ember. Egy virág, egy madár tökéletesebb a maga szintjén, mint az ember a maga szintjén. Az ember alatti világ cselekvési vonala: alakítás, szerzés, vevés. Ez tökéletes. Az embernél van az adás. Ez a „gyeplő” az ember értelmének és akaratának kezében van.

Csak az ember tud akarni!

A boldogság egy akarati szint. Jót akarok. Akkor van bennem béke, amikor tudom, hogy jót akarok. De ha ez nem valósul meg, akkor is béke van bennem. Az ember életviteléhez, ahhoz az állapothoz, hogy békében legyen, két dolog kell: Tudnom kell, hogy amit teszek, milyen szándékkal teszem. Tehát kivel és kiért. M

Amikor azt mondom reggel: -- Uram, Érted és Veled indulok el! – ez azt jelenti, tiszta a szándékom. Jézus azt mondja: „*Boldogok a tiszta szívűek*”. A szív szó az evangéliumokban Jézus szerint azt jelenti: törekvésközpont. Amikor Jézus a szívről beszél, az ember törekvésközpontjáról beszél, tehát a szándékvilágról. Ha a szándékom tiszta, akkor vagyok boldog.

„*Boldogok a tiszta szívűek*” – boldogok, akiknek tiszta a szándéka. Akkor tiszta a szándékom, ha azt mondom: Uram, én Veled indulok el, Veled mondom, Veled gondolom, Veled teszem azt, amit gondolok, mondok, teszek. Ez tehát a szándék. És a cél, hogy Érted. Uram, én Érted kelek fel reggel, én Érted megyek munkába, mindent Érted teszek. Ez nem annyit jelent, hogy mindenki ki van zárva. Ez azt jelenti, hogy Ő a cél.

Testvérek! Az Istenért kell az embereket szeretnünk! Ha nem az Istenért szereted az embert, rosszul szeretsz, mert akkor azt akarod neki, amit ő lát jónak. – Itt vannak például a mamák és a nagymamák, akiknek erre nagyon kellene vigyázniuk! Kihasználják őket a gyerekek meg az unokák, mert amit tesznek, nem az Istenért teszik, hanem az unokájukért. Jaj, csak nehogy megszólják őket, inkább nekik is legyen meg minden, ami kell! És bizony van eset, amikor úgy elrontják azt a gyereket, hogy az már azt gondolja, hogy ő az Atyaúrsten! Így körülötte mindenki érte kell hogy éljen. Később keserves szenvedések árán – ha jó szándékú – majd megtanulja azt, hogy ő nem isten. De nagyon sok szenvedéstől mentenénk meg azokat, akikkel kapcsolatban vagyunk, ha Istenért szeretnénk őket.

Bennünket az Úr Jézus a mennyei Atyjáért szeretett. Ha én azt akarom, hogy valakit helyesen szeressek, akkor azt kell neki akarnom, amit az Isten akar neki. Nem azt, amit ő lát jónak, nem azt, amit én látok jónak, hanem azt, amit az Isten

lát neki jónak. Hogy az Isten mit lát neki jónak? Ezt a gyakorlatban nem olyan nehéz megtudni. Az a pofon egyszerű mérleg, amikor azt mondja Jézus: amiről te gondolod, hogy neked jó, ha más teszi veled, azt tedd mással. Amiről tudod, hogy az neked árt, azt ne tedd mással. Ez elég jó mérleg ahhoz, hogy az ember el tudjon igazodni. Ha az ember Jézus tanítását egyre jobban megismeri, akkor rájön arra, hogy ami épít, buzdít, vigasztal, az a jó. Ami rombol, kétségbe ejt, elkészerít, az a rossz. Ezt hosszú távon mindig kell látnunk, mert az ember nem máról holnapra élő lény.

Mi az a két egybecsengő dolog, ami ahhoz kell, hogy az ember boldog legyen? El tudnánk mondani, mi az?

A belső békének – ami a boldogság – két összetevője van.

Mi a boldogság? A jó birtoklása az elvesztés félelme nélkül. Tehát! Ezt a jót én soha nem veszítem el. Ez örök! – Tegnap azt mondta valaki, hogy neki nem tetszik az, ha valaki azt mondja neki, azért tegyek jót, mert majd a halálom után ezért jutalmat kapok. – Az ilyen megfogalmazás tényleg nem helyes. De! Ha én békét hordozok, tehát tényleg a jót hordom magamban, ez annyit jelent, hogy ezt a halál se tudja elvenni tőlem. A belső béke annál is nagyobb! Örök! Nem szűnik meg! Valamiképp az örökkévalóság tudatát kell hordani magamban, hogy mi tényleg az örök élet gyermekei vagyunk. Nem mulandó a mi életünk, testvérek! Mirajtuk a halál se fog! A halál nem változtatja meg a tudatállapotunkat. Aki a halála előtt nem boldog, az a halála után sem lesz boldog.

Akinek a szívében béke van a halála előtt, az azt éli meg, hogy a belső béke erősebb, mint a halál.

A halál után: amit eddig hittem, azt látom. Amiben eddig reméltem, azt birtokolom. A szeretet az, ami megmarad. Egyértelművé kell tennünk, hogy mi nem vagyunk mulandók. Belénk itatódott, hogy félünk az öregségtől. Ilyen nincs! Az omlik le rólunk, aminek az a dolga, hogy leomoljon. Az anyagi, a materiális az mulandó, de az nem én vagyok. Aki én vagyok, az ezt nem ismeri. Én vagy boldog vagyok, vagy boldogtalan; vagy szembesülök, vagy menekülök. Akkor vagyok békében, akkor vagyok boldogságban, ha egy olyan jót tudok birtokolni, amiről tudom, hogy az nem veszíthető el. Azt nem lehet elrabolni. És ebben olyan szerencsések vagyunk, mert Egy ilyen jó van. Úgy vagyunk ezzel, mint Ádám volt Évával. „Válassz magadnak feleséget!” Egy közül kell választanunk, ez a jó: a benned élő Isten, a benned lévő szeretet, a jót akarás. A jót akarást nem veszítem el. Azt nem is tudják elrabolni. Én eldobhatom, de akkor már – ha úgy halsz meg, hogy nincs benned jót akarás – a halálod után se lesz benned jót akarás, mert a tudatállapotodat nem változtatja meg a halál.

Nagyon döntő, hogy ezt az állapotot – ezt a boldogságot, belső békét – **nekem megteremteni kell, csak meglátnom, hogy bennem van, mert az Isten**

így van bennem boldogító módon. Ahhoz pedig, hogy ez egészen érthető legyen, és a tévedést minél jobban ki tudjuk szűrni (ezért jó nekünk, hogy Isten önmagát teremtményesítette meg emberként), Jézusban meg tudjuk ismerni, hogy néz ki egy igazi, valóságos ember. Ezt eszmei szinten tisztán meg tudjuk fogalmazni: nem ártok, megbocsátok, segítek. Ez így nagyon világos, nem lehet mellébeszélni. Ahol mellébeszélnek, ott bizony torzítják bennünk az emberséget. Ezért fájdalmas, ha az ember nem áll rá a saját értelmének használatára. Engedi, hogy a pillanatnyi kényelmében a különböző szellemi erők játékszerévé váljon. Odáig jutunk, hogy kétezer éve, hogy megjelent a Földön Jézusban a kimondhatatlan szeretet, és Ennek a nevében követték el a legtöbb gyilkosságot, a legtöbb gonoszságot a mai napig. Őrá hivatkozva iszonyatos dolgokat csinálnak. Teljesen eltorzítva azt, aki elmondta Magáról, aki Őt látja, látja az Atyát.

Isten oldaláról nézve a teremtés Isten szükségszerű szabad tette. Szükségszerű, mert tud teremteni. Ha tud teremteni, akkor tökéleteset kell teremtenie, Önmagához méltót. Önmagához meg csak Ő Maga méltó, Neki kellett megteremtményesülni. Azért szabad tette, mert ennek a formáját Ő döntötte el, hogy ez hogyan és mint fog történni.

Az ember oldaláról nézve pedig a bűn az ember szükségszerű szabad tette. Szükségszerű volt a bűn megjelenése a Földön, mert véges képesség végtelen lehetőséggel találkozott. Ha véges képesség végtelen lehetőséggel találkozik, akkor nem fedik egymást. Egyszer melléfog. Ezt nevezzük bűnnek. Az ember nem az Isten akaratát, hanem önmaga akaratát teljesíti.

Tehát, ha véges képesség végtelen lehetőséggel találkozik, akkor ilyen értelemben ez az ember szükségszerű és szabad tette, mert szabadon dönt, amikor így dönt. De itt elsősorban nem az a probléma, hogy aki megszületik a Földre, az szükségszerűen valami bűnt követ el, mert a Föld arra lett kitalálva – testvérek –, hogy a bűn valóságának a nyakát itt kitekerhetjük. Ezért mondtam többször, hogy minket a bűneink vittek az Istenhez. Rádöbbentünk arra, hogy az az embertelenség, az az önzés, amikor az ember erkölcsileg nem azt teszi, ami a szívét megnyugtatja.

Az Ádám – Éva szimbólum nagyon jó. Hogy az mennyire volt történelmi tény vagy nem, az nem is érdekes. A mi számunkra az az érdekes, ami tartalmat hordoz. Az, hogy a vevés által akart boldog lenni. Azért vett a tiltott fáról, és miután ez benne mindent felfordított, ezért a másikat hibáztatja. Nem én, az Éva, nem én, a kígyó!

Tulajdonképpen ezzel a batyúval jövünk le mindannyian a Földre, az önzéssel, amivel a másokra toljuk a felelősséget. Ezért jó már nekünk, hogy van egy Jézusunk, aki ennek az ellenkezőjéről beszélt, és mutatta, élte le elénk, hogy a mi életünkben a másért élés és a felelősségvállalás a döntő.

Ehhez a legfontosabb eszköz a reggeli és esti ima, amikor pár percre tudatosan is kapcsolatba kell hogy kerüljünk azzal a **benső békével**, aminek a másik neve: **az Isten bennem élése**.

Reggel: Uram, én Veled indulok, és mindent Érted teszek! Este egy kis visszatekintés, kérve áldását, segítségét, hogy holnap újra tudjam kibontakoztatni a békémet, ami lényegében az Ő békéje.

Ahogy a bor és a víz összekeverve már nem választható szét, az életem – azt lehet mondani – a mi életünk, Istené meg a miénk. Mert – testvérek! – Jézus és mi közöttünk ezen a téren csak az a különbség, hogy Jézus először volt isteni természettel fölruházva, utána vette Magára az emberi természetet. Nálunk meg fordítva van: először emberi természetet kaptunk, és utána részesültünk az Isten természetében. Ez a megszentelő kegyelem állapota, mert a bennünk lévő Isten a megszentelő kegyelem. De nem lehet különválasztani magunkban, na most ez az Isten természete bennem, ez az ember természete, mert a természetünk úgy össze van – ilyen értelemben – keveredve már, hogy minden jót, amit teszek, én is teszem, meg az Isten is teszi bennem. A gondolat szintjén – eszmei szinten – ki tudom választani azt, hogy mi az, ami Isten bennem: az, ami épít, buzdít, vigasztal. Ezért van helyén a párbeszédima. Mert ha te magadnak mondasz olyan mondatokat, ami épít, buzdít, vigasztal, azt nem te találod ki. Azt a benned lévő Isten mondja neked. Ilyen pici alázat és ilyen pici hit kell ahhoz, hogy az ember a párbeszédimán keresztül tudjon Istenével kapcsolatba kerülni. El kell hinnem, hogy ami bennem jó, az az Isten! Az nem lehet független az Istentől. Ami bennem jó, az bennem Maga az Isten. Figyeljétek meg – azért mondtam, hogy az alázattal –, mert az ördög mindig a gög, a kevélység irányába akarja az embert tolni. Azért, hogy az alázatodat nyakon vágja így: 'ezt csak te találod ki, amikor olyat mondasz, ami épít, buzdít, vigasztal. Azt nem az Isten, azt te találod ki.' Én vagyok olyan nagy, hogy én találjam ki! – Általában az elbizonytalanítás a Sátán eszköze arra, hogy bennünket valamiképpen megbolygasson.

Tehát **alázat az, hogy ami jó bennem, az az Istentől van, és egy nagyon pici hit** – a hit a szívnek a szeme –, **amelyben el kell hinnem, hogy tényleg bennem van az Isten boldogító módon**. Ezt el kell hinnem! Értelmileg alá tudom támasztani – ahogy előbb mondtam nektek –, hogy mindenben benne van az Isten. De a szellemi lényekben boldogító módon kell hogy bennük legyen, azért szellemi lények. Mi partnerei vagyunk az Istennek, nem pedig a bábu!

Ha madarak lennénk, akkor bábuk lennénk, és azon a szinten tökéletesek is lennénk. De mert boldogító módon van bennem az Isten, ezért nekem el kell hinnem azt, hogy Ő igenis ezen a módon is bennem van. Ez az a hit, ami tulajdonképpen a mi oldalunkról növelhető, erősíthető. Jézus azért szidta azokat, akikből hiányzott. Még mindig nem hisztek? Keményszívűek! Nyilvánvaló, hogy csak azért szidhatta őket, mert tudta róluk, ha akarnának, akkor tudnának jobban hinni. **Nekünk mélyen kell hinnünk abban, hogy bennünk az Isten él boldogító módon.**

Kérdező: *Hogy értsük azt, hogy Jézus kiüresítette magát?*

Feri bácsi: Amikor azt mondjuk, hogy Jézus kiüresítette magát, és fölvette a szolgai alakot? Ez annyit jelentett, hogy a Szentháromságban a 2. személy, Jézus, a maga istenségét egy szinten lehatárolta az emberi természet határával. Mert Ő valóságos ember volt. Olyan értelemben kiüresítette az istenségét, hogy emberként, valós emberként jelent meg a Földön.

Amikor az a vérfolyásos asszony megérinti a ruháját, megfordul: „*Ki érintett meg? ...éreztem, hogy erő áradt ki belőlem.*”(Lk 8;45-46.) Ő ott nem bohóckodott! Tényleg nem tudta. Tehát ilyen értelemben kiüresítette Magát. Ha Ő, mint Isten, ráfigyel az asszonyra, akkor tudja, hogy ki az. De így, mint ember, nem tudta, ki érintette meg.

1998. 06. 25.

Kérdező: *Feri bácsi, beszélne nekünk a Tízparancsról?*

Feri bácsi: A Tízparancsban az 1-2-3. parancs tartalma: szeresd az Istent gondolattal, szóval, cselekedettel. Belülről kell elindulnia a szeretetnek!

A 4. parancsot egyelőre kiveszi ebből a vonalból a Hang, utána azt mondja az 5-6-7. parancsban: szeresd az embert cselekedettel: „*Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj*”; utána szóval: „*Hamis tanúságot ne tégy felebarátod ellen!*”; és gondolattal: „*Felebarátod feleségét ne kívánd, se házát, se mezejét, se másféle jószágát ne kívánd!*”

Tehát az Isten vonatkozásában belülről kell elindulnia a szeretetnek ahhoz, hogy gondolatban legyen élő módon egy az Istennel. Ennek természetes következménye lesz a beszédemben az, hogy képviselni tudom azt, hogy van az Istennek egy olyan kívánsága, hogy kívülről is igazoljam: én az Istenhez tartozom! Ez az Úr napjának a megszentelése.

Az Isten az ember iránti szereteténél nem megy bele abba a játékba, hogy az ember csak azt mondja: úgy szeretlek téged! Cselekedettel mutasd ki először! Ez jelenti azt, hogy ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj! Itt az Isten a cselekedetre teszi a hangsúlyt. Aki ezt komolyan veszi, az tudja, hogy ilyen értelemben a beszédben is ki kell tudni mutatni a másik iránti szeretetet forrásában is. Gondolatainkban, vágyainkban az emberszeretetet a helyére kell tenni. Nagyon fontos ilyen értelemben a sorrend.

A 4. parancsot azért vette ki a Hang, mert – azt mondja – ott az az érdekes, hogy nem a szeretetre van téve a hangsúly, hanem a tiszteletre. Atyádat és anyádat tiszteld!

Mi a különbség a tisztelet és a szeretet között? A szeretet egy jót akarás, az mindig mindenki irányában kötelez. **A tisztelet pedig szellemi munka. Meg kell látnom a másokban, mi benne a tiszteletre méltó, különben nem tudom tisztelni.** Ezért, amikor azt mondja a törvény, hogy atyádat és anyádat tiszteld, akkor az annyit jelent, hogy már születésed után, ahogy kezdesz gagyogni, úgy tanuld meg a gondolkodásodat ráirányítani arra, hogy a másokban mi a tiszteletre méltó. Ez a másik nyilván a szülő, bennük kell meglátnia a gyereknek azt, ami a szülőben tiszteletre méltó.

Itt nekem csak az problémám, hogy a Tízparancs mindenkor az a mérce, amely a legalapvetőbb irányt mutatja. Ez annyira a természetünkbe írt törvény, hogy még az ateisták is - akik tagadják az Isten létét, és mindent, ami az Istennel kapcsolatos –, azt mondták, hogy a Tízparancsból az első hármat ne tartsuk meg, de a többit, azt igen. Csak az első hármat, ami az Istenre vonatkozik, szeresd az Istent gondolattal, szóval, cselekedettel, azt ne.

„Én vagyok a te Urad, Istened, Uradat, Istenedet imádd, és csak Neki szolgálj!”
Ez a gondolat. *„Isten nevét hiába fel ne vedd!”* Ez a szó. *„Megemlékezz arról, hogy az Úr napját megszenteld!”* Ez a cselekedet.

Ha ezt nem tesszük meg, ha ezt félretesszük, akkor a többit mi is hirdetjük – mondták az ateisták. Csak itt az a feneség, hogy a fát a gyökerétől vágják el.

Tehát, ha mi elszakítjuk a Tízparancsot az első háromtól, az olyan, mintha „kivágnánk a fát”. Azon már nem lesz gyümölcs. Csak idő kérdése, és minden tönkremegy.

Az 5-6-7. parancs: szeresd az embert cselekedettel, a 8.: szeresd az embert szóval, a 9-10.: gondolattal. Az 5-6-7. parancs a cselekedet szintjén az emberek iránti szeretetet képviseli.

Nézzük meg, hogyan állunk mi az első három törvénnyel, mert ha ezt a hármat tisztán látjuk, akkor a többit is helyre tudjuk tenni.

Beszélhetünk 3 skatulyáról, u. n. etikai formáról, erkölcsi normáról.

Három erkölcsi norma van: a gonosz, a tisztességes, a jézusi.

Most vizsgáljuk meg mindegyiknél az 5-6-7. parancsot!

Az 5. parancsban azt mondja a

gonosz: ölj!

a tisztességes: véd magad!

**a krisztusi: add az
életed!**

A 6. parancsban azt mondja a

gonosz : paráználkodj!

a tisztességes: közös megegyezés

**a krisztusi:
szentség**

A 7. parancsban azt mondja

a gonosz: lopj!

a tisztességes: szerezz!

**a krisztusi: add,
amid van!**

Csak szituáció kérdése, hogy a gonosz és a tisztességes közé azonosságot lehessen tenni.

Az 5. parancsnál – ölj - védd magad! –, tehát ha nem tudom másképp védeni magam, akkor megölhetem a másikat.

Szintén szituáció kérdése, hogy a 7. parancsban gonosz vagy tisztességes vagyok, mert a lopj és szerezz ugyanaz. Van egy parancs, amit a katolikus egyház nagyon keményen képvisel. A 6. parancs, a házasság, olyan szentség, hogy az már kegyetlenség. Ezt nyilván azért csinálja, mert ebben a papok nincsenek érdekelve.

Testvérek! Ez magyarul annyit jelent, hogy nem találtok olyan egyházat, olyan intézményt, ahol a krisztusi erkölcsöt tanítanak. Nincs ilyen! Ez hallatlanul súlyos helyzet, hogy egyszerűen, ha akarod, ha nem akarod, nem találsz olyan intézményes egyházat, ahol a jézusi erkölcsöt tanítanak. Ez valami döbbenetes dolog.

Miután az Isten a természetünket fejlődésre teremtette, eljutottunk arra a szintre, hogy gondolkodó emberek vagyunk.

Azok a gondolkodó emberek, akik elsődlegesen az után vágynak, hogy kapjanak Istentől valami szerepet, valamint jól érezzék magukat, becsapódnak valamelyik szektába. Különböző pünkösdistá vonalak vannak, és ahová elmész, ezt mondják: „Jézus él, alleluja!” 1-2 órán keresztül elbódulnak, mint a discóban. Biztos, hogy jól érzik magukat, és biztos csuda következményei is vannak ennek egy darabig. Rövid távon ezek a dolgok bejönnek.

Ez olyan, mint amikor valakinek valamije fáj, és fájdalomcsillapítót vesz be. Az egy ideig hatni fog, és jól is érzi magát tőle az ember. Ezek a csoportok gomba módra szaporodnak, mert rájöttek arra, hogy a nagy hivatalos egyházakban már csak az öregek meg a gyerekek vannak, akik a meséket szeretik. De az értelmes emberek nem is azzal törődnek, hogy ott mit hallanak, mert úgy gondolják, hogy az Isten világa egy misztikus világ. Így ő részt vesz egy szertartáson, amivel megtette azt, amire tanították, és ezzel el van rendezve az élete. Így a Jóistennek mondhatja, hogy megtette azt, amit az egyháza megkívánt.

Nyilván ezek között is van olyan, aki, mint Jézus mondja: „*Aki megvall Engem az emberek előtt, azt Én is megvallom mennyei Atyám előtt.*” Ezért, amikor ez a társaság odakerül a Mennyei Atya elé, és Ő a Szent Fiát megkérdezi: -- Te! Ezek is a tieid? – Hát, Atyám, ezek is. – Na jó, akkor gyertek! – Tudjuk, hogy az embert menti a butasága, csak azt nem tudom, hogy ez a butaság milyen mélységű. Mert ha valaki butaságból csinál valamit, kétségtelen, hogy azért nem

felel. De ha buta, nem biztos, hogy nem felel azért, mert buta. Pl. ha valaki berúgott állapotban vezet, és elüt valakit, igazán nem felel azért, hogy azt megölte. A bíróság mégis azt mondja, nem azért felelsz, mert öltél, hanem, mert ittál, és úgy ültél a volán mellé. Van egy u.n. bűnös tudatlanság. És én ezt nem tudhatom, hogy milyen méretű, milyen mértékű.

Amit tudok, az az, hogy keskeny az ÚT, és szűk a KAPU, ami az ÉLET-re vezet, és kevesen találják meg azt.

Honnan tudjuk mi, hogy mi megtaláltuk? Én úgy gondolom, hogy onnan, hogy Jézust ÚT-ként akarjuk tudomásul venni, mert Ő magáról azt mondta, hogy Ő az ÚT.

A napokban a váci rádiótól felhívtak, és kérdezték, mi a bizonyítéka annak, hogy a Hang hiteles, tehát a bennem megszólaló Hang hiteles. Én azt mondtam nekik, amit nektek is mondok, hogy azért tartom hitelesnek, mert mindenben megegyezik az evangéliumokban megtalálható jézusi tanítással. Ha valaki csak egy mondatra is rámutat, hogy ez ellenkezik Jézus valamelyik kijelentésével, én leszek a legboldogabb, mert végre látom, itt melléfogtam, és máris javítom. Én nem érzem magam csálhatatlannak, de igenis nyitottnak kell lenni mindig a jobb felé. Ha valaki jobbat mond! Viszont nem tudok most olyan társaságot, ahol azt mernék vállalni, hogy Jézusra hivatkozva őket valaki kontrollálhatná. Tessék megfigyelni, bármelyik társaságba mentek, vagy Pálról hallotok, vagy Izajásról, vagy Mózesről, és Jézusról is néha.

Számunkra nem a Biblia a forrás, mert abban benne van minden és az ellenkezője is, és mindenki arra hivatkozik. Ezt mindenki tudja.

Igenis, egyszer komolyan szóba kell azzal állni, hogy a gonosz, a tisztességes és a jézusi erkölcs közül a jézusi erkölcs kell hogy bennünket érdekeljen! Mert a tisztességes és a gonosz – csak szituáció kérdése – teljesen ugyanaz. Ölhatsz, ha nem tudod magad másképp megvédeni. Lophatsz, ha nem tudsz másképp szerezni. A jézusi viszont azért tűnik ijesztőnek, mert első hallásra nem akarja az ember elhinni, hogy az a boldog, akit Jézus boldognak mond. De nekünk olyan jó, mivel Jézusnak különböző megjelenési formái vannak, és amikor itt összejövünk az Ő nevében, amikor az evangéliumból bármilyen téma, probléma fölmerül – mivel Ő itt van – nekünk nagyon tud segíteni, hogy megkapjuk a választ a felmerülő kérdésekre.

Jézus azt mondta: „*Nektek adatott tudni az Isten Országának titkait*”. Nem lehet a szőnyeg alá söpörni egyetlen választ sem, ami nem nyugtatja meg az értelmünket. Itt nem arról van szó, hogy szuper okosoknak kell lennünk, de igenis szó van arról, hogy értelmes ember értelmetlenséget nem tud sokáig képviselni. Ha megpróbálja, akkor sem megy. Abból látja, hogy nem megy, hogy kezd belül nyugtalanodni. Nyugtalanul meg nem lehet élni. Amikor valaki kezd nyugtalanodni, akkor narkotikumokba menekül. Nem szükségszerű a pia vagy valamilyen kemény drog. Lehet az művészet, tudomány, sport vagy

munka. Minden tevékenység lehet narkotikum. Csak ne kelljen gondolkodni azon, hogy honnan, hová és miért!

Igenis, én úgy gondolom, hogy a Jézus ajkára adott szavakat kell nekünk mércének tekinteni, és mindaddig, amíg én azzal nem tudok – bizonyos értelemben – zöldágra vergődni, addig nem kell továbbmenni. Nem tudok arról, hogy Jézus azt mondta volna, hogy az ÚT-tal kapcsolatban vannak titkok. Nem vitás, egy fű növést se értem, az is egy titok, de a magatartásunk szintjén – nem ártok, megbocsátok, segítek – nincsen titok. Igenis, Jézus megadja nekünk azokat a fegyvereket, azokat a megoldásokat, amivel legalább el tudok indulni Feléje. És nem véletlenül mondtam fegyvereket, mert igenis, az okosság meg az óvatosság az fegyver. Bárányként vagyunk – testvérek – küldve a farkasok közé. Nem lehet Hübele Balázs módon odamenni. Arra nagyon föl kell készülni. Az ember látja, hogy ezek a Jehova tanúi hogy felkészülnek arra, amit ők képviselnek. Pedig ők aztán igazán összekutyulják az evangéliumokat meg az Ószövetséget, tehát az egész Bibliát.

Aki a Merre menjek? vagy a KIÓ-n átrágja magát, az a római pápát is zsebre vágja vagy bárkit, olyan rend lesz a fejében. Ha komolyan veszem Jézus tanítását, azt, amit Ő mondott, és azt „szétrágom”, akkor Jézus gondolat-struktúráját a fejemben hordom. Tudok olyat mondani, amit Ő mondott vagy mondhatott volna, illetve ha bárki mást mond, rá tudok mutatni: ez nem jézusi. És igazolni tudom! Nekünk az a fontos, hogy Jézussal legyünk nagyon tisztában. Az nem baj, ha nem tudok valamit megvalósítani, de ne tagadjam le, hogy azt az UTAT kell választanom. A valóság az, hogy nem kíván tőlünk Jézus eszméletlen nagy dolgokat. Sokkal könnyebb Jézust követni, mint a szenteket. Annyira ember volt Jézus! Annyira tudta, hogy hol az ember teherbíró képessége!

Mi azért jövünk itt össze, mert meg akarjuk tudni: mit akar velünk Jézus. Hogyan lehet megvalósítani azt, hogy én ne ártsak senkinek, megbocsássak mindenkinek, és segítsek ott, ahol tudok? Hogy lehet megvalósítani azt, hogy bárányként a farkasok közé menjek? Hogy lehet kialakítani azt, hogy a világ világossága legyek meg a Föld sója? Mi ezért jövünk itt össze!

És ha bárki valami olyasmit kérdez, ami az ő problémája, akkor mindegyikünk ezek szerint áll hozzá. És én nagyon kérlek benneteket, ne röstelljétek kérdéseket föltenni, mert buta kérdés nincs.

Kérdező: Hogyan változott az Isten-kép az idők folyamán?

Feri bácsi: Ha nagyban nézem a dolgokat, azt látom, hogy eddig az Istennel, a vallással való kapcsolatunkban statikus állapotban volt az ember. Van Isten,

vannak hittitkok, hittételek, azokat elfogadom, és akkor bizonyos törvények alapján teszem azt, amit tennem kell.

Érdekes megfigyelni, hogy Jézus előtt, az Ószövetségben – az emberek meg a Jóisten is – nem személyekben gondolkodott, hanem népben. Pl.: amikor a nép vétkezett, akkor jött a dádá a népre; amikor a nép megtért, akkor a népnek jó sora lett.

Jézussal egy teljesen új tartalom lépett be, hogy nem népekhez, nem a történelemhez van az Istennek küldetése, hanem személyekhez, egyénekhez. Az az érdekes, hogy az egyénekhez való küldetés nem zárja ki, hogy egyre magasabb szinten valósuljon meg az Isten gondolata az emberről. Ha tehát a közösségekben, a különböző társadalmakban, a különböző országokban minél többen ráéreznek arra, hogy egyénileg mit akar velük az Isten, az annál inkább, annál határozottabban lesz megtapasztalható nagyban is, tehát közösségekben is. Most úgy tűnik, hogy annyira beépült az emberek gondolatába a dinamikus Isten gondolata, hogy a bennünk való léte nem egy tétlen puszta lét, hanem dolgozik, cselekszik bennünk.

Ha valaki azt mondja, benne az Isten él, és ezért mindenkinek nekimehet, az pont azt a lényeges dolgot húzza ki a programjából, hogy az emberben az Isten csak azért lehet boldogító módon, mert az embert emberré csak az értelme teszi. Az értelmetlenséggel az ember nem ember, embertelen! Amikor valaki nem úgy hangolódik rá az eredeti természetére, ahogy az az Isten akaratában van, akkor az az ember nem ember. Embertelen ember. Természetellenes ember. Ezért olyan nagyon fontos, hogy az ember az eszét használja. Már régen kitalálták az okosok, hogy ezt kell csinálni. Buddha, Krisna voltak ilyen nagy szellemi, lelki lángok, akik rájöttek arra, ha nagyon használják az eszüket, akkor sok érdekes igazságra jönnek rá, ami szebbé teszi az életet. Igen ám, de – még a legnagyobbaknak is – nem volt előttük példa, egy olyan példa, akihez tudták volna önmagukat igazítani.

Nekünk az a „szerencsénk”, hogy már van egy Jézusunk! Ez persze megvalósulásában „szerencse”, de folyamatában döbbenetes. Alighogy Jézus elment tőlünk emberként, abban a pillanatban kettéválasztottuk Őt és a tanítását. Rögtön az elején. Alighogy Jézus elment, kialakult az őskeresztények csodálatos vagyonszösszege, ahol nem volt közöttük olyan, akire azt lehetett volna mondani, hogy ő nélkülöző. Tehát nélkülöző nem volt köztük. Azt is írja az Ap.csel., hogy szinte irigyelték a keresztényeket a kívülállók.

Jézusban egy valóságos ember jelent meg. Olyan ember, amilyen **Ember** egyáltalán valaki lehet. **A legemberibb ember. Hozzá most már tudok igazodni.** Se Előtte, se Utána senkihez sem.

Igen ám! De az apostolok már kezdetben elszakították Jézus tanítását a személyétől. Az őskeresztények belépéskor mindenüket a közösségbe adták, de

Annás és Zaphira úgy döntöttek, hogy az eladott birtok árának csak a felét adják be. (Ap.csel. 5;1-10.)

Péternek megadatott a lélekbe-látás. Tettét ráolvasta Annásra, akinek ennek következtében megbénult a szíve. Magyarul: úgy rávilágított az igazság fényével Péter, hogy ezzel meg is ölte azt az embert, majd utána a feleségét is. Mindjárt az elején! – Pedig Jézus annyira azt akarta, hogy csak ne bántsák egymást!– Péter meg már gyilkolt is az Isten iránti szeretetből. Később Jézus nevében csinálták a legszörnyűbb háborúkat. Igen, mert elszakították a tanításától. De amikor azt mondjuk, hogy vissza akarunk térni Jézushoz, az pont annyit jelent, hogy nem tekintélyekre építjük azt, amit mi Jézusról tudunk, hanem Jézusra. Mert van egy evangélium, és ebben Ő hiánytalanul megtalálható.

Testvérek, jó, ha tudjátok, Pál előbb írta meg a leveleit, mint ahogy a 4 evangéliumot írták. Ő az életében nem is találkozott Jézussal, csak a már megdicsőült Jézussal.

Isten senkinek nem tud a fejébe tölcserrel tudást adni. Ha adna, bábok lennénk. Isten úgy teremtett, hogy ha az eszemet normálisan használom, akkor partnere tudok lenni. Természetemben benne van mindaz az ismeret, amire szükségem van ahhoz, hogy igazán emberséges ember legyek. Jézus követői mindjárt szervezkedtek és intézményesültek, sőt már Jézus idejében is mondták a tanítványok: valaki a Te nevedben csinált dolgokat, de mi leállítottuk ám! És Jézus leállítja őket. Ne csináljatok ilyet! Aki az Én nevemben csodákat tesz, az Engem egyhamar nem fog szidni.

Az intézmények úgy lehatárolták a jézusi tanítást, hogy a lényeg el is vészett! Ha nem tudnátok, a Katolikus Egyházban nagyon sokáig nem is volt szabad olyan Bibliát olvasni, amihez ne lett volna ott a magyarázat, hogy azt hogy kell érteni. Mert te olyan hülye gyerek vagy, hogy ha elolvasod, nem tudod hogyan kell érteni azt, hogy *szerezzétek ellenségeiteket*. Meg kell neked magyarázni, hogy nyugodtan megölheted néha, de nem baj, ha néha szereted, de azért inkább csak öld meg! Mindezt elég hosszú ideig vallották. – A középkorban a papszentelés is könnyen ment, mert aki írástudó volt, az elkötelezte magát, és azt már pappá is szentelték.

Mi miért merjük olyan nagyon a mellünket verve mondani: igenis, mi vagyunk azok, akik Jézus tanítását ismerjük? Azért, mert annyira nyitottak vagyunk. Mondj jobbat Jézusra hivatkozva! Adott nekünk a Jóisten egy nagy embert, a Bulányi Gyurka bácsit, mert Isten gondoskodik az övéiről. Ő a szerepeket kiosztó! – Ez a nagy ember a börtönben kitalálta, ha kijön, megnézi a Jézus ajkára adott minden egyes szót. Utánajár annak, hogy mit értettek az alatt, amit Jézus akkor mondott. Ő a Jézus ajkára adott minden egyes szót kianalizálta, majd szintetizálta. És ebből jött létre a KIO (Keressétek az Isten Országát!). Ez egy óriási, világméretű munka, de nem érzik az emberek, mert inkább

intézményekhez akarnak igazodni. Aki ezt elolvassa (ennek tömör foglalatja a Merre menjek?), az Jézus gondolat-struktúrájának birtokába kerül, mert minden józanul gondolkodó nagy ember gondolat-struktúráját magadévá tudod tenni. Csak megnézed, hogy mit értett a kulcsszavai alatt, s akkor már tudni fogod, hogyan gondolkodott.

Tehát mi tudunk úgy gondolkodni, mondani olyat, amit Jézus mondott vagy mondhatott. Ha bárki olyat mond, ami nem jézusi, szólni tudok.

Mi azért merünk olyan nagy mellénnyel kiállni, hogy kérem, mi igenis Jézust képviseljük, mert bennünk van az, hogy ha jobbat mondasz, és az Jézussal alátámasztod, azt elfogadjuk.

Azt kell látnunk, hogy Jézus tanításától nagyon eltért az elmúlt 2000 év gyakorlata, s miután van az emberi természetnek egy fejlődő képessége, eljutottunk oda, hogy már gondolkodunk is ezekről a dolgokról. Isten a Maga csodálatos gondviselésével az igazi jézusi gondolatokat nem a hívőkön keresztül, hanem a hitetlenek vonalán vitte a köztudatba, hogy igenis, azok cáfolhatatlanok. Gondolatok a testvériségre, egyenlőségre, szabadságra! Ezek a legjézusibb eszmék. Az egyházakon kívül próbáltak megvalósítani valamit Jézusból, mert az egyházakon belül a vallásháborúk voltak mindig a legkegyetlenebbek és a legszörnyűbbek.

Miután a másik vonal is dugába dőlt, nevezetesen, hogy szenteket nem lehet szentségek nélkül nevelni, tehát Jézus nélkül nem lehet az ember jézusi ember, ezért az ember a természete által eljut oda, hogy kezdi használni a saját esztét. Amikor valaki használja az esztét, és jó szándékú, akkor, ha igazán nincs lehetősége azzal a Jézussal találkozni, akivel mi itt rendre találkozunk, meg beszélgetünk, az jó szándékú, de megtévedt ember, nem pedig rossz szándékú.

A Hang olyan „borzasztó” dolgot mondott valamelyik levelében, hogy az emberek több mint 90%-a jó szándékú, de megtévedt ember. Nem sok a gonosz, mégis a megtévedt emberek több szenvedést okoznak a világnak, mint az a pár gonosz, mert a megtévedteket a gonoszok irányítják.

Mára az emberek eljutottak a fejlődési foknak arra a szintjére, hogy kezdik – többé-kevésbé – azt megélni, hogy feladatot kell vállalni az Istenért, az Istennek. Tehát nem úgy van, mint régebben, hogy majd a pap elintézi az egészet, mi csak bizonyos törvényeket tartunk meg, és akkor minden rendben lesz. Most indulnak olyan irányzatok, mely szerint a bennünk lévő Jézussal szükséges egy személyes kapcsolat, és ebből kell elindítanom az életemet.

Aki megéli, hogy Jézussal kapcsolata van belül, az arra fog rájönni, hogy bármilyen társaságban van – ha azok támadnak – tudni fogja, hogy benne él Jézus. Mivel nagyjából ismered Jézus gondolatvilágát a Hangon keresztül, s próbálnak cáfolni, ezáltal még jobban megerősödsz abban, hogy neked van igazad. Annyira érzi már az ember, hogy annak, aki engem cáfol, milyen gyengék az érvei.

Testvérek! Ez nem nagyképűség, hogy mi ismerjük Jézust. Ezt csak azért mondhatjuk, mert nyitottak vagyunk a jobb ismeret irányába. Mondj jobbat, de Jézussal alátámaszthatót!

Kérdező: a Biblia azt írja, hogy Jézus az Isten báránya, aki hordozza a világ bűneit. Ezt nem értem. Az én bűneimért én vagyok felelős, akkor hogyhogy Ő hordozza?

Feri bácsi: Jézus nem mondott ilyet. Kezdetől fogva erről beszélek, hogy amit Jézus mond, azt vegyük komolyan. Ha más mond valamit, azt mindig ki kell magyarázni. Jézus sehol se mondja, hogy Én vagyok az Isten báránya, aki elveszem a világ bűneit. Keresztelő János mondja, hogy „*Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!*” Jézus nem mond ilyet, mert NEM VETTE EL!

Átvitt értelemben tudom mondani, hogy mégis elvette. T.i. ha azt tartom bűnnek, azt a sötétséget, ami Jézus előtt az emberekre szükségszerűen rátelepedett, mert hiába „nyitotta ki valaki a szemét”, sötét volt. Nem tudta, hogy kell embernek lenni. Nem volt előtte példa.

Most képzeld el! Ebben a szobában mindig sötét van, ha kinyitod a szemed, ha becsukod. Egy idő után, generációk során sokan rájönnek arra, kár a fáradságért, miért nyissam én ki. Csukva hagyom a szemem.

Erre jön valaki, és fölgyújtja a villanyt. Most, aki nem nyitja ki a szemét, az ugyanolyan sötétben van, de aki kinyitja, az azt mondja: Húha! El van véve a sötét! A bűn ez a sötétség, a világ bűne. És mi az a sötétség? Hogy önzés által leszek boldog. Végig ez volt a világ bűne!

Isten indulásban 2 parancsot adott az embernek: szeresd azt, aki ember, uralkodj azon, ami nem ember! „*Szaporodjatok, sokasodjatok, hajtsátok uralmatok alá a Földet!*”

Az ember mindjárt az elején megtekerte: 'én uralkodni akarok azon is, aki ember'. Mi lett ennek a következménye? Hogy ami nem ember, még az is uralkodik az emberen. Az ember alatti világnak vagyunk a rabszolgái (pl. 3 műszak, mert nem állíthatjuk le a Martin-kemencét).

Megjelenik Jézus, és azt mondja, nem az önzés által leszek boldogok, hanem azáltal, ha felszabadultok. **Isten a Szabadító, Jézus neve ezt jelenti.** Ha engeditek, hogy Én bennetek éljek, alakítsátok át gondolkodástokat, kezdjétek másként gondolkodni! Hogyan? Hát úgy, ahogy Én gondolkodom! És akkor elmondja a tanítását. Jézus egyetlen dolgot tanított. Azt, hogy **a szeretetnek igazságban, az igazságnak szeretetben kell megnyilvánulnia.** Ezt tanította a legkülönbözőbb élethelyzetekben. Mindig erről beszélt. Ha én ezt akarom megvalósítani, akkor Jézus néz az én szememmel. Ekkor vagyok megváltott.

Az, hogy a világ bűnét elvette, igaz, mert a sötétséget megszüntette. De csak annak, aki kinyitja a szemét.

A 2. eljövetelekor – Ő Maga mondja –, ha majd újra megjelenik, akkor mondja: „*emeljétek fel fejetekeket, érkezett a ti megváltástok*”, a ti megszabadítástok.

Valójában a megváltás egy folyamat. A szemem megnyitása egy folyamat. Történelmileg is! Már nem statikusan éljük meg, hogy az Istennel kapcsolatban vagyunk, hanem dinamikusan. – Ha bennem él az Isten boldogító módon, akkor nekem egyre jobban kell erre rálátnom, egyre tisztultabban kell látnom. Ha holnap mégis másképp látok, mint ma, ezt nem fogom magamon észrevenni. De ha legalább egy évig ide járunk, meg fogjuk tapasztalni azt, hogy egészen másképp látunk már, mint egy évvel ezelőtt. Azok is, akik a Hang-könyveket olvassák, mert jönnek a levelek, hogy mennyire másképp látnak már, mint azelőtt!

1998. 07. 02.

Kérdező: Mi a megszentelő kegyelem?

Feri bácsi: A megszentelő kegyelem a benned élő Isten.

Ez olyan dolog, ha kinyitom az ablakot, akkor azt mondjuk, bejön a napocska. Attól függ, mekkorára nyitom az ablakot vagy mekkora az a szoba, annyi jön be a napocskából.

A megszentelő kegyelem a bennem élő Isten, a látásmódomtól függően bennem élő Isten.

A segítő kegyelem az, ami afelé segít, hogy az ember a megszentelő kegyelem állapotában legyen.

Amikor valaki tudatosan elfordul az Istentől, azt mondjuk halálos bűnnek. Ez annyit jelent, lehúzta a rolót. Tök sötét van, nem jön be a napocska. Erre mondjuk, hogy ez a kárhozat állapota. Ha megint felhúzza a rolót, ha bűnbánatot tart az ember, akkor megint a megszentelő kegyelem állapotában van. Az érdekessége az egésznek az, hogy amikor valaki a megszentelő kegyelem állapotában van, akkor, ha alszik, ha ébren van, bármit tesz, abban állandóan nő. Mint afféle élő növény, virág, az állandóan nő, amikor te a megszentelő kegyelem állapotában vagy.

Ha lehúztad a rolót, és ettől sötét lett, akkor minden leáll. Ha újra felhúzod, akkor onnan indulhatsz el, ahol a fejlődésed abbamaradt. Tehát nem kell újrakezdeni a 0 pontról, hanem ahol abbahagytad, a szíved szeretete onnan indulhat tovább.

Kérdező: *Felelőtlenségnek élheti meg a másik azt, ha nem vele törődöm, hanem magammal. A vérségi kapcsolatokban erős az, hogy felelős vagyok a gyerekemért, a társamért.*

Feri bácsi: Itt lép be a gondolkodás-átalakítás. Az egy nagyon kemény mondat volt, amikor Jézus azt mondta: alakítsátok át gondolkodástokat. Ő pont a vérköteléknél mutatta ki a legélesebben a gondolkodás-átalakítás fontosságát. Ez már 12 éves korában megtörtént. Az édesanyja – a Szűzanya – nem volt akárki, és Jézus mégis megtagadta az anyját. Egész nyilvános működése alatt egyetlen egyszer sem nevezte anyjának, mindig asszonynak. Pedig ismerte ezt a szót, mert a kereszten azt mondta Jánosnak: „Íme, a te anyád!”

Kérdező: *Ha ezzel a gondolkodásmóddal nem azonos a gyerekem vagy az anyám cselekedete, és én arra nemet mondok, de őt magát nem utasítom el. Jézus keresztyént élem át azáltal, ha én nemet mondok akár az anyám, akár a gyerekem viselkedésére. Kívülről szeretetlenségnek látják. A közfelfogás azt mondja: milyen hálátlan gyerekek!*

Feri bácsi: Azt hiszem, akkor kerül helyére nagyjából ez a dolog, ha azt az elvet elfogadom, hogy nekem nem személyekben, hanem feladatokban kell gondolkodnom. Ez a feladatokban való gondolkodás! Hogy ezt ki mennyire és hogyan tudja megtenni, egy más téma. De ez legyen az elv, hogy én feladatokban gondolkodjak! Akár anyám, akár nem anyám, nekem itt és most mi a feladatom? Ami a szívemet megnyugtatja, az a feladatom!

Kérdező: *Hogy gondolkodjak feladatban?*

Feri bácsi: Azt tedd, ami megnyugtatja a szíved! Nem azt, amitől jól érzed magad! Jézus nem mondja, hogy boldogok azok, akik jól érzik magukat. Ahogy tanulod Jézust, úgy fogsz egyre tisztultabban feladatokban gondolkodni. Minél kevésbé vállalja valaki Jézust, annál inkább teszi bálványimádóvá az illetőt a vérkötelék.

Valaki mondta, hogy a gyereke meghalt, és ő elvesztette a hitét. Nincs Isten, meg stb. Van még egy gyereke, s azt mondja, 'ha az is meghalna, én öngyilkos lennék, mert nem lenne értelme az életemnek.' Ez annyit jelent, hogy az életét a gyerekeiért éli. Pedig nem arra van kitalálva!!!

A feladatokban gondolkodást – szerintem – csak az tudja megvalósítani, aki az Istent kezdi egyre jobban megismerni. Jézus egy alkalommal azt mondja a tanítványainak: „*Eledelem az, hogy mennyei Atyám akaratát cselekedjem.*”(Jn 4;34.) Mikor a kútnál a számáriai asszonnyal beszél, megjönnek a tanítványai, s mondják, hoztunk Neked ennivalót. „*Van nekem eledelem, amiről ti nem tudtok.*”(Jn 4;32.) – „*Hozott Neki valaki?*” Jézus: „*Az Én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki Engem küldött.*”

Tehát nekünk azt kellene megtanulnunk, hogy a Mennyei Atya akaratát úgy éljük, hogy abból éljünk. Az töltsön fel bennünket. Így élem meg, hogy szabad vagyok az anyámtól, a testvéremtől is, és mindenkitől. Így tudok helyesen szeretni.

Neked egy feladatod van, hogy vigyázz a benned élő Istenre! Csak ez a dolgod. Másokkal kapcsolatban azt tanultam Jézustól, hogy ne elvárásaim legyenek, hanem várakozni tudjak. A várakozás fontosabb, mint az elvárás. **A szeretet másik neve: tudjak várakozni!**

A másinak a tudomására hozni azt, hogy az én dolgom mi, azt csak én tudom. De én nem szólok bele, hogy mi a te dolgod. Az a te ügyed, és te nem szólhatsz bele abba, hogy mi az én dolgom. És ez nem szeretetlenség! Az anyámnak is meg nekem is, meg mindenkinek azt kell csinálni, amit a Jóisten akar. Ez a feladatokban való gondolkodás!

Visszatérve a felelősségre! A szülőnek óriási a felelőssége önmaga vonatkozásában!

A szülő nem felel a gyerekért! Ha a gyerekekkel szigorú vagy, az a gyerek számára tök mindegy, mert ha ő istenszerető, minden a javára válik, ha meg nem istenszerető, akkor semmi sem válik a javára. Azt, hogy ő istenszerető vagy nem, azt sem mi döntjük el. Azt csak ő meg az Isten tudja eldönteni. Viszont nekem felelnem kell azért, hogy bűnrészessé **ne tegyenek. Engem lehet fölhasználni, de nem lehet kihasználni. Bárány vagyok, de nem vagyok birka, és igenis az alázat mindig akkor valóságos, ha öntudatos.**

Jézus ezt nagyon komolyan élte meg! Azt írja a Szentírás, hogy volt, amikor nem merték Őt kérdezni. „*Még mindig nem hisztek?*”, -- nektek ezt már tudni kéne! Ahogy Jézusban volt öntudat, úgy bennünk is kell hogy legyen. **Isten édes gyermeke vagyok, ezért csak magamért felelek,** és ha cigánygyerekek vagy kisbalták esnek az égből, akkor is magamért felelek, és nem a másikért. Azt, hogy a másik mit mond, fölmérem, és ami a belső békét hordozza, azt kell mondanom, nem pedig azt, ami nekem jó. Van, amikor a belső béke és a fájdalom együtt jár, de valamiképp mégis a hazataláltság-élmény a döntő, hogy: - Uram, a halálom óráján erre fogok örömmel gondolni. Fáj a szívem, mert Te szenvedsz bennem, amikor látod, hogy ez a gyerek, ez az unoka olyan utat jár, ahol a saját boldogságát teszi tönkre; és én ebben nem vagyok hajlandó segíteni neki.

Visszatérve, igenis irgalom kell, megbocsátás kell, de ez akkor válik aktuálissá a másikkal szemben, ha annak bűnbánata van. Az Isten sem tud neked mennyországot adni, csak a poklot tudja biztosítani, ha nem bánod meg a bűnödöt. Pedig az Istennek nagyobb szeretete van, mint nekünk. De Ő sem képes arra, hogy valakinek úgy bocsásson meg, hogy nincs benne bűnbánat. Abban az értelemben kell hogy legyen bennünk megbocsátás, hogy mindig nyitott vagyok. Áradjon belőlem a szeretet, de csak akkor, ha van rá nyitottság,

mert az alázatnak mindig feltétlen feltétele **a nyitottság a jobb felé**. Igazad van abban, hogy a fogalmaink nagyon ki vannak tekerve, és nagyon **meg kellene tanulnunk azt, hogy ugyanazon szó alatt törekedjünk azt érteni, amit Jézus értett**.

A legutolsó levélben valaki azt kérte a Hangtól, hogy mondjon valamit Jézus szívéről. Jézus azt mondja: **a szív a törekvésközpont**. Amikor azt mondta, hogy a szív bőségéből szól a száj, az annyit jelent, **amerre törekszel, annak megfelelően beszélsz, és olyan a magatartásod**. Azt mondja, amikor Jézus a szívéről szól, hogy a leghőbb vágya az, hogy mindegyikünkben Ő tudjon élni. Ezt mondta: **A leghőbb vágyam: a szemeddel lássak, a száddal beszéljek, a szíveddel szeressek, a kezeddal dolgozzak, a lábaddal járjak. Tehát az életem éljem tebenned**. Ez az Ő leghőbb vágya.

Úgy érzem én a gyakorlatban megvalósíthatónak ezt, ha reggel egy pár percet rászánok arra, hogy – **Uram, Veled indulok, és Érted akarok ma élni!**

1998. 07. 08.

Kérdező: Mit kell érteni az alatt, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik?

Feri bácsi: Hogy tudjuk ezt mi értelmesen elmondani az embereknek? Miért van ez? Hogyan tudom ezt én magamnak is megmagyarázni, hogy az Isten képes arra, hogy aki Őt szereti, annak mindent a javára fordít?

Te is szereted a gyerekedet, mégsem tudsz mindent a javára fordítani. Honnan tudod, hogy itt és most a fejedre esett egy téglát, és ez a te javadra válik?

Testvérek! Valamit el kell hinnünk, és pedig azt, hogy **az Isten a szeretet körén belül mindenható**.

AZ ISTEN A SZERETET KÖRÉN BELÜL MINDENHATÓ, mert Ő a **SZERETET!**

A végtelen, határtalan, le nem korlátozható szeretet az Isten. Tehát a szeretet körén belül mindenható, aki a rosszat is jóra tudja fordítani. - Más téma a szeretet körén kívül! – Mi a szeretet körén belül nem vagyunk mindenhatók. Nem vagyok Isten, szoktuk mondani. Nem látok át mindent, nem tudok minden kapcsolatot felmérni, átlátni.

Azt, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik, erre belül kell meggyőződésre jutnom. Ezt az eszemmel tudom egyértelművé tenni: ha a szeretet a szeretet körén belül határtalan, akkor mindenható.

„Aki istenszerető, az nyilván a szeretet körén belül van, tehát csak az történhet vele, amit a szerető, boldogító Isten az ő számára jónak lát.” (Hang 31/3260.)

Kérdező: Ha Ő a SZERETET, akkor nem is büntet?

Feri bácsi: Testvérek! Bár a tudatunkban már lehet, hogy benne van, de a lelkünk legmélyén még nem éljük, hogy a mi Istenünk nem tud büntetni. Nem tud! Képtelen rá. NEM TUD BÜNTETNI! **Ő csak szeretni tud.** Ha te rádöbbsz, hogy Ő csak jót tud akarni, és nem tud olyat akarni, ami árt neked, ez óriási felfedezés a számodra. Viszont az is igaz, hogy a szeretet körén kívül magatehetetlen. AZ ISTEN MAGATEHETETLEN A SZERETET KÖRÉN KÍVÜL! Azt csinálsz Vele, amit akarsz.

Egy 12 éves gyerek azt kérdezte a Hang-tól: Hogyan kell vigyázni a Jóistenre? És a Hang a következőt mondja neki: „*A szívedben van a szeretet, ez benned a Jóisten. Hogy kell erre vigyázni? Ne árts senkinek, bocsáss meg mindenkinek, segíts, ahol tudsz! Így vigyázol a Jóistenre. Most ha ezt megteszed, akkor döbbsz rá, hogy látod, mennyire vigyáz rád a Jóisten.*”

Miután az Isten a szeretet körén belül mindenható, így csak az övéi számára igaz az, hogy a körülményeinek is az istene. Aki nem az Övé, annak a körülményeinek nem az istene. Azzal nem tud mit csinálni. **De nincs büntető Isten!** Magamat büntetem, amikor hülyeséget csinálok. Mert a rossz mindig embertelenség! Az a rossz, amit emberként teszek, embertelenség. Ilyenkor embertelen vagyok. Ennek velejárója, hogy nem érezhetem jól magam, mert amikor embertelen vagyok, akkor természetellenes vagyok. Szerintem ezek nagy fölfedezések. Mi nyitottak vagyunk a Jóisten felé, s Ő – amit mi eddig is tudtunk – egy más fényben világítja meg pl. mikor azt mondja: A boldogság az ember természetéhez tartozik. Az a természetes, amikor az ember boldog. Amikor boldogtalan, akkor már nem ember. Akkor már embertelen. A boldogság az a benső béke, amit nem megszerezni kell. Ha a természetemhez tartozik, akkor magamban hordom, tehát nem kell járnom utána. Nekem erre rá kell látnom, hogy tényleg ember vagyok. **A benső béke ilyen értelemben nem következmény, hanem kiinduló pont.** Nem akkor van benned benső béke, ha jót teszel, hanem mert benső békéd van, nem tudsz rosszat tenni. Akkor az, amit csinálsz, az mind jó.

Kérdő: Többször van a Hang-ban, hogy az igazságnak szeretetben, a szeretetnek igazságban kell megnyilvánulnia. Hogy van ez?

Feri bácsi: Mikor nyilvánul meg szeretetben az igazság? Mit értünk ez alatt, hogy az igazság szeretetben nyilvánul meg?

/A hozzászólások a szabadság és a felelősség kérdése felé vittek el, így Feri bácsi először ezt tisztázza ki./

A szabadság és a felelősség egy gyékényen árul. Mikor azt mondjuk: mekkora egy gyerek szabadsága? Amekkora a felelőssége. Mit szabad a gyereknek?

Amiért felel. Neki csak azt szabad csinálni, amiről tudja, hogy szabad. Amiről tudja, hogy nem szabad, azt nem szabad csinálnia. A gyerek szabadsága akkora, amekkora a felelőssége.

Hogy tudod megnevelni? Amikor a gyerek túl akar lépni a felelőssége körén, akkor ráversz. Neki meg kell tanulnia, hogy ez már nem az ő szabadságköre. Magyarul, ezt már neki nem szabad. Mert az ő szabadságköre az, amit neki szabad, amit neki nem szabad, az nem a szabadságköre. Ha pedig átlépi, az a felelős, akinek a gyerekre vigyázni kell, és ezt őrajta kell bevasalni.

Felelőtlenség nem lehet se gyereknél, se felnőttél. A felelősség maga a szabadságkör. Amikor azt valaki átlépi, amennyire csak lehetséges, akkor teszek neki jót, ha tudomására hozom, ez neki szenvedéssel jár. Ő most rosszat csinált. Így kell gondolkoznunk magunkról is. Nincs különbség gyerek és felnőtt között. Különbség a szabadságkörben van. Egy gyereknek nyilván kisebb a szabadságköre. A szabadsága körén belül mindenki teheti azt, amit tehet, de ha átlépi, az az ő számára kell hogy visszaüssön. Ez nagyon fontos a gyereknevelésnél, mert itt iszonyatos melléfogások vannak. És az aranyos édesanyák – már nem tudom hány éves az a gyerek – még mindig úgy érzik, ők felelnek a gyerekekért. Ő akarja irányítani, s amikor olyat csinál a gyerek, amit nem szabad, az anyuka vállalja a felelősséget, és nem a gyerek. A gyereknek kell megélnie azt, hogy mit szabad és mit nem szabad.

Térjünk vissza az eredeti kérdéshez!

Az igazság szót cseréld arra, hogy valóság! A szeretetnek valóságra kell épülnie, a valóságot meg szeretetbe kell csomagolni.

A szeretetnek valóságra kell épülnie! Te akkor szeretsz valakit, ha a valóság talaján maradsz. Ez a felelősséggel és a szabadsággal eléggé össze van szőve. Nekünk mindig a valóság talaján kell állnunk. Jézus ezért merte mondani azt, hogy a szeretetnek az igazi megnyilvánulása az, hogy amit nem akarsz magadnak, azt ne akard másnak. Te nyilván nem akarsz olyat magadnak – ha te valóságnak éled meg –, hogy valaki neked ugyanazt akarja csinálni. Hát ezt nem akarhatod másnak sem. Amiről tudod, hogy a másiknak jó, az megint egy valóság. Olyan étellel hiába etetsz valakit, amiből ki van vonva a tápszer. Azzal nem lakik jól az illető.

A Valóság az az igazi tápszer, ami a Földön az embert tudja éltetni. Ezért kell ügyelni, hogy ne menjünk el különböző álmodozásokba, ne legyünk hiszékenyek! Nekünk egyetlen tekintély lehet: ez Jézus Krisztus. Ez a szikla, ez a kemény alap. Az alaphoz kell nagyon reálisnak, nagyon valósnak lenni. Plafon nincs, tehát a fejlődés végtelen. De az alap nem szabad, hogy homok legyen, ingovány legyen! Reális alap legyen, amit képviselek, mert végeredményben saját életemet teszem kockára. Ez nem lehet egy pitiáner dolog! Annál nagyobbra kell magunkat értékelni, mintsem hogy játékszerei legyünk ennek a világnak.

Összefoglalva: „*a szeretet akkor nyilvánul meg igazságban, ha a valóság, a realitások talaján áll. Az igazság pedig akkor nyilvánul meg szeretetben, ha a realitásokat, a valóságot arra használjátok fel, hogy az Általam elmondott és elétek élt jót akarjátok egymásnak.*” (Hang 31/3260.)

1998. 07. 16.

Kérdező: *Nekem azt mondta valaki, hogy én megszentelhetem akárhogy a vásárnapot, az nem ér semmit, csak ha szentmisével szentelem meg.*

Feri bácsi: Na nem! Testvérek! Most jó, hogy az előbb mondtad a Tízparancsot. A parancsok közül vannak a negatív és a pozitív parancsok. A Hang-táborban kérdezte valaki: a pozitív gondolkodás annyit jelent, hogy negatív mondatokat nem is jó mondani? Szokták mondani a gyerekeknek: ezt nem szabad, ne csináld ezt, és ez nem tesz jót, mert a gyerekekben különböző gátlások fognak feljönni.

A józan ész alapján tudnunk kell, hogy a pozitív gondolkodás nem annyit jelent, hogy ne mondjak negatív mondatokat, hanem azt, hogy a céloom legyen pozitív. A pozitív cél eléréshez feltétlenül szükséges, hogy bizonyos dolgokat tagadjak meg. Tehát mondjak nemet. A Tízparancsnál érdekes, hogy a pozitív parancsok nem mindig köteleznek, de a negatív parancsok köteleznek.

Pozitív parancs pl. az első, az imádság: „*Én vagyok a te Urad, Istened, Uradat, Istenedet imádd, és csak Neki szolgálj!*” Ez nem mindig kötelező. Nem kell mindig imádkozni!

A második a káromkodás kerülése: „*Isten nevét hiába ne vedd!*” Ez mindig kötelez. Most jön a tied! „*Megemlékezz arról, hogy az Úr napját megszenteld!*” Ez nem mindig kötelez. Vannak esetek, amikor nem kötelez. Nyilvánvaló, ha az ember egy társasághoz tartozik, abban a társaságban vannak bizonyos szabályok. Mi így mondjuk, az egyház törvényei, parancsai. Ezek között van olyan, hogy misét becsületesen hallgass vasárnap. – Mivel ez pozitív parancs, ezért annyit jelent: ha a lelkiismeret bármi másra hangol rá, akkor nyugodtan elhagyhatod.

Az ószövetségi parancs: „*Megemlékezz arról, hogy az Úr napját megszenteld!*” az nem annyit jelent, hogy misére járás. Az a pihenés. A szombat magyarul annyit jelent: pihenőnap. Tulajdonképpen a vasárnapnak az volna a lényege, hogy ne dolgozzunk, hanem inkább az emberi kapcsolatokat ápoljuk. Látogassuk meg a rokonokat, ismerősöket, barátokat, kapcsolódjunk ki, menjünk kirándulni! Erre való igazán az Úr napja. A mi egyházunkban van egy ilyen törvény, hogy az Úr napját szenteld meg. Aki ezt megvetésből félreleteszi, vétkezik a saját egyháza ellen, de nem az Isten parancsa ellen.

Azt hiszem – testvérek –, az előttetek elég világos – de ha nem, majd kitisztul -, hogy **n i n c s** büntető Isten! Ez ellentmondás: a SZERETET büntet. NEM! A Szeretet az szeret. **Magát bünteti az, aki szeretetlen.**

Tehát a pozitív gondolkodásnak semmi köze ahhoz, hogy az ember negatív mondatokat mond. A pozitív gondolkodás annyit jelent, hogy a cél – amit el akarok érni – pozitív.

A cél filozófiai meghatározása: **a cél feladata, hogy tökéletesítse a célba törekvőt.** Minden cél azért cél, hogy ezt csinálja. Tehát a cél tökéletesíti a célba törekvőt. A tökéletesedésnek olyan oldala is van, amikor faragja az ember magát. Vannak tehát negatív döntések is, nemcsak pozitív döntések. Különben is az emberi természethez – egyáltalán a természethez – ugyanúgy hozzátartozik a negatívum, mint a pozitívum. Ha nem tudnátok, a ti szívetek pontosan annyit dobog, mint amennyit nem dobog. Ha a zenében a hangok között nem volna szünet, nem lehetne kibírni. Tehát a negatívum hozzátartozik az életünkhöz.

A Tízparancsban pont a pozitív parancsok nem köteleznek mindig, de a negatív törvények mindig köteleznek. Az első parancs, az imádság, pozitív parancs, nem mindig kötelez, nem kell mindig imádkozni. A káromkodás kerülése mindig kötelez. A vásárnap megszentelése megint nem mindig kötelez. Ha te elmész egy olyan paphoz, aki ebben egy megmerevedett látásmódot képvisel, hát megérdemled, hogy elmondja, hogy te milyen bűnös vagy, milyen szentségtörést követél el, mert többször nem mentél templomba, aztán meg gyónás nélkül áldoztál. Hú!! Közben ő követi el a szentségtörést, mert **a gyónás: az irgalom szentsége, a bocsánat: a fölemelés szentsége.** A megölelés szentsége a gyónás. Ő pedig üt. A lábmosó Jézus helyett a fejmosást alkalmazza. Pont ő követ el szentségtörést, persze a butasága menti. A butaság mindenkit ment, de attól ez nem lesz erény.

A többi negatív parancs: „*Ne ölj; ne paráználkoddj; ne lopj; hamis tanúságot ne szólj!*” Ezek mind negatív parancsok, ezeket soha nem szabad megszegni. Nem arról van szó, hogy nem lehet. Sajnos lehet, de nem szabad. Ha az ember megszegte, akkor: – Jaj, Uram, most megint rosszat tettem! Uram, bocsáss meg! – Itt igazán nem arról van szó, hogy a Jóistent megharagítottam. Őt nem lehet ilyen értelemben megharagítani. Őbenne, a Szeretetben soha nincs változás. Még árnyéka sincs a változandóságnak, hanem fáj Neki, amikor én békétlen vagyok. Az Ő békéjét tettem félre. Mikor azt mondom, hogy bocsáss meg, Uram, akkor megint Hozzá fordulok. Én fordulok el a Fénytől, nem a Fény fordul el tőlem. Nem úgy van – testvérek –, hogy a Nap lemegy. Ez nem igaz. A Föld fordul el a Naptól, s azért lesz sötét. Tehát a Jóisten, a mi Napunk, Ő állandóan sugároz felénk. Ha elfordultam Tőle, fogok dideregni, de ennek nem Ő az oka. Ő a feltétele.

A pokolnak nem oka az Isten, hanem feltétele. Ez annyit jelent: van a fal, te mész, bevered a fejed. Nem a fal okozta a fájdalmat, te okoztad magadnak, de a fal feltétele annak, ha nekimész, fájdalmat okozol magadnak. Aki a Jóistennek hátat fordít, az fájdalmat okoz magának.

Ezt látni kell, mert torz az Isten-képünk – testvérek -, és ennek következtében nem vagyunk bensőleg békés, boldog emberek, és ezért nem tud az ember az életével megfelelően provokálni. Gondoljatok csak egy gitárra, amelynek nincs rezonáló doboza! Az cincogás. Senki nem megy el egy olyan gitárkoncertre, ahol csak a húrok vannak ott, s azt pengeti valaki. Nekünk az életünk volna az a rezonáló doboz, ami a jézusi gondolatokat, tehát ezt a szeretetet tudná úgy az emberek elé tárni, hogy azt mondják, ezek hiteles emberek, ezek tényleg boldog emberek. Ezek nagyon jól érzik magukat.

Igaz, hogy az ember arra van kitalálva, hogy béke, öröm, boldogság legyen benne. Az a béke, boldogság, ami Jézusban volt. Ami döntő, hogy a pozitív gondolkodás nem jelenti azt, hogy negatívra ne fogalmazzunk meg mondatokat. Igenis fontos, hogy megmondjam a gyerekeknek is, magamnak is, hogy ezt neked nem szabad. Ezt olyan élesen mutatta meg Jézus, amikor azt mondta: „*aki nem gyűlöli atyját, anyját, még önnön lelkét is*”.

Mi ez? Mi a gyűlölet?

Egy negatív, egy taszító érzésekkel átitatott hozzáállás valamihez. Ez a gyűlölet. Szoktuk mondani: a bűnöst szeretjük, de a bűnt utáljuk. Tehát amikor valaki rosszat tesz, valami olyat, amiről tudom, hogy rossz, akkor azt nekem igenis gyűlölnöm kell, és attól érzelmileg is átitatott taszító érzést kell magamban engednem eluralkodni. Ha ezt nem engedem, akkor a szeretetbe mindent belekeverek. Oda jutunk, hogy ma szinte normálisnak tűnik: ha egy lány nem áll kötélnek, amikor a fiú őt meg akarja szerezni, és a fiú azt mondja, nem is szeretsz engem. A szeretetbe minden hülyeséget bele tudunk vinni.

Tehát ne együk azt meg – testvérek -, hogy a pozitív gondolkodásban nem mondhatunk negatívumot, mert a földi életnek nagyon is velejárója az, hogy a te igenednek csak akkor van súlya, ha a te beszédedben a nemednek is súlya van.

Aki nem tud nemet mondani, az éjjel-nappal mondhatja az igent, nem fogják komolyan venni. Ha csak igent mond, az olyan, mint a négerek harca a sötét alagútban. Senki nem lát semmit.

Kérdező: Itt a Földön miért van férfi és nő?

Feri bácsi: Azért, mert a földi élet arra van kitalálva, hogy azok, akik az Isten boldogító jelenléte nélkül akartak boldogok lenni, kapjanak egy lehetőséget arra, hogy az ember alatti világba – ahol a faj- és önfenntartás ösztöne működik – be tudjanak tagozódni, és itt hitben és reményben fogadják el azt, hogy **az Isten boldogító jelenléte nélkül nem lehet az ember boldog.** Tehát, ha nem látom

meg azt, hogy az Isten bennem boldogító módon jelen van, nem leszek boldog. Ez a hit és a remény tartalma. Amikor meghalok, akkor a hitből lesz látás, a reményből birtoklás. Amíg ezt nem fogadom el, addig újra meg újra megadja az Úr azt a lehetőséget (a faj- és önfenntartás szintjén), hogy a szellemi lény bele tudjon születni az ember alatti világba.

Ez az u.n. duál pedig nem létezik. A szellemvilágban nincs duál! Mindenki Istenért van, és nem egymásért vagyunk! – Olyan nincs, hogy a Jóisten valakit neked gondolt ki a Földön. Nem! Azt te döntötted el, hogy valakihez hozzámész vagy pedig elveszed. Nyilván úgy gondoltad, hogy neked ez a legjobb. Nem vetíthetjük rá az Istenre azt, hogy ha valakinek nem sikerült a házassága, hát igen... a Jóisten átrázott, mert pont őt küldte az utamba. Nem így van!

Azt kell tudomásul vennünk, hogy a férfi és a nő itt a Földön arra van, hogy az emberek az anyagvilágba tudjanak születni, le tudjanak a lelkek jönni a Földre. Ahol pedig nincs család, ott pedig azért, hogy ketten együtt tudjanak valamiképpen egy célért élni. **Minden kapcsolat** – az is, hogy mi itt vagyunk –, minden baráti kapcsolat csak **a Szentlélek által lehet jó**. Nélküle nem lehet jó. Azok a házasságok, ahol nincs gyermek és nem is lehet, azoknak különösen azt kell megélniök, hogy az ő házasságukat az Isten Lelke teszi jóvá. Több időt és lehetőséget kapnak arra, hogy mások felé is ki tudják mutatni azt, hogy őket a szeretet kapcsolja össze, hogy az emberek a szeretet által, az Isten Lelke által képesek egygyé válni.

Valójában minden kapcsolatnak, minden találkozásnak ez kellene hogy legyen a feladata, mert **a Szentlélek a kapcsolatok lelke, aki az Atyát meg a Fiút köti össze. A Szentlélek nemcsak az Atyát és a Fiút köti össze, hanem az Istent a teremtményeivel is.**

T.i. amikor azt mondjuk, hogy az Atya, Fiú, Szentlélek mindhárman személyek, akkor feltétlenül azt is megfogalmazzuk, ami túl van az anyagon. Az anyagvilágba nem lehet beleszerelmesedni. A Gellérthegyet nem tudod szeretni. Te csak személyt tudsz szeretni! Boldogítani csak személy tudja az embert. Eszme tud lelkesíteni, de boldogítani csak személy tudja az embert.

Mit jelent az, hogy személy? Ami annyira egyedi, annyira lehatárolt, hogy mint tulajdonságok halmaza soha semmiképpen sem adható át. Pl. az egyik legbensőbb kapcsolat az anya meg a gyerek kapcsolata. Az anya akármennyire szereti a gyereket, ha a gyereknek fáj a foga, az anya nem tudja fájni a gyerek fogát. Nem, mert az adott fájdalom a személyi tulajdonság eredménye. Tud szomorkodni miatta, tud bánkódni, de nem tudja fájni a gyerekének a fogát. Ugyanígy az öröm is egy személyes dolog. Ha valakit egy nagy öröm ér, akkor én tudok a te örömöddel örülni, de nem tudom az örömödet örülni. Azt csak te tudod, mert az személyhez kötött.

Viszont csodálatos a Szentlélek! Ő az egyetlen a világon, aki képes az ember személyét kinyitni Önmaga felé. Úgy tudja egyé tenni a két személyt, hogy én tudom fájni az Isten fájdalmát, az Isten tudja szenvedni az én szenvedésem. Tudom örülni az Isten örömét, és az Isten tudja örülni az én örömöm. Az Atya és a Fiú a Szentlélekben egy, és mi is a Szentlélek által tudunk az Istenben egyek lenni. Ez jelenti azt, hogy létazonosságban vagyunk az Istennel. Ugyanaz a lelke a mi lelkünknek, mint aki az Isten Lelke.

A **Szentlélek** egy csodálatos **Valaki**, aki képes az ember személyiségét kinyitni. Ezt az ember, mint teremtmény semmiképpen sem tudja megtenni. Sőt az Atya sem tudja meg a Fiú sem. Sőt valójában nincs se Atya, se Fiú anélkül, hogy a Szentlélek kettejüket egyé ne tenné.

Tehát amikor kapcsolatról van szó, akkor annak mindig a Szentlélek működését kellene tudatosan vállalnia. Ez lenne a legtermészetesebb útja annak, amikor egy férfi és egy nő találkozik, ha a Szentlélek élte őket. De ez csak a földi életre szól testileg. Odaát – mivel szellemi lény az Isten, és az ember is szellemi lény – már nincs férfi és nő, ott már nincs rabszolga és szabad, ott már nincs zsidó meg pogány, ott mind egyek vagyunk az Isten Lelkével. Ám ez az egység nem egy köldöknézés. Nem úgy van, hogy nem csinálunk semmit. Mondtam már nektek, hogy az Istenre nem is lehet mondani, hogy Van. Úgy mondjuk, actus purus, tiszta cselekvés. Ő azáltal Van, hogy cselekszik.

Mit csinál a szél, amikor nem fúj? Nincs. Azáltal van, hogy fúj.

Az Isten azáltal Van, hogy szeret. Mi az Istenben és az Isten bennünk állandóan cselekszik.

Az emberi szinten, a mi tudatunkban ezt csak így tudjuk valahogy megközelíteni: **mert szeretem, azért meglátom – mert látom, még jobban szeretem – mert még jobban szeretem, még többet látok Belőle – mert még többet látok Belőle, még jobban szeretem... és ez így megy a végtelenségig.** **Az Istennél kezdet van, de befejezés soha nincs a teremtet ember számára.**

1998. 07. 23.

Kérdező: Mi a karma?

Feri bácsi: a karma tulajdonképpen az önzésnek és a felelőtlenségnek – a felelősség áthárításának – a gyökeréből ered. **Mindenkinek az a karmikus görcse, ami a megkötözöttsége.** Nem a Földön lesz az ember indulásában megkötözött. Nem itt fogok megkötözötté válni, hanem azzal a megkötözöttséggel jövök le, ami – ha nem küzdök ellene – egyre jobban

elhatalmasodik rajtam. Ezeknek a karmikus görcsöknek a föloldására jöttem le a Földre.

A karma tehát egy sorsvonal. Ezen vannak azok a karmikus görcsök, amik ellen küzdened kell, mert ha nem küzdesz ellenük, el fognak lepni. Mindenki direkt azért jött, hogy ezeket leoldja magáról.

Amikor valaki újjászületik, akkor átél egy olyan benső szabadságot, amely mellett elhalványulnak ezek a megkötözöttségek, szinte meg is szűnnek. Biztos voltatok már ti is olyan helyzetben, hogy különböző jajotok, bajotok volt. Egyszer csak valami nagy tragédia vagy valami nagy esemény történt, miközben csak erre koncentrálni elfelejtetted, hogy fáj a fejed, hogy sántikálsz, stb. Mindent elfelejtettél, mert annyira a nagy esemény hatása alá kerültél.

Azt hiszem, **az újjászületés egy olyan nagy esemény, amikor ezt a benső szabadságot az ember feltétlenül megéli.** Egy idő után ezek az u.n. megkötözöttségek fel akarnak törni, de akkor már a gyökerüktől el vannak vágva. Akkor már nem tud úgy belém kapaszkodni, hogy lehetetlenné váljék bennem az, hogy én valóban egy új élet legyek.

Ezért mondta Jézus, hogy aki nem születik újjá, annak nincs Mennyei Ország. Tehát **a mennyországnak feltétlen feltétele az újjászületés.** Annak pedig az az oka, hogy újjá kell születnem, mert megkötözöttségeim vannak.

A megkötözöttségeimet, a karmikus görcseimet itt a Földön csak Jézus erejével, Belé kapaszkodva tudom leoldani magamról. Ha ez nagyon őszinte bennem, egy nagy IGEN Jézus felé, akkor Ő a Lelke által egy új teremtményt hoz létre bennem. Ez az újjászületés!

1998. 09. 03.

Kérdező: Istennel való kapcsolatomban nincs semmi visszajelzés vagy érzelmi tapasztalatom.

Feri bácsi: Ez jó. Megmondom, miért jó. A lelki fejlődésnek alapvető törvénye, hogy abban a lényeg a hűség. Hű vagyok az Istenhez akkor is, ha fát vágnak a hátamon. Ha megtagad engem az Isten, akkor is hű vagyok Hozzá. Ez hülyén hangzik. Ezt kis szt. Teréz így fejezte ki: „Uram, ha azt akarod, hogy a pokolba kerüljek, hát akkor menjek oda, de én Beléd kapaszkodom, lehúzlak oda, és akkor nekem a pokol is mennyország lesz.” Tehát ez a gyökér: a hűség. Ismeritek azt a hasonlatot: a gyerek várja az apukát, és az mindig hoz valami ajándékot. Az apuka úgy gondolja, most már meg kellene bizonyosodni, hogy ez a gyerek az ajándékot szereti vagy engem. Egyszer nem hoz neki ajándékot, és észreveszi, hogy a gyerek csak néz.... Mi ez? Amikor ezt a gyerek feldolgozza magában, jön a másik lépés. Jön az apuka, s azt mondja, édes gyerekem, ezt meg

ezt csináld meg. Most te adj nekem ajándékot! Ezt várom tőled! Erre a gyerek elkezd rettegni, hogy apuka, csak ne gyere haza!

Mi a Földre azért jöttünk, hogy az önzést és a felelősség-áthárítást leoldjuk magunkról. Ez az eredeti bűn tartalma. Önzés által akarok boldog lenni, és ami nem jön be, azért mindig mást hibáztatok. Amikor az ember beállítja az életébe azt, hogy az önzetlenség és a felelősségvállalás napi feladatom, akkor van azon a sínen – vagy nem tudom, hogy mondjam—, hogy a lelki fejlődés szinte automatikussá válik.

Ezt Jézus mondja, hogy automate. A mag úgy kel ki, hogy a gazda azt se tudja hogyan. Jön éjjel és nappal, kikel, szárba szökken: tehát van egy automatika az Isten Országának növekedésében, ha egyértelművé válok legalább elvben arra, hogy az önzetlenséget és a felelősségtudatot nagyon komolyan veszem az életemben.

1998. 09. 10.

Kérdező: Mit jelent az, hogy „tükör által homályban látunk”?

Feri bácsi: A Hang többször említi, hogy most tükör által homályban látunk, de ennek a fokozata az, hogy majd egyszer színről színre látunk.

Mi a kettő között a különbség?

Azt tudjátok, hogy **4 kinyilatkoztatást adott az Isten.** 4-féle módon mutatta be Magát.

Gondoljunk a következőre! Nézel egy festményt. Ezáltal valamit megtudsz a művésztől.

Az első kinyilatkoztatása az Istennek: látod a teremtet világot, ezáltal valamit megtudsz Róla. Meglátod, hogy színérzéke, arányérzéke, szépérzéke van. A világ legcsodálatosabb művésze sem képes olyan szép virágot rajzolni, mint amilyen nyílik akármelyik út szélén.

Az első kinyilatkoztatás tehát a teremtés!

A másodikat hogy magyaráztam? Mintha a művész falujából jönnének emberek, és mesélnének a művésztől. Ezzel már többet tudok a művésztől, bár mindegyik mesélő önmagát is beleviszi a mondanivalójába.

Ez tehát a sugalmazás. Ez a Biblia, a próféták!

A sugalmazás értelmi magyarázata az, hogy az Isten nem szavakat sugall. Nem igazságot sugall az Isten, mert az igazság a valóság tudati tükröződése. Tehát van a valóság, és ahogy az a tudatodban tükröződik, azt nevezed igazságnak. Ha a valóság már valamiképp szét van tördelve, akkor látjuk igazságnak.

Ennek megértéséhez azt a hasonlatot mondtam el nektek, hogy Ábrahámnak az Isten azt a valóságot sugallta, hogy ő az, akinek meg kell mutatnia, hogy a világon mindenkinél jobban szereti az Istent. Ábrahám tudatában ez már az akkori kor kultúrvilágának megfelelően úgy csapódott le, hogy neki föl kell áldoznia a fiát, mert az volt akkor a normális, bejárt gondolatpálya, hogy a szeretetnek mélysége vagy nagysága attól függ, hogy mekkora áldozatra vagyok képes. Amikor az Isten Valósága tükröződött Ábrahám tudatán, miszerint meg kell mutatnia, hogy mindenkinél jobban szereti az Istent, ez már úgy csapódott le: – Kit szeretek én a legjobban? A fiamat! Tehát őt kell feláldozni! – Ábrahám nem gondolta ezt így végig, ahogy én. Mindez automatikusan ugrott be neki: - Föl kell áldozni a fiam!

A valóság tudati tükröződését nevezzük igazságnak!

Ez a sugalmazás, ez a második kinyilatkoztatás. Ebbe mindenki önmagát is beleviszi. A kultúrvilágát, a munkáját, mindazt, amire tanították, mert annyi minden van, amivel találkozik az ember, s bizonyos értelemben ezek mindig torzítanak.

A harmadik kinyilatkoztatásra mit mondtam? Azt, hogy maga a művész jön el! Ez a megtestesülés! Amikor Jézus elkezd Önmagáról beszélni.

Nyilvánvaló, hogy ez a legtisztább közlési módszer, de ahhoz, hogy Jézus valamit megértessen velünk az Istenről, arra volt rákényszerülve, hogy az ember jelrendszerén belül fejezze ki a kifejezhetetlent. A végtelen csodálatos, gazdag Isten a mi jelrendszerünkön belül mondja el azt, amit Ő látott, tapasztalt, amit megélt.

Mintha én most rád mutatnék, és te ebben a pillanatban levelibékává válnál. Elmész a mocsárba, és ott a békáknak azon az öt jelrendszeren belül – amiben a békák brekegnek – elmondod azt, amit itt láttál, hallottál, tapasztaltál. Valahogy így járhatott velünk Jézus. Valamit megsejtet velünk, hogy van Isten, de ez az Isten egészen más. Amikor mi Elé kerülünk, megéljük azt, amit szem nem látott, fül nem hallott, emberi szem nem tudott fölfogni! Ebben a négy dimenzióban képtelenek vagyunk erre. Ezeket a gondolatokat a béka nem érti. Hiába vagy akármeekkora tudati szinten, csak azon a jelrendszeren belül tudsz velük kommunikálni, amit értenek.

Az ember jelrendszerén belül kellett Jézusnak elmondani azt, amit Ő az Isten világáról megtapasztalt, tudott. Ez jelenti a „tükrő által homályban látás”-t.

Jézusról a teológia azt mondja, hogy Jézusban színről színre látás volt mindig. Én nem merem ezt így mondani. Biztos nagyon nehezen élte meg, hogy nem tudja pontosan elmondani azt, amit szeretne. Nem tudja, mert szétfeszítené azt a keretet, ami a rendelkezésére áll.

A teológián szokták mondani, hogy amikor valaki meghal, akkor döbben majd rá – az lesz a negyedik kinyilatkoztatás, a színről színre látás –, az Isten totaliter aliter, teljesen más.

Még a Hang-könyvekben is, amikor olyan érthető megfogalmazást ad a Lélek, hogy „*egyetlenem vagy, mert, ha még valakit úgy szeretnék, mint téged, akkor kettő lenne belőled...*” – az ember szíve akkorát dobban. Hm! Ennyire szeret az Isten?! Hát amikor ezt meglátjuk!!!

Nem véletlen, hogy Jézus nemigen beszélt nyíltan, amikor arról a másik világról beszélt. Szinte vergődött. „*Mihez is hasonlítsam a mennyek országát?*” Mondja is, hogy a kincskereső emberhez, mert valamit sejtetni akart arról, hogy a színről színre látás valósága elképzelhetetlenül több. Itt a Földön mi a „tükör által homályban látás” alatt azt értjük, hogy töredékben látunk. Alapállásában képtelen az ember a négy dimenziónál többet látni.

Kérdező: a Hang 5/366-ban találtam rá ennek magyarázatára, és abból olyasmit szűrtem ki, hogy mi emberek vagyunk hibásak, akik magyarázzuk Jézus tanítását. A te magyarázatodból pedig azt, hogy tulajdonképpen Jézus se tudta nekünk úgy elmondani Isten világát, amilyen a valóságban. A Földön csak korlátozott lehetőségünk van arra, hogy a korlátlanba valamiképpen be tudjunk pillantani, valahogy meg tudjuk fogalmazni. Ennyit jelent a „tükör által homályban látás”?

Feri bácsi: Ezek nem ellentétek! Itt arról van szó, amit Jézus maga se tudott elmondani. A probléma az, hogy a különböző vallási felekezetek hatalmasai azt állítják, hogy ők csálhatatlanok.

Azt, amit Jézus se tudott úgy megfogalmazni, hogy arra azt mondhatta volna, ez már a teteje mindennek, mert „mag”-ként van itt. Erre ők azt mondják, hogy személyesen ők a teteje mindennek. – Nincs az az egzakt tudomány – fizika, biológia –, ahol elfogadnák azt, hogy a végére ért a tudomány. – Hát nem igaz! Nagyon nagy baj lenne a számunkra, ha ma ott tartanánk a Jézus-ismeretben, ahol az apostolok. Az botrány lenne! Az apostolok annyira nem értették Jézust, hogy a föltámadása után, a mennybemenetele előtt azt kérdezték: „*Most állítod helyre Izrael országát?*” (Apcsel. 1/6.) Most menjünk neki a rómaiaknak?

Tehát a „tükör által homályban látás”-nak van egy olyan oldala, amely megváltoztathatatlan, mert tér-idő dimenziójában tudunk csak gondolkodni. Ennek van egy olyan szomorú következménye is, hogy akik hatalmat akarnak a másik emberen gyakorolni, azok magukról azt állíthatják, hogy csálhatatlanok. Mintha nem „tükör által homályban” látnának ők is!

Én ódzkodok attól, amikor valaki Jézus istenségét tagadja. T.i. Jézusnak az istensége nem Jézus számára fontos, hanem a mi számunkra. Ő egy olyan tökéletes ember volt, akinek a tudata a legtökéletesebben foncsorozott „tükör” volt. Úgy, ahogy a valóság az Ő tudatán keresztül tükröződött, úgy a világon senkinek sem képes. Jézus annyira ügyelt arra, ha Hozzá igazodunk, akkor majd a Lélek, az Isten Lelke az idő tengelyén (mert fejlődő lények vagyunk) egyre többet tud majd belőlünk kibontani abból, amit Ő magban már elmondott. Éppen

ezért nem egyházakon keresztül jutunk mi Jézushoz. Jézuson keresztül viszont szükséges, hogy egyházhoz jussunk, ha egyház alatt azt értem, hogy: Jézus nevében összejött emberek. Azért jönnek össze Jézus nevében, hogy Jézusról beszéljenek, tanuljanak, imádkozzanak, mert Neki van egy olyan megjelenési formája, hogy ahol ketten-hárman összejönnek az Ő nevében, Ő ott jelen van. Itt sem kell az embernek megbotráncozni azon, hogy kell valaki, akiről azt mondhatjuk abban a közösségben, hogy irányító-tanító helye van, és nem olyan, mint mindenki másnak. Rendnek lennie kell, és minél nagyobb a szolgáló szeretet valakiben, minél jobban sikerült Jézus megismerésébe belemélyednie, nyilvánvaló, hogy arra figyelünk jobban. De aki okosabbat mond, azt mindig elfogadjuk. Elvileg itt is így van, mert ha valamelyiktek okosabbat mond egy kérdésre, mint ami bennem van, nyilván azt fogadjuk el.

Kérdező: A Mt 26;27-28-ban ezt mondja Jézus: „igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára.” Probléma: a „bűnök bocsánatára.”

Feri bácsi: Utáneztem a KIO-ban! A KIO alapján a jézusi koncepcióban arról van szó, hogy Ő a vére ontásáig igazolja a bűnbocsánatot. A bűnbocsánat létező valóság. Az Isten oldaláról mindig, minden körülmények között létezik.

Ez egy kicsit hasonlít ahhoz, amikor tegnap valaki azt kérdezte: - Mit jelent az, hogy „*legyen meg a Te akaratom?*” Itt arról van szó, hogy az Istennek szükséges, hogy én zöld utat mutassak Neki a lelkemben.

-- Jön az autó. – Piros! – Ő jönne tovább, de tilos Neki. Zöldet mutatok, máris jön tovább.

-- Tehát hasonlóképp – mert az Isten nem bábnak teremtett bennünket, hanem partnernek – Jézus a vére ontásáig igazolja, hogy az Isten maga a megbocsátás. De hogy ez megvalósuljon, ahhoz nekem ki kell nyílnom Feléje, mert különben nem tud megbocsátani. Jézus a vére ontásával is igazolta azt, hogy **az Isten: a mindennek feletti megbocsátás.**

Tulajdonképpen ez a gondolatsor kötelez bennünket arra, hogy nagyon komolyan álljunk szóba a reinkarnációval, mert azt mindenki elfogadja, hogy az Isten boldog. Mi már azt is el tudjuk fogadni, hogy a boldogság és a szenvedés nem zárja ki egymást. De csak akkor, ha az a szenvedő, az a boldog szenvedő abból a reményből él, hogy a szenvedése egyszer elmúlik. Amikor Jézus boldognak mondja a sírókat, szenvedőket, csak azért mondhatja, mert ez egyszer meg fog szűnni.

Van, aki szeret, és van, akit szeretnek. Én téged nagyon szeretlek, és közben látom, milyen hülyeségeket csinálsz, mert ellensége vagy magadnak. Az Isten, aki végtelenül boldog, nagyon szenved, amikor látja, hogy a szellemi lények hülyeségeket csinálnak. Önmaguknak ellenségei, nem akarnak boldogok lenni.

Mert boldogok csak úgy tudunk lenni, ahogy az Isten gondolta. Másképp nem tudunk! Minden más természetellenes! Jézus ezért nagyon szenved. Ha nem volna Neki reménye, hogy egyszer ez a szenvedése megszűnik – tehát nekem egyszer leesik a tantusz, és megtérek –, akkor azt kellene mondanunk, hogy van egy boldog boldogtalan Isten. Örökkön örökké boldogtalan boldog Isten. Ez hülyeség. Ez egy ellentmondás. De az embert az értelmé kötelezi, hogy jöjjön rá arra, hogy **örök kárhozott nem létezhet.** **Az, hogy valaki örökkön örökké szenvedjen** (az Istennek ez nyilván nagyon fáj, mert szereti őt), **ez lehetetlen!** Hogy az Isten mindig szenvedjen – mert olyan nincs, hogy ne szenvedjen –, ez lehetetlen. Az se lehetséges, hogy látja, hogy akit Ő teremtett boldogságra, az most szenved, és erre azt mondja, ez Engem nem érdekel. Akkor a Jóisten gazember. Ilyen Isten nekem nem kell, akinek nem fáj az, hogy akit Ő szeret, az szenved. Az más, hogy toporog, hogy jaj, mikor jön már meg az esze! Ez viszont egy más téma.

Ő csak azért teremthette a teremtményeit Önmagára, tehát boldogságra, mert ismerte saját szeretetének az erejét. Ismerte, hogy egyszer mindenkinek „leesik a tantusz”. Testvérek! Most pedig jönnek azok a gondolatok, amit mi képviselünk, és máshol ilyet nemigen szoktunk hallani.

Mi tudjuk, hogy nem a születés után döntöttük el, mi emberek, hogy milyen sorsvonalat vállalunk, hanem előtte. Az Isten nem tehette meg, hogy ne adjon nekem szabadságot arra, hogy igazoljam, hogy szeretek. Belső szabadság nélkül nem lehet szeretni! Pl: -- 'Agyon váglak, ha nem szeretsz!' – Ez önellentmondás!

A szeretet ajándékozás, amit csak szabadon lehet csinálni. Az Isten vállalta azt a rizikót, hogy: akiket megteremtett, azok szabadok, és ők döntenek el, akarnak-e boldogok lenni, úgy, ahogy Ő gondolja (mert másképp nem tudnak). Vagy úgy, ahogy ők gondolják. Voltak olyanok, akik azt mondták, mi úgy akarunk boldogok lenni, ahogy Te akarod!

Voltak viszont olyanok, akik azt mondták, kipróbáljuk, hátha másképp is lehet boldog az ember. Ők, akik másképp akartak boldogok lenni, bizony nagy fájdalmat okoztak az Istennek. Ennek ellenére az Isten szeretete nem szűnt meg feléjük, és lehetővé akarja tenni nekik, hogy térjenek észre. Ezért anyagba formálta, sűrűsítette a létet, és megszületett a kozmikus világ.

Az anyagvilágba olyan fejlődési törvényszerűséget állított be, aminek következtében a Neki ellentmondók beléphettek ebbe a földi életbe, hogy Isten nélkül való létezésüket megtapasztalva jöjjenek rá arra, hogy csak úgy lehetnek valóban boldogok, ahogy az Isten gondolta róluk.

Tehát megjelent az ember a Földön, magyarul a bukott angyal. Azok közül, akik az Isten mellett döntöttek, kiválasztott egyeseket, ezek a választottak (mert

sokan voltak a hivatalosak). Ezeknek megadta a lehetőséget, hogy lejöjjenek a Földre.

Segítsék azokat, akik Ellene döntöttek, hogy ha majd a földi tapasztalat után visszakerülnek, a szellemi létbe, rádöbbenjenek arra, mégiscsak jobb (mivel már van tapasztalatuk), hogy a földi életben van lehetőségük arra, hogy megtapasztalják a döntésüknek a következményét, amit ott hoztak. Amikor visszakerülnek, megint egy döntés elé kerülnek egy plusz tapasztalattal. Addig megy ez a körforgás, míg itt a Földön újjá nem születik saját testében. Jézus szó szerint ezt mondta: *„aki nem születik újjá, nem mehet be a mennyek országába”* (Jn 3;3)

Csak azt kell még hozzátenni, hogy az **Isten állapotszerű Teremtő**. Olyan nincs, hogy egyszer megáll a teremtés. Mindig - mindig - mindig teremt az Isten, és egyre több szellemi lény lesz. Ő állandóan akarja a boldogságát adni.

Ezért állapotszerűség az is, hogy mindig lesznek olyanok, akik döntenek Mellette meg Ellene. Ezért mindig lesznek a Földön olyanok, akiknek szükségük lesz azokra, akik azért jönnek ide, hogy bemutassák, hogyan és mint kell Jézus szerint dönteni, illetve, kapjanak olyan tapasztalatokat, amik után majd „odaát” Jézus mellett döntsenek.

Jézus Földre való megszületéséig – én azt hiszem – az emberek csak keserű tapasztalatokkal mentek vissza a szellemvilágba. Nem tudták igazán, hogy a Földön emberként hogyan kellene élni. A Jézus szerinti újjászületést nem ismerték.

Ezért tartom Jézus Földre jöttét olyan rendkívülinek, ami a Földre születettek számára szinte érthetetlen. A Hang többször mondja most, hogy aki Engem befogad – mondja Jézus –, az egy missziót fogad be, egy küldetést. Nincs olyan keresztény, aki ne lenne egyben küldött is. Tehát egy missziós szerepünk van.

1998. 09. 24.

Kérdező: *Hogy helyes a szülő és gyerek kapcsolatában az engedelmisség?*

Feri bácsi: Tulajdonképpen a gyerek számára sem szabadna azt előírni, hogy olyan értelemben engedelmeskedjen, mintha nem lenne lelkiismerete. A 4. parancs (atyádat és anyádat tiszteljed) a gyakorlatban annyit kellene hogy jelentsen, hogy mindenkinek van egy szabadságköre, és ezen a szabadságkörön belül van az ő számára az erkölcsi élete. Aki nem szabad, annak nincs erkölcsi élete.

Nem kitérésként, hanem idetartozóként mondom: **az állat nem erkölcsi lény**. A leggonoszabb ember kutyája átharapná a torkát a legjobb embernek is. Mert nem erkölcsi lény! A kutya erkölcsi szinten nem szabad, és hiába mondom, hogy

olyan hű, és hogy úgy szeret. Nem igaz! Mi az állat ösztöneinek bizonyos kivetítését fogalmazzuk meg emberi szinten. De az állat nem erkölcsi lény!

Visszatérve a gyerekhez! Ahogy nő a gyerek, úgy nő a szabadságköre, és ez a szabadságköre a felelőssége.

A nevelésnek az a célja, hogy annál, amit a gyerek nem tud, mert még meg se tapasztalta, se meg nem tanulta, még nem ismerheti ki magát a saját szabadságkörén belül, ezért ott meg kell neki mondani, hogy te ezért meg ezért felelsz. Tehát a tűzhöz ne nyúlj, a konnektorba ne dugd az ujjad, mert meg fog rázni! De ha megint odamegy, jól rávágok a kezére, és akkor ... hu! Tudomásul kell vened, hogy ha olyat teszel a szabadságkörödön belül, amit nem szabad, ami neked árt, az fájni fog! Ezt kell tenni mindaddig, amíg a gyerek értelmi szintje nem jut el arra a pontra, hogy már feltételezhető az, hogy megértette.

Igazában a szülő – gyerek függése addig tart, amíg a gyerek a szülőből él. Mihelyt a lábára áll a gyerek, akkor megszűnt a szülő – gyerek kapcsolat, mert ez a kapcsolat nem állapotzerű. Ez egy szerep. Sajnos nagyon nehezen tudjuk befogadni, hogy egy édesanya nem az élete végéig édesanyja a gyerekének. Fizikálisan persze az, de erkölcsi szinten nem az. El kell jutniuk oda, hogy ők testvérek, egymásnak testvérei. Nem felel az anya a gyerekéért, és a gyerek az anyjáért.

Most volt szó a rádióban arról, hogy két kicsi gyerek valamit a konnektorba dugott, s mikor már gomolygott a füst, akkor vették észre. Itt a szülő nem a gyerekéért felel, hanem önmagáért. A szülőnek tudnia kellett volna, hogy két kicsi gyereket nem hagyhat otthon úgy, ahogy otthon hagyott, mert nem a gyerekéért, hanem magáért felel! Ez a szülő mulasztással vétkezett!

Mi mindig csak magunkért felelünk, nem a másikért, ahogy más sem felel értünk.

Ezt azért fontos tudni – testvérek—, mert kezd elharapódzni, hogy a fiatalok zsarolják a szüleiket: 'Ha ezt nem teszed, itt hagylak! Akkor ez lesz, meg az lesz. És ha nem, akkor megölöm magam!' 'Hú! Ha ennek én leszek az oka, akkor nekem egész életemben lelkiismeret-furdalásom lesz, mert miattam történt!'

Nincs ilyen! Te azt csinálsz, amit akarsz, nekem meg azt kell csinálnom, amit én látok jónak, és nem azt, amit te látsz jónak! Te magadért felelsz, én meg magamért. 'Megölsz magad? Hát öld! Ez a te ügyed!'

Arra kellene rájönni, hogy ez nem szeretetlenség! Ilyen értelemben valóban **az Igazság szabadítja meg az embert!**

Az engedelmeskedtetést a gyerekkel kapcsolatban csak abban az értelemben használom, hogy fogadj szót nekem. Persze a természeténél fogva a gyerek – szinte nem is tudja magáról levakarni az anyja, mert mindenhová utána megy a gyerek – azt éli meg, hogy hallgatni kell az anyukájára, mert az anyukája neki

jót akar. Mindaddig, amíg a gyerek ezen a szinten van – mint gyerek –, a helyén van, és ha azt mondom, hogy engedelmeskednie kell, ez azért van, mert még nem tudja az eszét használni. De amikor már az eszét tudja használni, akkor már a kényszer-engedelmeskedtetéssel semmire se mész. Ha van egy fiú vagy egy lány, és elvárásaim vannak vele szemben, akkor ez lényegében annyit jelent, hogy elvárom, hogy nekem engedelmeskedjen. Elmondom, hogy mit kívánok tőle. Ő tudja, hogy kettőnk között az erő világában nyilván az apa meg az anya az erősebb. Bizonyos értelemben még akkor is, amikor a gyerek magasabb. 'Különbén nem kapja meg ezt vagy azt!' Tehát rábólint az elvárásodra, de a hátad mögött azt fogja csinálni, amit jónak lát, és nem azt, amit te látsz neki jónak.

Nagyon nehéz lenyelni azt a nagy igazságot, hogy nincs erkölcsi nevelés! **Csak erkölcsi önnevelés van!**

Tulajdonképpen mi mindannyian egymás mellett nevelődünk. Nem úgy van, hogy egyik neveli a másikat, a másik az egyiket. Ahogy élünk egymással, úgy nevelődünk. Azáltal, hogy ő mit lát rajtam, és én mit látok rajta, egymásnak tükrei vagyunk. Azt, hogy aztán ő mit lát meg abban a tükörben, és hogyan kell alkalmazkodnia, hogyan nem? Itt kapcsolódik be a Jézust ismerés, mert az ember, ha nem jézusi gondolkodású, akkor természetellenes gondolkodású, és nem a jézusi vonalat éli meg. Ha ilyen, akkor nem menthető fel.

Nem elfogadható az, hogy ő ezen a szinten van, és ebből adódóan el kell fogadni azt, hogy ő egy bunkó. Nem, ő természetellenes! Tudom, mert Jézus nem olyan, mint ő, tehát nyilvánvaló, hogy nem Jézusnak kell hozzá alkalmazkodnia, hanem neki kell Jézushoz alkalmazkodnia. De ha ő nem akarja ezt, akkor ott két eset lehetséges: vagy tévedésben van, vagy gonosz. Ha jó szándékú, és tévedésben van, az pont annyit jelent, hogy nyitott. Ráfigyel arra, amit mondanak neki, ha az nem smirglibe van csomagolva. Azt szoktuk mondani, hogy az igazat sose szabad akkor megmondani, amikor könnyű. Mikor könnyű? Amikor az ember dühös. Akkor aztán kitálal.

Az igazat csak akkor szabad megmondani, amikor sztaniolba lehet csomagolni, amikor nagyon jó a hangulat.

Mondhatnám azt is, hogy pont azt rontsam el? Pont akkor mondjam meg az igazat?

Én ajánlani szoktam a házasságra lépő fiataloknak, de az öregeknek sem árt, ha tudják, csinálják meg azt, hogy hetenként legyen egy olyan óra, fél óra, amikor leülnek, és az egyik a másiknak mindent elmondhat. Minden rosszat. A másik csak annyit mondhat, köszönöm szépen, majd gondolkodom rajta. Csak ezt szabad mondani, semmi mást. Jövő héten aztán fordítva! Tehát ne egymás után!

Mi egymásnak tükrei vagyunk, és főleg azok, akik együtt élnek.

„*Boldog csak Általam, Bennem lehetsz, ha engeded, hogy a házasságod a földi halálodra készítsen fel téged.*” (Hang 32/3327.)

Tulajdonképpen a legboldogabb óráknak a halálunk órájának kell lennie, mert az a legbiztosabb az ember életében. Az tuti biztos, hogy mindenkinél bejön. Ha ráhangolódom, hogy a halálom óráján legyek a legboldogabb, akkor már itt és most tudom megfelelő módon helyre tenni a dolgokat.

Visszatérve: az engedelmeskedtetésnél azt képviselem, hogy az én lelkiismeretem a másik ember zsebében van. Ez csak addig lehetséges, amíg tudom, hogy az engedelmeskedő nem vonható felelősségre. Ilyen a kisgyerek – őt nem vonhatod felelősségre, ha valamit nem tud, és olyasmit csinál, amire te nem tanítottad meg, hogy nem szabad.

A felnőtteknél az engedelmeskedtetés viszont utazik arra, hogy ne gondolkozz! Ennek legélesebb formája a katonaság. Ott mindent szabad, csak gondolkodni nem. A kaszárnnyák világa az engedelmeskedtetés világa! Jézus soha nem mondta ki ezt a szót, hogy engedelmeskedj. Ez döbbenetes! Háromszor kimondta ugyan, de mindig az ember alatti világgal kapcsolatban: 'még az ördögök is engedelmeskedni fognak nektek, az eperfa, a hegy engedelmeskedni fog, ha megfelelő hited lesz.' Azt se mondta, hogy Ő valaha engedelmeskedik az Atyának. 'Hallgatok az Atyára, hallgassatok rám, hallgassatok egymásra!'

Pál keverte bele az engedelmeskedtetést ebbe a teológiába. Jézus a másokra hallgatást javasolta. Mi a másokra hallgatás? Meghallgatom, mit mond, mérlegelek, döntök a cselekedetem felől, és vállalom a felelősséget. Így nem hivatkozhatom rád, hogy amit tettem, parancsra tettem. Az engedelmeskedtetés gondolatát egyszer s mindenkorra el kellene hagyni.

Más egy munkahely, ahol nem engedelmességről van szó. Ott van egy szerződés, ahol a főnököd elmondja, mit kell tenned, amiért te fizetést fogsz kapni. Ha te azt mondd, nem csinálom, akkor el kell menned egy másik munkahelyre. Ez a te ügyed. Természetesen ott is az utasítás szerint kell elvégezned a munkát. Akkor is, ha te azt praktikusabban tudnád elvégezni. Ez a munka területén természetes dolog, hogy a főnök adja ki a munkát.

Azt pedig nem szoktuk mondani – ha valaki a lelkiismerete szerint cselekszik –, hogy én engedelmeskedem magamnak. Azt viszont tudjuk, hogy csak a lelkiismeret szerint szabad dönteni.

1998. 10. 01.

Kérdező: „*Ne vígy minket minket kísértésbe...*” *imádkozzuk a Miatyánkban. Isten kísért?*

Feri bácsi: Múltkor már kérdezte valaki ezt, és én kikerestem a Gyurka bácsi KIO-jából a Miatyánknek ezt a kijelentését. Gyurka bácsi alaposan kianalizálta, és a következő kijelentést teszi.

A Miatyánkban így imádkozunk: „*ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól*”. Szt. Jakab tiltakozik a mondat első fele ellen. Isten nem kísért senkit. Az arám nyelvben a szóban forgó mondat két értelmű. A másik értelme: **ne engedj kísértésbe esni!**

Ez azért mindjárt más! T.i. az Istennek kétféle akarata van: egy megengedő meg egy cselekvő akarata. A megengedő akaratában van, hogy megengedte azt is, hogy a Fiát keresztre feszítsék.

Hogy az Isten mit enged meg? Nyilván mindig csak azt, ami az Istent szeretőknek a javára válik. A megengedő akaratra gondolva azt szoktuk mondani: jaj, ne engedj oda, olyan gyöngé vagyok! Ez gyakorlatilag annyit jelent, hogy az ember így fejezi ki, hogy mennyire rászorul az Isten erejére.

Az evangéliumokban több helyen is van olyan, hogy a két értelműséget kihasználják. Szinte utaznak rá a különböző egyházi vonalon, hogy a szavakat másképp, tehát negatív módon értsék. Ilyen pl. a metanoiente, ami azt is jelenti, hogy alakítsátok át gondolkodásotokat, meg azt is, hogy tartsatok bűnbánatot. Az is érdekes, hogy a gondolkodás-átalakításnál, ha valaki rádöbben arra, hogy át kell alakítania a gondolkodását, akkor két választása van. Vagy fájjalja, hogy a múltban nem jól gondolkodott, vagy örül annak, hogy most már tudja, hogyan kell gondolkodnia. Az egyháziak egyértelműen csak a bűnbánatra tették a hangsúlyt. Sajnos, már kezdetben is és később is a fordításokban a krampusz – amit csak lehetett – mindent megpróbált másképp értelmezni. Az örömhírt – az evangéliumot –, Jézus egész gondolatvilágát hallatlan sötétben akarja beállítani. Ezért, amikor ilyen két értelmű szöveg van, akkor inkább mindig arra tették a hangsúlyt, ami az embert elkeseríti. 'Tartsatok bűnbánatot!' Hű! Már megint köpködni kell magam! Holott az eredeti értelmezés szerint a szövegből pozitív tartalmat is lehetne kibontani.

Jézust falánk és borissza embernek nevezték. Jézus vidám ember volt. Gondoljatok a János evangéliumban leírt első csodájára! A legfinomabb „tokajit” csinálta, amikor a násznép már kettőt és hármat is látott, amikor csak egyet kellett volna látniuk.

Sajnos szomorú tapasztalat az, hogy kétezer éven keresztül a hivatalos vezetők, az egyházak utaztak arra, hogy jaj, csak az, ami jézusi, az ne kerüljön az emberekhez. Mert a hatalom a hatalmát félti. Aminek ez a következménye.

Az emberekben bűntudatot keltettek. Az idősebb generáció még emlékszik, hogy bizony az előző politikai rendszer utazott arra, hogy mi, papok államellenesek vagyunk. Ha láttam egy rendőrt, átmentem a túlsó oldalra, mert az embernek mindjárt jött a gondolat, vaj van a fejemen. Biztosan csináltam valamit. Ezt szinte beleitatták az emberbe.

Jézus pont azért jött, hogy bensőleg fölszabaduljunk. Akik meg ezt a felszabadulást akarják létrehozni, azok nem Jézusra hivatkoznak. Pálból szednek érveket, és átesnek a ló túlsó oldalára. Ekkor lehet látni: „Jézus él, alleluja!” „Jézus él, alleluja!” – miközben ugyanazt csinálják, mint a discóban. Más szavakat mondanak, de végül tök ugyanazt a tartalmat élik meg!

Valójában az, hogy Jézus mit akart, azt akkor tudhatom meg, ha nem a Bibliát tartom forrásnak, hanem a Szentlelket, akinek odaadom a józan eszemet. Akkor elkezdem nézni, hogy Jézus mit mondott. Ez az első, mert Ő a világ Világossága. Jézus volt az, aki azért jött, hogy életünk legyen. Tehát az evangéliumok meg az Apcsel. eleje a legdöntőbb ahhoz, hogy az ember szívében értelmet megnyugtató módon rendeződjön Jézus tanítása.

Te mondtad, hogy találtál valamit a Bibliában.

Kérdező: Egy 1973-as kiadás szerint, amikor Jézus az első csodáját tette, „anyja megjegyezte, nincs több boruk”. Jézus azt felelte: „Asszony, a te gondod az én gondom, de még nem jött el az én óráim.” (Jn 2;4) (Feri bácsi hahotázik.) Amikor még csak ebben a fordításban olvastam a Bibliát, nagyon megörültem, hisz akkor az én gondom is az Ő gondja. Ugyanez a Károli fordításban: „Mi közöd nekem tehozzád, oh asszony.” Bulányi tanár úr könyvében pedig: „Mi „közünk van nekünk egymáshoz?”. Dr Gál Ferenc fordításában: „Mit akarsz tőlem, asszony?”

Feri bácsi: Ez ordító! Micsoda különbség! Itt tényleg a fordítás ferdítés. Valószínű, hogy az, aki fordította, a Szűzanyát jó színben akarja feltüntetni. Hogy még véletlenül se gondoljuk azt, hogy Jézusnak a Szűzanyával konfliktusa lett volna. Holott ahányszor ketten együtt voltak, mindig konfliktus lett. Egy olyan helyet nem tudtok a Bibliában mutatni nekem, ahol Jézus és Mária találkozásában ne lett volna valami reccs. Ennek egyszerű magyarázata az, testvérek, hogy a Szűzanyának szubjektív bűne nem volt, ő tudatosan nem tett Isten akarata ellen, de objektíve, öneki se volt átalakítva a gondolkodása! Ő is saját korának gyermeke volt. Ezért ott van a Bibliában, hogy amikor Jézus őt helyre tette: „Mária szívébe véste a szavakat, és el-elgondolkodott rajta.” Tehát a Szűzanya a dolgokat mindjárt a helyére tette magában. Ő tanult. A Szűzanyánál ugyanúgy, mint nálunk, nagyon is sokszor volt olyan, hogy este azt mondta magának, ha újra kezdhethném a napot, akkor nem úgy csinálnám.

Amikor a rokonok a Szűzanyát is magukkal vitték, hogy vigyük haza Jézust, mert itt valami baj lesz „*mivelhogy azt mondták róla: tisztátalan szellem vette birtokába,*” (Mk3;30.), akkor Jézus tulajdonképpen megtagadja az anyját: „*Ki az Én anyám? Ki az én testvérem?*”

Az, hogy a Szűzanya mennyire átgondolta a Jézussal kapcsolatos dolgait, az mutatja, hogy attól kezdve te nem találkozol az evangéliumok leírásában a Szűzanyával. Mária rájött arra, hogy a gyermeke életében akkor teszi a legjobbat, ha kilép a gyermeke életéből!

Az édesanyáknak ez egy nagyon nagy fölfedezés, miközben borzasztó nehéz ezt megelépní! Pedig meg kell tenni önmaguk és a gyerekük érdekében is. Mert akárhogy nézzük, a vérkötelék is kötelék!

Amikor kezdtetek bejönni, akkor fogalmazta meg bennem a Hang egy illetőnek a férjével meg a családjával kapcsolatban azt, hogy akárhogy is van a férj meg a gyerek, **a jézusi béke a különbözőségek dinamikus harmóniája. Az nem más, mint a Jézus által elgondolt alkalmazkodás művészete.** Olyan szépen fogalmazta: *„Az Énáltalam elgondolt alkalmazkodás művészete a különbözőségek dinamikus harmóniája. Ez az Én békém”* – mondja Jézus.

Utána elmagyarázta, hogy egyszerűen azért, mert ti nem éltek egyszerre, nem haltok egyszerre, nem gondolkodtok egyszerre, nem cselekedtek egyszerre, tehát egyikőtök se képes arra, hogy a másiknak a boldogság-igényét kielégítse. Erre egyes-egyedül csak a Velem való kapcsolat képes. *„Ezért neked – írta – úgy kell első helyre tenni Engem, hogy napra lebontva Felém törekedj. Akkor találod meg a benső szívbékét, a különbözőségek dinamikus harmóniáját, az alkalmazkodás művészetét. Mindezt ekkor fogod megtanulni.”*

Nyilván szeretni kell a gyereket, a férjet, a feleséget, mindenkit, de tudomásul kell vegyük, hogy a benső békém itt a Földön csak egy harc következményeként tud megvalósulni, mert adósságot törleszteni jöttünk. Az emberek annyira félnek, hogy szinte ördöginek mondják, mihelyt valaki ki meri mondani, hogy van reinkarnáció. Pedig ez a józan ésszel is, meg Jézussal is alátámasztható. Képtelenség másképp megvédeni az Isten becsületét. Nem lehet! Azokban, akikben az a torz Isten-kép él, hogy itt a Földön, ebben a rövid kis időben minden megoldódik, azokban az Isten becsülete forog kockán. Viszont, ha valaki a józan eszével is rálát arra, hogy bennem van a mennyország, és nyilván én vállaltam feladatot, mielőtt megszülettem, akkor nem a véletlenek következménye vagyok. Tudomásul kell vegyük, hogy igenis, az adósságtörlesztés alapvető feladata az embernek. De ez nem annyit jelent, hogy bedumálom magamnak, hogy reményből élek. Ennek a reménynek olyan reménynek kell lenni, ami már most valamiképp a hazataláltság örömét szüli meg bennem.

Emlékeztek a hasonlatra? Valamelyik Hang-könyvben példázza Jézus azt a két vonatot, amelyik találkozik az állomáson. Az egyikben pullmankocsik, minden kényelmes, nagyszerű, mégis, a téli időben, csupa mogorva, szomorú ember ül a vonaton, ahol minden ajtóban áll egy ör. A másikban nyitott marhavagonok. Az emberek egy kis pendelyben vannak, vidámak, énekelnek, dalolnak, és csak

egyetlen őr van az egész vonaton. Az állomáson a két vonat egymás mellett áll. Azok, akik jó körülmények között vannak, le vannak törve, mint a herendi porcelánbili füle. A másikon meg azt se tudják, jókedvükben mit csináljanak. A pullmankocsiból valamelyik odaszól a marhavagonban vigadozóknak: - gyertek át! Ezek még jobban röhögnek; bolondok lennénk! MIÉRT?

Akik a pullmankocsiban vannak, azokat most viszik az afrikai kőbányába, 15-20 évi rabságba. Akik pedig a másik vonaton vannak, azok most szabadultak onnan. Hát ez a remény az, ami kell hogy éltesse! Ez nem ópium! Ez már most eltölti reménnyel az embert: mit érdekel, hogy ilyen rossz, meg olyan rossz! Én tudom, hogy azon a vonaton ülök, amelyiknek a masinistája a Jóisten, és ez engem visz hazafelé! Az már nem zavar, hogy ilyen pacák meg olyan pacák jön be a fülkébe, meg megy ki. Ilyen meg olyan tájak suhannak el az ablak mellett. Hogy ilyen meg olyan hangulatom van. **Tudom, hogy megyek hazafelé!**

Ez csodálatosan igaz. **Ha a reményből élés** életszerű, akkor **erőforrás is**. Ha az ember ezeket látja, akkor a reinkarnáció tana számára értékes és csodálatossá lesz. Azokat, akik igazán akarják a szívük békéjét és boldogságát, már nem lehet olyan „kajával” etetni, amiből ki van vonva a tápszer. Abból akármennyit eszel, nem fogsz jóllakni. Lehet, hogy ez kicsit durvább „kaja”, de tápszer van benne.

Kérdező: Sokat gondolkodtam azon, Keresztelő János miért nem követte Jézust?

Feri bácsi: Azért, mert két dudás nem fér meg egy csárdában – csúnyán kifejezve.

Kétpólusú lett volna az, amit Jézus egypólusúnak gondolt. Keresztelő János és Jézus majdnem egyidősek voltak. A tanítványok szinte a gyerekei voltak Jézusnak. Tizenévesek voltak! Egy volt köztük, akiről tudjuk, hogy felesége volt; de azt is tudjuk, hogy akkor a zsidóknál, ha valaki 20 éves korában még nem nősült meg, arra azt mondták, hogy az az ördöggel cimborál. Egy kivétel lehetett, ha valami rendkívüli küldetést tapasztaltak nála. Tehát még Péter is csak 20 év körüli volt, Jézus meg harmincon túl. Keresztelő János is harmincon túl volt. Keresztelő János a tanítványait küldte Jézushoz: Őneki növekednie kell, nekem meg kisebbednem! Nagyon érdekes ez a kijelentése keresztelő Jánosnak, hogy: nekem kisebbednem kell, Neki növekedni. „*Neki növekedni kell, nekem pedig kisebbednem.*” (Jn 3;30.) Tehát annak a következtében fogok én csökkenni, hogy Ő lesz a nagy.

Ez a mi életünkre levetítve annyit jelent, hogy mi **ne arra törekedjünk, hogy kicsik legyünk, hanem arra, hogy Jézus legyen bennünk nagy**. Akkor az ember úgyis kicsinyedik. Ezekre fel kell figyelni, mert pszichikailag egészen mást jelent. Ennek a bölcs pedagógiának az alapján Keresztelő János (aki egyidős Jézussal) nem mondhatta azt, hogy akkor én is a tanítványod leszek, és

az én tanítványom a Te tanítványod. Lélektanilag, pszichikailag, pedagógiaileg nem állt volna össze a kép. Ez egy olyan ellipszist jelentett volna, aminek 2 pólusa van. Jézus nagyon tisztelte, nagyon becsülte Keresztelő Jánost, de volt úgy, hogy nagyon keményen a helyére tette. Amikor börtönben volt Keresztelő János, és küldi a tanítványait Jézushoz: „*Te vagy az Eljövendő, vagy mást várjunk?*” (Lk 7;19.)

Itt igazolható, hogy Keresztelő Jánosnak se volt átalakítva a gondolkodása. Ő is úgy gondolta: eljön a Messiás, aminek következtében azonnal kijöhet a börtönből. Akkor Jézus így válaszolt: -- Menjetek, mondjátok meg Jánosnak, a vakok látnak, a süketek hallanak, stb., a szegényeknek hirdetik az Örömhírt, és hozzáteszi: „*boldog az, aki bennem meg nem botránkozik.*” (Lk 7;22-23.) János, ne botránkozz meg Bennem! Neked nem az a dolgod, hogy most kiszabadulj a börtönből. Ez pedig nem lehet magyarázat arra, hogy Én nem Én vagyok. Ezért rögtön hozzáteszi: „*Boldog, aki nem botránkozik meg Bennem!*”

Kérdező: Mt 5;48: „*legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!*”

Hogyan lehet ezt megvalósítani?

Feri bácsi: Ha nem tudnád, ez minden napra parancs. Amikor te a magad szintjén nem vagy olyan tökéletes, mint a Mennyei Atya a maga szintjén, akkor nem vagy boldog. Akkor mulasztással vétkeztél. Nem azt mondja Jézus, hogy legyetek mennyei atyák. Hanem azt mondja, hogy legyetek olyan tökéletesek, mint Ő. Úgy néz ki, mi a tökéletesség alatt nem tudjuk, mit értsünk.

Akkor vagyok tökéletes, ha reggel egy kicsit átgondolom: -- Uram! Mit kell tennem? Amit tennem kell, azt nagyon jó szándékkal akarom tenni. – Miután eltelt a napom: -- Uram, hát így nézek én ki. Megcsináltam azt, amit megbeszéltünk. – Ekkor tökéletes voltál!

Egy álalázatot dumáltak belénk: nehogy azt hidd, hogy te tökéletes vagy, mert akkor már bűnös, gőgös vagy. NEM! **Én nem magamtól vagyok tökéletes, hanem a bennem élő Jézustól!**

Amikor Pál azt mondta: „*Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem!*” – akkor ő igazat mondott, és igenis nekünk erre kell törekednünk reggeltől estig. 'Jézusom, te nézz a szememmel, szeress a szívemmel, járj a lábammal, dolgozz a kezemmel!' – ahogy csak tőlem telik! Ez megint olyan – testvérek –, hogy minden napra komoly feladat ez, mert **az ember számára a tökéletesség nem egy elért létforma, hanem egy állapot, egy folyamat.** Vállalom ma is azt a küzdelmet, amit küzdelemként vállalnom kell.

Kérdező: Feri bácsi! Mondanál pár szót arról, hogyan értelmezzük: „Vagyok, aki VAGYOK.”?

Feri bácsi: Jézust meg akarták kövezni, amikor elmondja, hogy „*Mielőtt Ábrahám lett, Én vagyok.*”. Erre azt mondják Neki: „*Ötvenesztendő sem vagy, s láttad Ábrahámot?*” (Jn 8;57-58.) Mire azt válaszolja Jézus: 'Mielőtt Ábrahám lett (Jahve), Én vagyok'.

Ugyanazt mondja, ahogy a csipkebokorban az Isten bemutatkozott: „*ÉN VAGYOK*”. Az ÉN vagyokban a VAN, az ÖRÖK JELEN. Testvérek! Tulajdonképpen nincs múlt meg jövő.

Ha volna itt egy tábla, rajzolnék egy kört, hogy ez az örökkévalóság. Utána egy érintőt rajzolnék a körhöz, s arra azt mondanám, az az idő. Ami az érintő után van, az a múlt, ami meg előtte van, az a jövő. Egyik sem a van, csak ahol az örökkévalóságot érinti az érintő. Ebben a pontban éljük meg a földi életünket, de mielőtt ezt megéljük, mi már az örökkévalóság gyermekei vagyunk.

A jelen az időt jelenti. Jézus azt mondta, hogy Ő az örökkévaló, Én vagyok, aki VAGYOK, tehát nincs múltam és jövőm, „csak” a VAN-ságom van.

(Olvashattátok, hogy a Jehova tanuk így mondják: 'Mielőtt Ábrahám lett, Én voltam.')

Gyurka bácsi nagyon zseniálisan igazolja azt, hogy Jézus az örökkévalóságot az időben hogyan érzékeltette velünk. De nemcsak ezt, hanem pl.: az Atyához való viszonyát is. Érdekes, hogy Jézus egyetlen egyszer sem mondja azt, inkább így mondom: minden esetben, amikor az Atyáról beszél, mindig hozzáteszi: az Én Atyám és a ti Atyátok. Egyszer mondja csak, hogy így imádkozzatok: Miatyánk, de akkor a mi Atyánkról beszél. Egyébként mindig különbséget tesz, mert Ő egylényegű az Atyával. Jézus először volt Isten, utána lett ember. Mi pedig először lettünk emberek, s utána részesültünk az isteni természetből. Magát az isteni természet teljességét sose fogjuk tudni hordozni, bár ez az örökkévalóságig úgy fog nőni bennünk, ahogy nő a befogadóképességünk. Ezt János így fejezi ki: „*Most Isten gyermekei vagyunk, de hogy mik leszünk!*” (1Jn 3;2.) Ő is ráérezett arra, hogy a fejlődés nem áll meg a halál után sem.

Érdekes az angyalok világa is. Amikor mi kérjük az angyalokat, akkor nekik jól felfogott érdekük, hogy segítsenek rajtunk, mert akkor ők növekednek a szeretetben. Valójában nekik is segítünk, amikor őket kérjük. Annyira tisztelik a szabadságunkat, hogy kérés nélkül nem teszik. De ha kéred!!!

A fejlődés nem áll meg sohasem. Ez maga a látás – szeretés, látás – szeretés, és ennek soha sincs vége!

Azért látod az Istent színről színre, **mert szereted; mert látod, még jobban fogod szeretni, s mert még jobban szereted, még többet látsz Belőle, mert még többet látsz Belőle, még jobban szereted,...** És ez így megy a végtelenségig!

1998. 10. 08.

Kérdező: *Feri bácsi! Szabad hazudni vagy nem szabad? Mikor szabad? Mikor nem?*

Feri bácsi: Az igazmondás nem csúcsérték. Ez egész biztos. A csúcsérték a szeretés. Mikor lehet hazudni? – Ezt tisztán el tudom mondani. Ha nem ártok vele senkinek, és mindenkinek használok. Pl: hazamegy a férjed, mint egy részeg disznó, lefekszik az ágyra. Te benyúlsz a zsebébe, és kiszeded onnan a pénzt. Másnap magához tér. Hú!!! Mi van a pénzemmel?!! – Elittad, büdös disznó! Elvesztetted! Húha!- Olyan csendben lesz az a legény, hogy még. Ezzel a feleség senkinek nem árt, mindenkinek használ. Ha ő ilyenkor azt mondaná: tegnap – amikor részeg voltál – kivettem a zsebedből a pénzt, kapna akkorát, hogy kirepülne az ablakon. – NEM! Ilyenkor nyugodtan hazudhatsz, mert senkinek nem árt, és mindenkinek használ.

Jézus is hazudott, ha nem tudnátok. Rajta lehet kapni Őt! Mondják a tanítványai: - Most menj fel Jeruzsálembe! Mutasd meg, hogy ki vagy! – Nem megyek! Alighogy befordulnak a sarkon, már megy is. /Jn 7;2-lo/ Ti., ha azt mondja, hogy igen, akkor ők előre szaladnak, és olyan légkört teremtenek, hogy Jézus nem tudja elmondani azt, amit Neki el kellett mondani. Így pedig se köpni, se nyelni nem tudnak, mikor megjelenik, és akkor mondja azt, amit mondania kell. Ő tudta, hogy senkinek nem árt, mindenkinek használ, ezért nem kell Neki igazat mondania.

Itt látni kell azt, hogy mit jelent szeretni. Hogy **bárányok vagyunk, de nem vagyunk birkák!** Hogy ez mit jelent? **Minket föl lehet használni, de nem lehet kihasználni!** Mi igenis nagyon törekszünk arra, hogy felismerjük saját szabadságunk határát. De amikor a másik át akarja lépni, rá kell szólnom: ehhez neked már nincs jogod! Tehát itt a bölcsesség, az okosság mind olyan isteni adományok, amelyek nem magától fognak a szívünkben kigyulladni, mert mi a Földre nem ezekkel jöttünk le, testvérek.

Visszatérve: Nem kell mindenáron megmondani az igazat. Szeretetből hazudni is szabad. Két feltétele van: senkinek nem árthatok általa, és mindenkinek használhatok.

Kérdező: *Feri bácsi, ellenőrzést kérek! Valaki a következőt kérdezte tőlem: a Mt 22;13-ban a királyi menyegzőről szóló példabeszédben olvashatjuk: „A király megparancsolta a szolgáltnak, kötözzétek meg kezét, lábát, dobjátok ki a külső sötétségre! Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.” A Mt 25;30-ban: „Mihaszna szolgák! Vessétek ki a külső sötétségre! Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.”*

Az illető, aki felvetette a kérdést, azt mondta, Isten nem büntet. Ő szeret bennünket. Én próbáltam úgy magyarázni, hogy aki nem lát rá a benne élő Istenre, az nem lát rá a benne élő Világosságra – hisz Jézus maga a Világosság –, az önmagát veti ebbe a sötétségbe, önmagát bünteti. S aki szenved, az sokszor csikorogtatja a fogát.

Feri bácsi: Szerintem jól értelmezted! Másnak van gondolata erről?

Egy testvér: Tulajdonképpen Isten nem tesz vele semmi rosszat, csak tükröt tart eléje. Viselkedésének az a következménye, hogy onnan ki lesz zárva.

Feri bácsi: Ilyen értelemben igazolódik az, hogy Isten az Igazság. Igazolódik az, hogy amilyen vagy bensőleg, olyan leszel külsőleg. A belső sötétségnek külső sötétség a velejárója. Mint ahogyan a belső világosságra mondjuk: az örök világosság fényesedjék neki! Ha belsőleg világos, akkor az az örök világosság. De ilyen értelemben nem is érezhetné jól magát a Fényben az, aki nem lát.

Kérdező: A Károli féle fordítás jól érzékelteti, hogy nem Isten veti sötétségbe. Így olvasható ott: vettetik! (szenvető igealak)

Egy testvér: Ez egy szeretetteljes magatartás, mert így fog felébredni.

Feri bácsi: IGEN! Itt azt is tudni kell, hogy királyi menyegzőről van szó! Miért nem volt menyegzői ruhája az illetőnek? T.i. a zsidóknál volt egy ilyen szokás: valaki ment a menyegzőre, és ha nem volt megfelelő ruhája, köpenye, akkor ott kapott az, aki a rendes bejáraton jött be, tehát nem az ablakon.

Hogy kerültél ide, kérdezi Jézus, hogy nincs rajtad menyegzői ruha? Tehát ő „hátról” jött be, helytelen utakat keresett a maga számára. Vessétek ki, mert ez nem ide való! Döbbenjen rá arra, hogy milyen. Hogy nem azt az utat járta, amit járnia lehetett volna. Az ő érdeke az, hogy így járjon.

Testvérek! Amikor mi azt mondjuk, hogy az Isten nem teljesíti valamilyen vágyunkat, azt a mi érdekünkben nem teljesíti. Odaát is így van! Ártana nekünk, ha arra lennénk kényszerülve, hogy állandóan olyan állapotban éljünk, amelyikben azok élnek, akik már megújultak. És én, aki nem újultam meg, most mint egy kis ázott veréb ott állnék, és Jézus azt mondaná, te is maradj! – NEM!

A Mennyei Atya azt mondja: adok lehetőséget! Lejössz a Földre, újjászülethetsz, és akkor már te is egy új ember vagy. A tékozló fiú történetében olyan szájbarágóan próbálja az az édesapa megmagyarázni az otthoni fiúnak. Értsd meg, ez a te testvéred már nem az, mint aki elment. Ő egy új teremtmény! Meghalt, de föltámadt! Ezt értsd meg! Ezért örüljünk, mert itt az újjászületés történt meg.

Van, aki szerint az Isten-élmények nem tartoznak a lényeghez. Szerintem, ha én elfogadom azt, hogy Jézus személye élő valóság, akkor nekem is lesz Isten-élményem. Nem lehet, hogy ne legyen. Nem lehet úgy újjászületni, hogy azt észre se veszem. Azt észre fogom venni. Isten-élménynek lennie kell! Ez az Isten ügye. Ezt nem én provokálom ki. Arról van szó, hogy Jézus hitelesíti a kapcsolatokat: 'Te, édes gyermekem, szívvel-lélekkel akarod azt, amit Én is akarok. Lehet, hogy hülyén akarod, lehet, hogy nem is látsz egyáltalán világosan, de a jó szándék benned van, és ha te átadtad magad Nekem, akkor ez meg fog valósulni.

Azt nagyon fontosnak gondolom, hogy mindenki, aki embernek lett kitalálva, az úgy lett kitalálva, hogy az Istenért éljen. Ez minél tisztultabban van benne, annál inkább minden a helyére kerül.

Szó sincs arról, hogy a világból akarunk kiszakadni, vagy emberi kapcsolatokat akarunk megszakítani.

Jézust úgy hívták, hogy falánk és borissza ember. Valaki ezzel kapcsolatban mondta, hogy a Bibliában azt írják, hogy Jézus falánk és borissza, de ő ezt nem fogadja el.

A Bibliában az van leírva, hogy Őt úgy hívták. Ezt süttötték rá. Nem arról van szó, hogy Jézus azt mondta volna: - gyerekek, Én falánk és borissza vagyok ám! Viszont egész biztos, hogy amikor lakziba ment, akkor nem volt finnyás. Nem mondta, hogy ne haragudjatok, én bicsérdista vagyok, meg füvet eszem. Nem volt ilyen! Aki szereti a füvet, egye. – Jézusra ezt nem lehet ráerőltetni.

Jézusra nem lehet úgy hivatkozni, hogy akkor is jól fogsz élni, ha kicsapnak legelni. Nem! Jézus normális ember volt! Megitta a bort is, amit eléje tettek, és nem volt Neki ezzel semmi problémája. Jézus közben tudta Magát tartani! Tehát abszolút normális ember volt. Ha Jézus bennünk él, akkor pontosan ezt a normalitást akarja rajtunk keresztül is ebben a világban megvalósítani. Csak az e világ szelleme próbálja ezt kitekerni.

Döbbenetes dolog az (nem tudom, feltűnt-e már nektek), hogy az a Jézus, aki minden körülményben csodálatos harmóniában volt a Mennyei Atyával, Ő, aki ács volt, az ácsmesterségről soha semmiféle példabeszédet nem tartott. Hogy még véletlenül se terjedjen el, hogy a munka megszentel.

Egy frászt! A munka bizony kereszt. Muszáj dolgozni, mert ha nem teszem, akkor lopnom kell. Tudom, hogy dolgozni kell, de nehogy azt mondja nekem valaki, hogy az az imádság. Mára nagyon beleitatódott az emberek tudatába a munka, mint hivatás. Ha te u.n. hívőket komolyan megkérdeznél, hogy miért nem ér rá a Jóistenre, azt mondanák, nem érek rá, dolgozni kell! Mind ezt mondaná!

Ha legalább elvként belénk tudna égni, hogy a napi 8 óránál többet én nem fogok kenyérkeresettel foglalkozni! Igenis, napi 8 órában meg kell tudnom keresni mindazt, amire szükségem van, ha a másik 8 órát arra használom, hogy

az Isten Országát keresem. De nem ezt csináljuk. 8 óra helyett 16 órát dolgozunk.

Amikor Jézus arról beszél, ha az Isten Országát és az Ő Igazságát keresitek, a többi hozzáadatik, az nem annyit jelent, hogy 8 órát ne dolgozz, hanem annyit jelent, hogy azon a 8 órán az Isten áldása lesz. **Ha az Isten megáldja a keveset, az is elég**, de saját magatok is tapasztalhatjátok, **ha nem áldja meg a sokat, a sok is kevés!** Egyszer erre már rá kellene látni. Magunkban nagyon egyértelművé kellene tennünk legalább azt, hogy a törekvésünk legyen ez! Ne akarjam magyarázni a bizonyítványomat, hanem arra törekedjek, hogy a napi 8 órában ne selejtkirály legyek, hanem becsülettel dolgozzak. De ne ez legyen nekem az, ami a leg!

Ha hozzávesszük, hogy még minimum 3 órát utazom, akkor át kell gondolnom, hogy azt a 3 órát hogyan tudnám okosan felhasználni. Olvasni, befelé figyelni, vagy amit itt hallottunk, átgondolni. Tehát Jézussal foglalkozni! Vagy ha van partnerem, akivel beszélgetek, azt végighallgatom. Akkor is, ha butaságot mond, de látom rajta azt, hogy mennyire jó, ha valaki meghallgatja. Akkor aszerint tettem, amit érzek a szívemben. Azt, ami a halálom óráján nem bántani fog engem, hanem aminek örülni fogok.

Azt szoktuk mondani, hogy rend a lelke mindennek. A Szentlélek a rend Lelke, és ezt nekünk a gyakorlatba is be kell vinnünk. Ahogy a Hang többször mondja: „*Veled és érted mindent, de helyetted semmit.*” Jézus partnerként akar velünk járni ebben a földi életben. Ezért amennyire tudtok, tegyetek helyére mindent!

Kérdező: Lk 14;26. „Aki nem gyűlöli apját, anyját...” ez nekem olyan erős, mert „aki nem szeret Engem jobban ...” azt megértem, de hogy gyűlölni?!

Feri bácsi: Sőt! ...ha „*még nem gyűlöli önnön lelkét is, nem lehet a tanítványom.*”

Ehhez hadd kapcsoljam, amikor azt mondja Mt 18;8-ban: „*Ha pedig a kezed vagy lábad megbotránkoztat téged, vágd le...*” ez nyilván nem annyit jelent, hogy most baltával járjunk az utcán. Ez azt jelenti, hogy egy radikális nemet kell mondanom arra, ami el akar engem Jézustól taszítani. Erre a gyűlölet szónál nincsen jobb. A rosszat gyűlölöm, tehát **a bűnt gyűlölöm, de a bűnöst szeretem.**

Ha pl. az apám vagy az anyám vissza akar tartani attól, hogy a Jóistenért éljek, akkor nekem ezt a magatartásukat gyűlölöm kell, és amennyire azonosulnak ezzel annyiban a gyűlölet nekik is szól. Van egy testvérkém, aki nagyon megbotránkozott, és bizonyos értelemben el is távolodott tőlem azért, mert azt mondtam: -- Szeretem az Úr Jézus kijelentéseit úgy érteni, ahogy mondta, és ahhoz akarom megkeresni, hogy hogy lehetne azt úgy érteni, hogy elfogadható legyen. Ez pl. pont ilyen: „*aki nem gyűlöli ... nem lehet a tanítványom.*”

Bennem ez azt mondja: nekem annyira radikálisnak kell lennem legalább elvileg, hogy aki engem Jézustól vissza akar tartani, annak a magatartásával szemben én teljesen elhatárolom magam. Ahogy Jézus mondta Péternek: „*Távozz Tőlem, Sátán!*” Nem arról volt szó, hogy most Pétert kinyírja. De ha Péter azonosult a Sátánnal, akkor Jézusnak nincs köze hozzá!—Ha az apám azonosult a Sátánnal, akkor nincs közöm hozzá! – Bizony ez nagyon kemény dolog, hiszen pontosan a vérkapcsolat az, ami ezt a magatartást a legnehezebben tudja megemésztetni.

Kérdező: Mindenkit szeressünk, halljuk, még az ellenségeinket is, pont apámat, anyámat gyűlöljem? Ha ez nincs így megmagyarázva!...

Feri bácsi: Nagyon jó a felvetés. Nagyon fontos, hogy ezt értsd. T.i. az ellenséget se tudod szeretni, csak akkor, ha rájössz arra, hogy aki neked ellenséged, az neked nem árthat. Ha istenszerető vagy, minden a javadra válik. A haragosod önmagával szúr ki. Neked ártani akar, és saját magával szúr ki. Így tudom őt szeretni, neki jót akarni. Ha viszont arra gondolok, hogy nekem valaki tud rosszat akarni, és azt meg is tudja valósítani, akkor a rossz rosszakarást szül bennem. Akkor bennem megkérdőjeleződik az, hogy Isten plusz egy fő abszolút többség.

Akkor nem hiszem el azt, hogy én a GYŐZTES oldalán állok. Pedig Jézus azt mondta: „*Bízzatok, Én legyőztem a világot!*”

Kérdező: Kérnem kell Istentől a hitet?

Feri bácsi: A hit az egy kulcs ügy. Azt nagyon fontos világosan látni. Nekünk nem kérni kell az Istentől a hitet, az Isten kéri tőlünk a hitet. Ezt egyértelműen és világosan kell látnunk. 'Én nem kaptam meg azt a kegyelmet, hogy legyen hitem.' Ez hülyeség!!!

„*Még mindig nincs hitetek?*” – szidta Jézus a tanítványait. „*Ha annyi hitetek lesz, mint egy mustármag!*” (Mt 17;20.)

Alapként tudnom kell, hogy nem nekem kell kérnem a hitet, hanem az Isten kéri tőlem. Ha ez világos előttem, akkor tudnom kell, hogy úgy vagyok kitalálva, hogy a teremtésemmel van bennem az Isten iránti hit képessége.

Ez az Isten iránti hit akkor érlelődik, akkor jó mag bennem, ha törekszem élővé tenni. Akkor törekszem, ha úgy csinállok, mintha hinnék. A hit nem akkor él bennem, ha úgy csinállok, mintha hinnék, hanem akkor, amikor már nem kell úgy tennem, mert hiszek. Mondhatnám azt is, hogy reményből élek. Akkor kell úgy tennem, mintha hinnék, ha azt érzem, kevés a hitem!

Ez nem önbecsapás, mert a hitnek ez a gyakorlótere. Én úgy gondolkodom, mintha hinnék. Úgy beszélek és úgy cselekszem, mintha hinnék, mert a hit bennem van, és ez így fog nőni. Ez potencia, egy képesség. A képesség az által

nő, ha használjuk. Tehát azt mondja Jézus, ha csak egy kis élő hitetek lenne, már csuda dolgokat csinálnátok. De ezt a lehetőségeket még nem használjátok. Egy kicsit erre is érvényes ez a hasonlat: itt van egy korsó sör. Én hiába mondom, hogy hiszek ebben a korsó sörben, meg még jobban hiszek, az semmi. De ha megiszom, akkor bizony megindul a gondolkodás-átalakítás.

Ha legalább elfogadom azt, hogy bennem van a hit, és a törekvés szintjén úgy teszek, mintha hinnék, (jé, tényleg hiszek, bennem van!) akkor meg fogom tapasztalni ennek a törekvésnek a hatékonyságát, ennek a következményét. Akkor a szívemben olyan erőforrások indulnak el, amelyekre nem is gondoltam. A mustármagnyi hit alatt azt értem, hogy akármilyen picit, de éljen. Élni meg akkor tud, ha hiszek abban, hogy a hit forrása bennem van! **Nem nekem kell kérni a hitet, hanem Isten kéri tőlem.**

Jézus fölmege a Tábor-hegyre, majd jön le, miközben nagy veszekedés támadt a tanítványok között, mert van ott egy epilepsziás gyerek, akit tűzbe-vízbe belevetett a krampusz, akit a tanítványok nem tudtak kiűzni. Odamegy a gyerek édesapja, és azt mondja: --'Uram, ha lehetséges, üzd ki!' Akkor az Úr Jézus – Tőle szokatlan módon – begorombul: 'Mi az, hogy lehetséges? A hívőnek minden lehetséges!' És akkor azt mondja az az apa: „*Hiszek, segíts a hitetlenségemen!*” (Mk 9;16-24.)

Amikor Jézus azt mondja, hogy a hívőnek minden lehetséges, akkor az annyit jelent: ha elhiszem, hogy bennem él az Isten, akkor elhiszem azt, hogy az Istent szeretőknek minden a javára válik, mert az Isten a szeretet körén belül mindenható. A szeretet körén kívül meg semmi dolgom. Mit keresnék én a szeretet körén kívül, ha az Istenhez tartozom? De a szeretet körén belül mindenható az Isten, és a hitemmel pont ezt a formájú jelenlétét tudom mobilizálni, elindítani. Akármilyen kicsi az én hitem, de legalább éljen!

Érdekes, hogy Jézus egyszer mond hasonlót a magvetőről: elveti a magot, jön éjszaka, jön nappal, a magvető maga se tudja hogyan, – automate, ezt a szót használja –, automatikusan elkezd növekedni. (Mk 4;26-28.)

Aki akarja, hogy éljen benne a hit, abban egyre inkább fog élni! Az holt hit, az nem hit, amikor azt mondom, hogy nincs Isten-hitem. Nem akarom meglátni! Mindenki, aki ember, abban benne van, hogy tud arra törekedni, mintha hinne. Akkor tudsz törekedni, ha szánsz rá egy kis időt.

Elgondolkozol azon (a csudáját neki), ha a barátom mond valamit, azt elhiszem; az ellenségem – ha azt mondja, ne gyere erre, mert elverem a derekad, akkor egy marha nagy kanyart csinálok, mert hiszek neki. Még az ellenségemnek is! Erre azt mondja a Jóisten, higgyek Neki! Őneki meg nem hiszek?! Hát lehetetlen, hogy olyat kérjen tőlem, amit meg tudok csinálni a haveromnak, meg tudok csinálni az ellenségemnek, csak éppen a Jóistennek nem.

Egész biztos célravezető, ha elkezdek úgy élni, hogy Uram, én elhiszem, hogy bennem élsz, elhiszem, hogy Te szeretsz, elhiszem, hogy béke van bennem. Hogy ezt nem érzem? Hát toll a fülembe, ha ezt nem érzem. Miért???

Megmagyarázom. Eszembe jut, hogy egy egyetemi tanárnak egy nagy prédikátorról beszéltek a tanítványai. Ő azt válaszolta, hogy ebben nem hisz. Arra kérték, hogy menjen el ehhez az emberhez, és mondja a szemébe, hogy nem hisz az Istenben. A diákok unszolására el is ment. Elmondta, hogy ő ezért és ezért nem hisz Istenben. A prédikátor végighallgatta, és azt mondta: -- Akkor ezt most köszönjük meg a Jóistennek. Az csak nézett. A prédikátor imádkozott, és a tanár elkezdett bögni. Mondja neki a prédikátor: -- Most mondja meg a Jóistennek, Istenem, köszönöm, hogy ilyen hülye vagyok. –

Testvérek! Mihelyt valaki az Isten előtt meg akarja fogalmazni a butaságait, önmaga jön rá milyen butaságokat gondolt.

Ha valaki nektek azt mondja, hogy ő komolyan nem hisz az Istenben, tegyetek elé egy papírt. – Írd föl, hogy miért nem hiszel! Meg fog döbbsenni! Olyanokat fog írni, hogy amikor elolvassa, rájön arra, hogy nem arra válaszoltam, amit kérdeztek. Pl.: Nem hiszem, mert akkor nem volna háború, mert nem engedné.

Egészen más kérdés az, hogy van vagy nincs, és egészen más kérdés az, hogy milyen az Isten.

Ha normális az ember, akkor mindjárt rájön arra, hogy nem arra válaszolt, hogy van Isten vagy nincs, hanem van egy elgondolása az Istenről, és az az Isten, aki VAN, az nem olyan. Ez egészen más kérdés!

Mi, emberek, a természetünk alapján sokkal egyértelműbben vagyunk kitalálva. Tételezzük fel, van egy fél város, amelyikben csupa kifícamodott lábú ember él, és rám akarják erőltetni azt, hogy az a normális, ha az én lábam is ki van fícamodva. Nincs igazuk! De én is hajlok arra, hogy ha a lábam másképp állna, akkor állna jól. S megjelenik valaki, és elmondja, hogy bizony ezt helyre lehet húzni, csak fáj. Miközben azt látom, hogy milyen könnyen fut. Milyen jó neki!

Erre azt mondja: bennem az Isten megjelent, tehát így néz ki az, akinek nincs kifícamodva a lába! Ez fájni fog, de helyre lehet rakni. Aki vállalja ezt a fájdalmat, annak helyre rántják. Hű, tényleg!! Fölszisszenek, de utána egyenesbe jövök! Ezek után, ha engem csúfolnak, akkor ők nem normálisak! De mutogatom nekik azt, hogy haza találtam, boldog vagyok, békében élek! Tudok úgy élni a Földön, ahogy a szívem diktálja, és tudom, hogy megyek hazafelé. Ez előbb-utóbb egészen biztos, hogy hatni fog azokra, akikben van valami jóindulat. Mert kétségtelen, hogy mindannyian azért jöttünk le a Földre, hogy itt valamit helyrehozzunk. Ezt nem lehet letagadni.

Még annyit hadd mondjak a hitről, hogy nagy a különbség a között, hogy valakinek hiszek, vagy valakiben hiszek. A valakinek hiszek annyit jelent, hogy elfogadom a tekintélye alapján azt, amit mond. Ezt csak akkor tudom megtenni, ha van bennem meggyőződés, hogy ő engem nem akar becsapni, és vagy tapasztalatból, vagy következtetésből tudja azt, amit nekem mond.

Valakiben hiszek, az egészen más! Az annyit jelent: rábízom magam. Pl.: Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában. A valakiben hívés az élet-odaadás. Az Isten tőlünk olyan hitet követel, hogy Benne higgyek. Tehát az odaadást kívánja. Ennek nem ellentéte az, hogy Neki is higgyek, de tartalmában mégis egészen más.

Abban is higgyetek – testvérek –, hogy ha gyerek, ha unoka, ha rokon, ha ismerősről van szó – előbb-utóbb mindenkinél le fog esni a „tantusz”!

1998. 11. 12.

Kérdező: Mivel váltott meg Jézus? Életével, halálával?

Feri bácsi: Jézussal eljön a szeretet a mindent-adás világából. Bejön egy olyan világba, ahol az önzés az úr, a mindent vevés. Ha a kettő találkozik, akkor a mindent adó mindent odaad, és a mindent vevő mindent elvesz. Aki mindent elvesz, lelke rajta. Ezeket maga Jézus sem ítélte el. Azokat pedig, akik mindezt tudatosan tették, azokra azt mondta Jézus: „*Ti az ördögatyától vagytok*”. Ők az akkori egyházi hatalmasok. Azt mondta: „*ha vakok volnátok, nem volna bűnötök, de mivel most azt mondjátok, hogy látunk, a bűnötök megmarad*”(Jn 9;41) „*Nem értük imádkozom.*”

Én el tudom képzelni, hogy azok az emberek, akik Jézus életét olyanná tették amilyené, azok között voltak szentek is és gazemberek is. Függetlenül attól, hogy Jézussal mi történt. A sorsunkat nem kerülhetjük ki ebben a világban, mert ez nem mennyország! Nem kerülhetjük ki, hogy valamiképp ne értékelnének alul bennünket, ne tennének félre. Ha én nem ártok senkinek, akkor biztos kicsi leszek. Ha én mindenkinek megbocsátok, kiszolgáltatott vagyok. Ha mindig segítek, nem több lesz nekem, hanem anyagilag kevesebb. Ez velejár az étellel.

Kérdező: Vannak, akik azt mondják, hogy jól tettek az emberiséggel azok, akik Jézust megölték, mert így megváltott bennünket.

Feri bácsi: Itt van egy veszedelem! Jézus nem azáltal váltott meg, hogy megölték, hanem azáltal, hogy közénk jött. Vele megjelent a VILÁGOSSÁG! - Nézzük! - Így néz ki egy ember! - Végre! - Ezzel akármit csinálnak, ember marad!

Jézus nem a halálával váltott meg. Helytelen felfogás az, hogy kiengesztelte az Atyát. Ez képtelenség! El tudjátok képzelni, hogy a SZERETET, a MENNYEI ATYA, drukolt azért, hogy csak öljék meg a Fiam, különben nem leszek kiengesztelve? Ez borzalmas!

Mitől váltott meg Jézus? A sötétségtől és a butaságtól! Melyik butaságtól? Amiben éltek az emberek, hogy akkor leszek boldog, ha minél többet szerzek

magamnak. Az önzés által leszek boldog. Jézus meg azt mondja erre, hogy nem, az önzetlenség által lesztek boldogok. Azzal, hogy eljött, és istállót választott, már ezzel megváltott a sötétségtől. Az élete végig azt igazolta, hogy **az a jó, ha magamat adom az Istennek!** Igen, mert akkor járok én jól. Ő már a születésével ezt igazolta. Nem a szenvedésével!

Testvérek! **Nincs haragvó Isten!** N i n c s! Fájdalmas Isten van. Borzasztóan fáj Neki, amikor azt látja, hogy a gyermekei nem akarnak boldogok lenni. Az Istennek nagyon fáj, amikor magamnak ártok. Ezt a fájdalmat csak azért bírja elviselni a szeretet, mert hisz abban, hogy egyszer ez a fájdalom megszűnik. Mi tudjuk, hogy csak akkor tud megszűnni, ha egyszer mindenkinél leesik a tantusz, hogy nem az önzés által leszek boldog, hanem az önzetlenséggel.

Kérdező: Miért kellett így meghalnia?

Feri bácsi: Mert ezt a rafinált dolgot találták ki Ellene. Dühösek voltak Rá, mert nem tudtak Vele mit kezdeni. A szemükbe mondott mindent, és nem félt! Ezért állt Hozzá olyan szörnyű módon az akkori hatalom.

Kérdező: Én úgy gondolom, hogy inkább a halálával váltott meg. Ő a hatalmával ettől megszabadulhatott volna, de inkább odaadta Magát.

Feri bácsi: Nem tehetett mást. Isten a szeretet körén kívül abszolút magatehetetlen. Ő örült volna legjobban, ha nem ölik meg, és mindenki adta volna magát.

Kérdező: Szerintem az egész életével váltott meg!

Feri bácsi: **A sötétségtől váltott meg, mert a mindenáron való odaadás a lényeg.**

Kérdező: Miért nem szállt le a keresztről?

Feri bácsi: A saját tanításával került volna ellentétbe. Miért jött közénk Jézus a mindent-adás tartalmával? Azért, hogy átalakítsuk a gondolkodásunkat. Ha Ő leszáll a keresztről, akkor a gondolkodás- átalakításnak befellegzett.

Kérdező: Akkor szükségszerű volt a kereszthalál?

Feri bácsi: Mindegyikünknek szükségszerű, hogy bántsanak! Ha nem bántanak, akkor kérdőjelezzük meg az életünket: valamit elszúrtam, Uram? Kétségtelen, hogy Jézusnak az örökkévalóságban látnia kellett azt, hogy a mindent odaadás az Ő oldaláról, az emberek oldaláról a mindent habzsolás, a mindent elvevés a lehető legoptimálisabb szinten találkozzon. Azért, hogy amíg ember él a Földön,

addig a legtisztultabb tanítást tudja leolvasni az ember a keresztről is, a bölcsőről is, az istállóról is, meg az evangéliumokból is. Az biztos, hogy nem az volt a célja, hogy megöljék, hanem elfogadta azt, amikor már mindent elvégzett.

Jézus nem menekülhetett el! Az eszme érdekében azt kellett igazolnia, hogy még a rabszolgahalált is vállalja, Ő, a mindenható Atyaúrsten!

A kereszthalál üvölt a világ végezetéig! És abban látszik leginkább – mintegy összetömörítve ez – az a mindent odaadás, amit egész életében látni lehetett.

Kérdező: Jézus saját Magáért tette, amit tett?

Feri bácsi: Csak Magáért! „*Ó ti balgák és restszívűek, ...Hát nem ezeket kellett szenvedni a Krisztusnak és bemenni az Ő dicsőségébe?*”(Lk 24;25-26.)

Jézus elvileg elmondta: - Eljöttem a Mindent-adás világából, nem voltam hajlandó megtanulni mást, mint amit Ott láttam, hallottam, tapasztaltam. Azért nem, mert Oda megyek vissza. Ti is Onnan jöttetek ide, de ti már Ott elszúrtátok a dolgot, ezért saját magatok nem tudjátok kitalálni, hogy lehet visszakerülni. **Én vagyok a kapu, Engem kell meglátnotok! Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet!** Én most elmondom és bemutatom nektek ezt a mindent-adást. Ahonnan jöttem, Ott a mindent-adásból van a mindent birtoklás. Oda megyek vissza, és ti is Oda jöttök, ha akarjátok, ha nem, ha hiszitek, ha nem. Ha nem hiszitek el, nem tudok veletek mit csinálni. Akkor vissza fogtok jönni a Földre, és újra és újra megy a mókuskerék. Mert az Én Mennyei Atyám Velem és a Szentlélekkel ismerjük a szeretetünk erejét. Erre alapozva tudjuk, hogy egyszer le fog esni nálatok a tantusz!

1999. 01. 07.

Kérdező: Mit üzen nekünk a Hang az új évben?

Feri bácsi: Jézusom, én hálásan megköszönöm Neked jelenlétedet, és arra kérlek, világosíts meg bennünket Lelkeddel! Látod a problémákat. Látod azt, hogy a szeretet szálai hogyan kötnek bennünket azokhoz, akik már elmentek, és azokhoz, akik itt vannak, velünk vannak, és fáj nekünk az ő fájdalmuk, és az ő szomorúságuk a mi szomorúságunk is.

Kérlek, Uram, segíts rajtunk, mert Nálad nélkül valóban tehetetlenek vagyunk, és szinte azt mondhatnám, elveszettek vagyunk. De hiszem azt, hogyha Beléd kapaszkodunk, akkor a szívünk békéjét, nyugalmaát Te meg tudod teremteni, mert aki a háborgó tengert is le tudta csillapítani, az az emberi szív háborgását is képes lecsillapítani. Arra kérlek, Uram, hogy segíts ezen a téren bennünket!

HANG: „Kedves Barátom! Drága Gyermekeim!

Ti, akik az örökkévalóság gyermekei vagytok, ti, akik állapotyszerűen éltek abban a nagy kísértésben, hogy a mulandóság állandóan megpróbálja az örökkévalóságot eltakarni szemetek és szívetek előtt. Ebben a most elinduló polgári évben, amikor olvassátok, halljátok: 1999; szeretném, ha eszetekbe jutna, hogy valóban az utolsó időket élitek. Ez nem ijesztgetés, mert az utolsó időket éltek azok is, akik elöttetek éltek. Minden nap egy ajándék a számotokra! És úgy kellene készülnötök, hogy találkozni fogtok mindazokkal, akik elöttetek elmentek. Az Én szívem szeretete nem ismer szétszakadást, elválasztást. Azt csak a Diabosz, a Szétdobáló próbálja meg, hogy az emberi, a szellemi kapcsolatokat szétzilálja.

De bízzatok, Én legyőztem a világot! Én plusz egy fő mindig abszolút többség vagyok!

És ti, amikor szívetek fájdalmát érzitek, mert valaki elment elöttetek, tudjátok azt is, hogy előbb-utóbb mindenkinek ez a sorsa. Ezek mind-mind arra valók, hogy ez az 1999-es szám ráébresszen benneteket arra, hogy az örökkévalóságnak vagytok a gyermekei. Annak az örökkévalóságnak, amelyet nem lehet számokban kifejezni. És csak azt fogjátok elhagyni, ami mulandó. Ezért meg kell tanulnotok lélekben leoldódni mindenről, amiről tudjátok, hogy mulandó, és rá kell látnotok arra, hogy ami mulandó, az eszköz. Eszköz, és nem cél. A cél ÉN vagyok. ÉN vagyok az ALFA és az OMEGA. Azért jöttem közétek, azért élek bennetek, hogy a körülöttetek lévő világra úgy lássatok rá, mint eszközre.

Ne féltsétek magatokat, mert Nekem adtátok magatokat!

Semmitől nem kell félnetek! Isten valóban gondviselő Isten az övéi számára. És ti az Enyéim vagytok! Feltétlenül reményből kell élnetek! És a remény horgonya az Én szívembe van beakasztva. Tehát a legszilárdabb alap az, amelyre építhettek.

Újra és újra mondom: Bízzatok, Én legyőztem a világot! És azok, akik elöttetek elmentek már, és akikért itt most imádkoztatok, azok mind-mind a ti szívetek szeretete által mennyei meleget élnek meg. És ők akármilyen életet éltek a Földön, a ti életetek által valóban van számukra is örök világosság. Földi ember valamit megsejthet belőle, de igazán át nem élheti, mit is jelent, hogy eljött az Isten emberalakban, és titeket a szívére ölel. A ti örömtök a hazataláltság öröme kell hogy legyen!”

Feri bácsi: Édes Jézusom! Az a szerencsétlen család – emberileg mondva szerencsétlen – aki kilakoltatás előtt áll, miközben sok ilyen család van még, akik itt a Földön most tele vannak búval-bajjal, nehézségekkel, akik még vasúton se tudnak úgy közlekedni, ahogy szeretnének, és egyáltalán nem tudják rendezni az életüket. Értük könyörgök, Uram!

HANG: „Drága Gyermekeim!

Nagyon jó, ha tudjátok, a Földön mindannyian részben adósságtörlesztésre vagytok; és higgyétek el, hogy a legnagyobb kegyelmek közé tartoznak a szenvedések. A szenvedések kohójában kell megtanulnotok azt, hogy dicsőítsétek az Istent! Amíg a gondolkodástok nem tud eljutni eddig, addig az Isten nem tud veletek mit kezdeni.”

Feri bácsi: Jézusom! Küldd angyalaidat, hogy segítsék azt a családot is! Ébresszék rá őket arra, hogy az ő keresztyük az Teáltalad is megáldott kereszty, mint ahogyan minden kereszty az! És tanulják meg ebből a nehézségből, problémából, hogy az életük nem csak abból áll, hogy valakinek van háza, hanem az emberi kapcsolatokból. És nekünk add meg azokat a szemeket, amelyekkel rá tudunk látni arra, hogy mi a mi feladatunk azokkal kapcsolatban, akikről hallunk, akikkel valamiképp érintkezünk! Köszönöm Jézusom, hogy meghallgattál! Amen.

1999. 02. 25.

Kérdező: *Feri bácsi! Beszélnél nekünk a hit fajtáiról?*

Feri bácsi: Három gondolat köré lehet fonni ezt a hit-problémát. Az egyiket úgy szoktuk hívni, hogy generális hit: ez annyit jelent, hogy mindenki hisz valamiben. Olyan ember nem létezik, aki valamiben ne hinne. Tulajdonképpen ez a hit azonos a reménnyel, mert ha valaki semmiben sem hisz, semmiben sem remél, akkor reggel föl se kel. Tehát valamiben mindenki hisz. Van egy másik, a speciális hit: ez a különböző vallások, fajok, csoportosulások hite. És van az u.n. univerzális hit: mindenki hisz abban, hogy ő szeretetre méltó, hiszi, hogy ő érték, hogy őt igenis tudomásul kell hogy vegyenek mások. Itt igazában akkor szokott nagy baj lenni, ha ezzel a generális hittal – hogy mindenki hisz valamiben – megelégszik valaki, mert ez csak a felszín. Itt és most, ami nekem jól jön, azt csinálom. Ez valójában nem teszi az embert emberré. Ez a hit az ember erkölcsi szintjét nem is érinti. A másik, a speciális hit: Ezt kell az embernek tudomásul vennie ahhoz, hogy én – mint speciális hitű ember – mit tartok olyannak, amiben – úgy gondolom – embertestvéreimmel is meg tudok egyezni. Ez az, amit nekünk is meg kell tudnunk fogalmazni – akik ide járunk –, hogy van nekünk egy speciális hitünk. Ez pedig az, amit úgy fejeztünk ki, hogy a másokra figyelés. Senkinek ne ártsak, mindenkinek meg kell hogy bocsássak, és segítsék ott, ahol tudok. EZ A MI SPECIÁLIS HITÜNK!

Így is mondhatnám, hogy a Jézus által élénk tárt valóságot – igazságot akarjuk mi elfogadni. Ennek a speciális hitnek - mivel ÉLET - természetesen van egy olyan tulaj-donsága, hogy fejlődik. Ami él, az fejlődik. Ezért mi mindig nyitottak vagyunk, és nem előadásokat hallgatunk, aztán becsukjuk a „boltot”, hanem gondolkodunk, és beszélgetünk egymással olyan témákról, problémákról, amik éppen fölvetődnek.

Tehát a speciális hitnek – szerintem – az az élet-fönntartó tartalma, hogy párbeszédben vagyunk egymással. Mi egymásnak testvérei vagyunk, és van egy közös atyánk, a Mennyei Atya. Ez a Mennyei Atya a mi látásunkban, gondolatunkban olyan Isten-kép, amiről úgy gondoljuk, hogy így gondolta az Istent Jézus. Nálunk központi helyet foglal el az a Jézus, aki kétezer évvel ezelőtt eljött, tanított, és azt be is mutatta az életével, és egy jottányit sem volt hajlandó semmi másra, mint arra, amit Ő elmondott. Ahonnan jött, amit Ő hallott, amit Ő tapasztalt, amit Ő megélt az Atyánál, azt mondta el nekünk.

Testvérek! Ezek olyan alappillérei a mi hitünknek, amelyre építjük a jelenünket, és nyilván ilyen értelemben a hozzánk tartozóknak is törekszünk a jelenét építeni. És én most itt próbálom felhívni a figyelmeteket, ne csak magatokra gondolatok, hanem a családokra is. Hogy és mint állunk a házastársunkkal, a gyerekekkel, baráti körrel? Ezek mind-mind valamiképpen arra valók, hogy ezt a mi speciális hitünket kipróbáljuk, fölajánljuk, mert ezáltal válhatunk kovásszá és világossággá. Főleg a gyereknevelésnél, és mindenféle emberi kapcsolatunknál ott kezdődnek a problémák, amikor megköötözöttségeket élünk meg. Akik írnak a Hang-nak – nem hiszem, hogy túlzok –, legalább 75%-a arról tesz tanúságot, hogy nagyon húsba vágó számukra a gyerekkötél, az unokakötél, a házastársi kötelék. Tehát valami köteléknek érzik a súlyát, a megköötözöttségnek a súlyát, s ebben vergődve szeretnének a Hang-tól kapni egy olyan irányítást, amire azt tudnák mondani, hogy nagyszerű, most már tudom, hogy mit kell csinálni.

Amikor a Hang-tól irányítást kapunk, akkor csak azért nem mondjuk rá, hogy nagyszerű, mert ez mindig egy olyan feladat a részünkre, amit az Isten képtelen helyettünk megtenni.

Meg tudjuk mondani, mi az? – A gondolkodás-átalakításunk! Ezt az Isten nem tudja helyettünk megtenni. Azért nem tudja helyettünk megtenni, mert embernek lenni pont annyit jelent, hogy az embernek egyéni gondolatai vannak. Ezt az egyéni gondolatot akkor is egyéninek mondhatom, ha azt mástól fogadtam el. (Goethe szerint ez 95 %!)

A szellemvilágban az a csodálatos, hogy a szellemi érték valakitől való átvételével annak, akitől átvettem, nem lesz kevesebb. Tudjátok, hogy mennyire különbözik egymástól az anyag és a szellem! Az anyag, ha osztom, kevesebb lesz. A szellemi értéket, ha osztom, akkor több lesz. Amikor az ember valami gondolatot átad a másiknak, és ő átvesz egy gondolatot, attól ő többé válik,

miközben nem fogja kifosztani a másikat. Tehát a gondolkodásunk az a terület, ahová az Istennek sincs beleszólása, ha egyszer embernek teremtett bennünket.

Isten a teremtés hajnalán egyértelművé tette azt, hogy a Földön mi a mi feladatunk. Emlékszünk még arra, amikor elég kisarkítva próbáltam elmondani, hogy azt mondja az Úr Ádámnak meg Évának, hogy egymáshoz kell ragaszkodniuk, utána pedig azt, hogy hajtsátok uralmatok alá a Földet. Az ember alatti világon pedig uralkodnotok kell. Ez magyarul annyit jelent, hogy akkor ember az ember, ha az emberhez ragaszkodik, és az ember alatti világ fölött pedig uralkodik. Ez az ember isteni természete. Jézus azt próbálja valahogy a szívünkbe meg az eszünkbe vésni, hogy embernek lenni annyit jelent, hogy ragaszkodni a másik emberhez, amely kapcsolat egy szent szeretetkapcsolat, és az ember alatti világon pedig az uralkodni. Az, hogy a szellemvilág és a krampuszok a mi megsérült természetünkkel együttműködve ezt az Isten által elgondolt szerepünket összekutyulta, ez igaz. Mert a legtöbb baj pont abból fakad, hogy az ember az emberhez nem ragaszkodni akar, hanem uralkodni. Ez a másik emberen való uralkodás az, ami pokollá teszi a földi életet. Ellenkezőjére fordítja az Isten elgondolását a földi életről.

Ezért van az, hogy a generális hitnek – hogy mindenki hisz valamiben – itt a Földön oly nagy tere van. Ezért nem elégedhet meg az, aki igazán ember akar lenni azzal, hogy azt mondja, hogy ő is hisz valamiben, mert valamiben hinni kell, hanem ki kell alakítani egy speciális hitet. Ez pedig csak úgy megy, ha találkozunk olyan emberekkel, akikkel elbeszélgetve ki tudják tisztázni azt: vannak-e olyan közös mondatok, kijelentések, amire azt mondják, te is ezt hiszed, én is ezt hiszem, akkor mi ebben a hitben egyek tudunk lenni.

Ez a társaság, akik itt összejövnék, mi abban hiszünk, hogy az a Jézus, aki eljött kétezer évvel ezelőtt, amit elmondott és bemutatott, az nekünk a rendelkezésünkre áll.

Ezért ha akarjuk, ezt a Jézust igenis megismerhetjük, és az Ő látásmódjában formálhatjuk a gondolkodásunkat, mert a gondolkodás-átalakítás feltétlen feltétele annak, hogy az ember fejlődni tudjon azon az erkölcsi szinten, amit emberi életnek nevezünk.

A hit harmadik formája, az univerzális hit, ami tulajdonképpen a főparancs tartalma. Ez pedig az, hogy minden ember hisz abban, hogy ő megérdemli azt, hogy őt embernek nézzék. Megérdemli azt, hogy az ő emberi méltóságával más ember is számoljon. Ezt a hitet mindenki önmagától félreteheti. Bár igazából nem is tudja az ember saját magától félretenni, hanem csak abban tud gondolkodni, hogy én az emberi méltóságomra méltó vagyok, de te nem biztos. Holott, aki ember, az igenis azt kívánja, hogy őt embernek nézzék, és becsüljék annak, amit ő magának jónak tart. Jézus ezt így fejezte ki: amit akartok, hogy

nektek tegyenek, azt tegyétek másnak. Amit tudjátok, hogy nektek rossz, azt ne tegyétek másnak.

Ezen a téren a hatalom mindig utazik arra, hogy minél kevesebb ember legyen olyan, aki úgy gondolja, hogy ő méltó arra, hogy embernek nézzék. A hatalom utazik arra, hogy még ezt a speciális hitet se próbálja kiépíteni magában az ember. Tehát ilyen csoportok ne legyenek, akik meghatározzák a saját hitvallásukat, hanem csak maradjon az a generális hit, hogy amiben akarsz, abban hiszel, aztán arra vigyázz, hogy én megfelelően tudjak rajtad uralkodni, mert ha nem, akkor fülest fogsz kapni.

A mi alapunk tehát: Jézus Krisztus! – és ez nem egy nagyképű kijelentés, mert mindenkinek igazolni tudjuk: tessék megcáfolni! – aki kétezer évvel ezelőtt elmondta az örömhírt, és ezt be is mutatta. Mi most ezzel foglalkozunk.

Kérdező: A Mt 5;25-ben azt mondja Jézus: „Idejében légy jóindulatú ellenfeleddel, hamar, míg az úton vagy vele, nehogy átadjon ellenfeled az ítélőbírónak, és börtönbe vessenek.” Én ezt úgy értelmezem: ha észreveszem hogy a lelkemben más iránt nem jóindulat, jóakarat van bennem, hanem rosszakarat, akkor idejében változtassak ezen, különben ez csak nő bennem, egyre nő. Így amikor Jézus elé állok, akkor magamat megítélve, magamat juttatom a pokolba.

Feri bácsi: Elég jól gondolod! Én azt hiszem, jól gondolod, csak lehet még konkrétabban megfogalmazni.

Testvérek! Ha nem tudok megbocsátani, én járok rosszul. Ennek ez a lényege. Kiszúrok magammal. Ha bennem nincs jó szándék, jóindulat, önmagamnak vagyok az ellensége. Nem a másiknak vagyok valójában ellensége, hanem magamnak. A másiknak is okozhatok fájdalmat, és okozok is ilyenkor, de ezzel magamnak ártok. A másiknak nem biztos, hogy ártok, mert ha ő istenszerető, akkor az is a javára válik, ha neki nehézséget okozok. De ezzel magamnak biztos ártok, mert már nem lehetek istenszerető.

Ezt meg tudja előzni az okosság, óvatosság – ahogy mondjátok. Ha te okos, óvatos vagy (az óvatosságban már benne van, hogy nem hagyod magad provokálni), akkor már ki tudod kerülni azt, hogy bántás érjen. De van, hogy az ember akármilyen okos, óvatos, mégis bántják. Ebben az esetben azt, hogy „inkább szeresd ellenségedet”, csak úgy tudod megvalósítani, ha tudod, hogy ez az ember neked nem ártott. Nem ártott! Fájdalmat okozott, megnehezítette az életedet, de ártani nem tudott, mert az a fájdalom, az a nehézség, amit okozott, benne volt a sorsvonaladban, mielőtt a Földre jöttél. Ezeknek a vállalása révén tudsz leoldani megkötöttségeket, föloldani gubancokat. Ő viszont saját magának árt, ha neked fájdalmat okoz.

A megbocsátás nagyon a lényegéhez tartozik az emberi természetnek és a jézusi tanításnak. „Irgalmasságot akarok, nem áldozatbemutatást!”

Irgalmasságot akarok! – mondja Jézus.

Csak olyan nehezen tudunk kilépni az igazság rendjéből. Az irgalom rendje az, amire a földi élet való, és mi pedig az igazság rendjét akarjuk megvalósítani, amivel tulajdonképpen a poklot valósítjuk meg. Az igazságért való küzdelem, mindig az igazamért való küzdelem. T.i. az Igaz igazságot nem kell védeni, mert azt nem lehet legyőzni. Ha csak egy ember van az igazság birtokában a világon, akkor is övé az igazság. Mihelyt ő harcol érte, már lelépett az IGAZSÁG talajáról. Az IGAZSÁGOT nem lehet legyőzni. Ezért nincs értelme védeni. Amikor kezded védeni, akkor már a saját igazadat akarod igazolni.

Szoktuk mondani, hogy az IGAZSÁG olyan gyémánt, amivel ha simogatok, akkor is karcol.

Kérdező: Mikor mondhatom azt, hogy van Életem?

Feri bácsi: Az ÉLET az ÚT vállalásával járó magatartás következménye. Ha este megkérdezem magamtól, hogy van-e életem, akkor tudnom kell, mit értek alatta. A napokban a Hang válaszolt valakinek: „*Amit nem Általam, Velem és Bennem teszel, az nem ÉLET.*” Az nem nevezhető Életnek.

Ha Érte és Vele indulok, élem azt az életet, amit Jézus kínál. Amit ma az emberek életnek neveznek, az inkább a faj- és önfenntartás ösztönének vonulatában élők napjai. Ez biztos, hogy nem Élet. Halász Piusz azt mondta, hogy az ember egy olyan lény, ha nem akar isteni lenni, akkor állati lesz. Ennyire borotvaélen táncoló ügy ez.

Ha nem azt választom, hogy istenivé váljak, akkor lecsúszok az ember alatti világba. – Erre szoktuk mondani, hogy: **embernek lenni olyan nehéz, hogy eddig csak az Istennek sikerült.**

Az a jó, hogy bennünk képes Jézus úgy élni (természetesen a körülmény, az adottság, a természet más), hogy a teljességet tudja élni, ha én szabad utat engedek Neki.

A teológia azt tanítja: addig van benned az Isten boldogító módon – ezt úgy is hívják, hogy a megszentelő kegyelem állapotában vagy –, amíg tudatosan valami nagyot nem vétettél az Isten akarata ellen. Amikor az Isten akarata ellen tettél, akkor besötétült a lelked. Elvesztetted a megszentelő kegyelem állapotát.

A megszentelő kegyelem állapota: besüt a napfény egy szobába, amely olyan csudálatos gumiszoba, hogy ettől állandóan nő. Állandóan jön be a nap, és egyre nagyobb lesz a szoba, és egyre nagyobb lesz benne a fény. Ha te ennek ellene mondtál, elvesztetted a megszentelő kegyelem állapotát, és teljesen sötét lett. Mondjuk így van ez hetekig. Nem törődsz az Istennel akár hónapokon vagy éveken keresztül. Ha egyszer megbánod a bűnödöt, és megint kinyitod az ablakot, ez a gumiszoba már nem előről kezdi a növekedést, hanem ahol

abbamaradt, onnan növekszik tovább. Ez a növekedés akkor is folytatódik, ha alszol.

Tehát a megszentelő kegyelem állapota azt jelenti, az Isten benned állandóan növekszik. Ha te ezt tudatosan leállítod, akkor az megszűnik, de ha újra odafordulsz az Isten felé, akkor nem előről kell kezdened mindent, hanem onnan folytatódik, ahol megálltál valamikor. Azért ez eléggé vigasztaló!

Kérdező: Feri bácsi! Beszélnél a böjtről? Milyen böjtök vannak? Mire való a böjt?

Feri bácsi: Akkor hadd mondjak pár szót a böjtről! Sokféle böjt van. Tudom ajánlani pl. a szóböjtöt. Ez annyit jelent – főleg a nagyböjti időben, pénteken –, legyen egy fél napod, amikor csak akkor beszélsz, amikor kérdeznek. De ezt a böjtöt meg virrasztást ne úgy csináljátok, mint a huncut papok, hogy ők éjjel-nappal virrasztanak meg böjtölnek. Ezt úgy oldják meg, hogy egész éjjel böjtölnek, és egész nap virrasztanak. Tehát ne így!

Ez a szóböjt nem is olyan egyszerű, ha valaki komolyan elhatározza, hogy csak akkor beszél, ha kérdezik egy-egy bizonyos időszakban. Aztán van a nézésböjt: a TV-t nem nézem minden nap. Van az étel-ital böjt, és az is különböző. Pl.: ha szomjas vagyok, majd 10' múlva iszom, nem pedig azonnal.

Az étkezésben pedig van az u.n. szigorú böjt. A hivatalos szigorú böjt alatt azt értjük: az tart szigorú böjtöt, aki azon a napon 3x eszik, egyszer lakik jól, és húst nem eszik. Ilyen hivatalosan a katolikus egyházban évente két nap van, a hamvazószerda meg a nagypéntek. Ez a két nap azokra vonatkozik, aki elmúlt húsz éves, és még nem töltötte be a 60. évet – tehát nekem már nem szól. A hústól való önmegtartóztatás korhatár nélküli. Ezen kívül – ezt nem nevezzük böjtnek – a hústól való megtartóztatás a nagyböjti és az adventi időben pénteken van. Minden mást ehetsz, csak húst nem.

Ezen kívül a katolikus egyházban van egy fegyelmező böjt: egész évben minden pénteken valami önmegtagadás vállalása vagy valami többlet-imának a vállalása. Ez egy ilyen előírás.

Ezen kívül vannak egyéni indításból jövő böjtök. Itt ügyelni kell arra, ha komolyabb böjtről van szó – mint nekem is, amikor 40 napig nem ettem –, hogy csak akkor szabad vállalni, ha egy megfelelő lelki atyával, lelki vezetővel megbeszéled. Tehát ezt is kontrollálni kell! – Úgy reménykedtem abban, hogy a lelki atyám (mikor mentem hozzá, és elmondtam neki, hogy indításom lett erre) – azt mondja: Te Feri! Ezt nem kell komolyan venni! Erre ő: -- Hát akkor ne egyél! – Hú! Puff neki, de hamar beleegyezett!!! – (Meséli Feri bácsi nagy nevetve!)

Általában, ami rendkívüli, abba ne menjetek bele azonnal, hogy a benső indításom miatt csinálom. Átver bennünket a krampusz. Még Jézust is csak egy

időre hagyta el, miután megkísértette. Az ördögnek sok ezer éves tapasztalata van. Az egy zseni! Nem rúghatunk mi mellette labdába!

Amikor rendkívüliségeket kér tőlünk egy benső hang, akkor legyünk nagyon óvatosak, és vigyük a világosságra. Valakivel beszéld meg! Lehetőleg olyannal, akiről tudod, hogy okos és értelmes. Itt is érdekes az egyházunk bölcsessége: inkább legyen valakinek egy okos lelki atyja, mint olyan, aki szent, mert többet ér, ha okos, mintha szent lenne. Aki szent, az lehet jámbor, de nem tud megfelelően mérlegelni másnak az életével kapcsolatban. Ő odaadta szívét-lelkét, s megy Jézus felé. De ahhoz, hogy te másnak tudj megfelelő tanácsot adni, ahhoz bizony az kell, hogy rend legyen a fejedben. Ezt pedig azáltal éred el, ha tanulsz, és nem azáltal, hogy csak a benső dolgokra figyelsz.

A Hang-könyvek azért mondhatók hitelesnek, mert egyetlen olyan területe sincs, amit azért tartok igaznak, mert bennem mondta a Hang, hanem azért, mert még senki sem tudta megcáfolni. A főkorifeusok sem! Ha meg tudnák cáfolni Jézussal, hogy ez meg ez nem jöhet Jézustól, és az állításukat tudnák igazolni Jézussal, én biztos, hogy elfogadnám. Sőt, hálásan megköszönném, hogy észrevették, mert nem tartom magamat csálhatatlannak.

Visszatérve a böjtre. Medjugorjében azt mondta a Szűzanya, hogy szerdán és pénteken lehetőleg kenyéren és vízen böjtöljenek. De hozzátette, hogy a betegek ne vállalják ezt, mert nem szabad a józan ész kikapcsolni. A rendkívüliségekkel mindig vigyázni kell!

Testvérek! Egészen biztos, hogy a szellemvilág az egy valós világ. Az is egészen biztos, hogy a testünk eszköz jellegű az ember életében. Ha én az égiekkel vagyok olyan kapcsolatban, hogy nekem ezt az eszközt, a testet kezelni kell tudnom, akkor nem szabad, hogy ez számomra rendkívüliséget jelentsen. Vannak pl. olyan fakírok, akiket eltemetnek, nem tudom, hány napra. Aztán élnek tovább.

A böjtnek az értelme: az a szándék, hogy azt akarom, hogy a lélek legyen az, aki irányít, aki vezet. Ne a testi vágyak legyenek azok, amik itt a Földön az embert cibálják jobbra-balra. Figyeljétek meg, azok az emberek, akik semmiben sem tudnak böjtöt tartani, feltétlenül fegyelmezetlenek. Szétesettek. Mert nem tudják kézben tartani magukat.

Testvérek! Az ember érzelmi szinten nem rendezett. A faj- és önfenntartás ösztöne az embernél nem rendezett. Az állatnál rendezett. Ha annak valami mérgezett ételt adsz, elmegy onnan. A tehén kikerüli azt a fűvet, ami neki árt. Az ember tud csak habzsolni, halálra enni magát, nem beszélve arról, hogy halálra tudja inni magát.

A faj- és önfenntartás ösztönünket nekünk kell kézben tartani! Erre való az értelmem és az akaratom. Az állatnál az Isten tartja kézben azt a két ösztönt, ami

az állatot éteti. Éppen ezért ilyen értelemben az állat a faj- és önfenntartás szintjén sokkal tökéletesebb, mint az ember a maga szintjén. Tudatosságban nyilván mi vagyunk magasabb szinten, de ösztönszinten sokkal tökéletlenebbek vagyunk, mint az állatok.

Testvérek! Az alázat az, ami az embert az Isten előtt is – hogy úgy mondjam – felmagasztalja. A böjtnek is eszközjellege van, mert a szeretet és az alázat az, amit az embernek a saját életében nagyon ki kell dolgozni. Mi már tudjuk, hogy az alázat nem azt jelenti, hogy magamat köpködöm, hanem azt, hogy minden gyalázatot vállalok a meglátott jóért, és nyitott vagyok mindig a jobb felé. A szeretet pedig a másokra figyelés.

Nem a böjt tesz minket igazán erőssé, hanem az alázat, de a böjtnek igenis van olyan következménye, ami a lelket, a szellemet segíti. Van az egyházunkban egy ilyen mondás: 'Misztikus vagy? Tehát aszketikus vagy.' Aszketikus annyit jelent: önmagának parancsoló. Böjttől, fegyelmezi magát, ez az aszkézis. Misztikus nem tud az ember lenni aszketika nélkül, tehát az önmagam kézben tartása nélkül.

Az akarat nem egy elhatározás kérdése, hanem a cél megmotiválása. Minden területen az akaratot az erősíti, ha célt látok, és azt megmotiválom. Az akarat önmagában egy vak képesség, de ha azt meg tudom motiválni, akkor senki se mondja magáról, hogy nincs akarata. Aki ember, annak feltétlen van akarata, és azt meg kell motiválni azzal, hogy miért látja jónak azt, amit meg akar valósítani.

1999. 03. 11.

Kérdező: Feri bácsi, mennyit imádkozzunk?

Feri bácsi: Merjétek vállalni a napi min. ¼ órát az Istennel tölteni. Ez lehet 3 x 5 perc is. Én azt tapasztaltam, hogy van egy alapszint, amit meg kell lépni. Meg kell dolgozni a lelket, meg kell „kapálgatni”, ahogy egy földet. Legalább alapszinten meg kell dolgozni ahhoz, hogy a belevetett magocskák valami termést hozzanak. Akikkel eddig beszélgettem, de a saját életemben is azt tapasztalom, hogy minimum napi ¼ óra kell ahhoz, hogy a lelkem az Istenhez emeljem. Ahhoz, hogy az Isten kegyelmi csírái el tudjanak bennem indulni. Mert ezekben a kegyelmi csírákban van valami automatikus dolog. Jézus ezt ezzel a szóval fejezte ki: automate. Ezt a szót használja – szárba szökken.

Ahhoz, hogy én kulturált földdé tegyem a lelkem – az aszfaltra hiába szórsz kitűnő búzamagot, abból semmi nem lesz –, valamit kell tennem, hogy ez a benső világom fogékony legyen. Viszont ebben a bizonyos ¼ órában – én úgy

gondolom – nem lehet sablont előírni. Viszont időt mindig lehet szakítani erre. Ez magyarul annyit jelent, hogy ha le vagy törve, mint a herendi porcelánbili füle, és imádkozni sem tudsz, akkor: 'Uram! Én most 5 percig elmondom Neked, hogy én nem imádkozom, én nem tudok Veled beszélni, én nem tudok....' Ezt 5 percig mondom, hogy le legyen az 5 perc. S ha még délben és este is ezt csinálom, akkor le van a ¼ óra. Az időt meg kell fogni! Viszont az ember nincs mindig ilyen lelki szárazságban.

Jó, ha tudjuk mit jelent az idő- és szeretet-elszámolás. Mit kell tennem, hogyan kell tennem?

Reggel elindulok, és a napomat valamire fel kell használnom. Erre kérem, Uram, áldásodat, kérem a segítségedet, kérem az angyalokat, gyertek, segítsetek engem! Ez az idő-elszámolás. A 'hogyan?' pedig a szeretet-elszámolás. Így indulok el, hogy

minél átitatottabb legyek a jó szándékkal, amikor emberekkel kapcsolatba kerülök. Így remélhetem azt, hogy az életem mégiscsak jó élet lesz. Aki úgy gondolja, hogy már reggel elvégzi ezt a ¼ órát – mert később nem ér rá –, megteheti. De ¼ órát szerintem vállalnunk kell! Aki nem tud a maga számára (mert „nem ér rá”) ¼ órát biztosítani, hogy az Istennel beszéljen, azzal az Isten sem tud mit kezdeni. Testvérek! Ilyenkor elvisz bennünket a világ!

Kérdező: Mennyire törődjünk a külvilággal?

Feri bácsi: A döntő mindig a szívem békéje. Most a kérdésnek egészen a gyökeréig megyek vissza: Törekednem kell egy olyan lelki alapállásra, amelyben a főszereplő a hálaadás. Nem az Istennek van szüksége arra, hogy én hálálkodjak, hanem nekem. A benső szemeimnek kell tisztulnia. Minél többet adsz hálát, annál jobban látod, mennyire szeret téged az Isten. Szerintem az volna mindegyikünkénél az alap, hogy azt lássuk meg, mennyire szeret engem az Isten! Ha jól belegondolsz – már aki ide jár –, hányszor köszönted meg, hogy van lábad, amivel járni tudsz, hogy van szemed, amivel látsz, hogy van szíved, amivel szeretsz. Pedig ezek kincsek, ezek adományok, mert ezt nem én adtam magamnak.

Kezdek hálát adni. Ezzel bensőleg kezdek rálátni arra, hogy mennyire szeret az Isten, aminek következménye a kifelé való cselekvésem.

Belülről indul el az ember: 'Uram! Én meg akarom mutatni, hogy szeretlek Téged. Van feladatom, mert ember vagyok. Ha virág lennék, nem lenne más a dolgom, minthogy magamba öleljem a napsugarat, meg szedjem ki a földből azt, amire szükségem van. A növényt a faj- és önfenntartás ösztöne vezeti. Ugyanez van az állatvilágnál is. Annak vadászni, legelni, táplálkozni kell. Mivel ember vagyok, dolgoznom kell, különben lopni kényszerülök. De én nem járhatok lopni. Annyit mindenképp dolgoznom kell, hogy megéljek belőle.'

Tenni kell azt, amit a józan eszünk sugall, de kizárólag következményként. Engem szeret az Isten, ezért tudom, hogy ma mi a feladatom, és azt teljes szívvel csinálom. A hogyanja? Döntő a szeretni tanítás, aminek feltétlen feltétele a szeretés. Az a célom, hogy akikkel éppen együtt vagyok, akár a munkahelyen is, adjak arra lehetőséget, hogy elfogadják legalább azt, hogy szeretni jó.

Előfordulhat, hogy esetleg évekig kell az embernek valahol úgy viselkednie, hogy arra fölfigyeljenek. Itt kísért az, ami Ádámnál és Évánál. Ők olyanok akartak lenni, mint az Isten. Ez még nem lett volna baj! Csak egy alma megevése alatt lennének istenek, – szeretnék volna. Bennünk is van ilyen, hogy minél hamarább érjem azt el, amit most jónak látok.

A szeretet bizonyos értelemben türelem is, és várakozni tudás is. Meg kell tapasztalnom azt, hogy akkor tudok máson segíteni, ha kéri vagy ha kérdez. Nem pedig előre rárontani, hogy így meg úgy lesz, ha nem ezt meg ezt csinálja. – 'Látod? Megmondtam! Nem hallgattál rám!' – Ezzel csak elriasztom az illetőt.

Testvérek! Itt hadd hívjam fel a figyelmeteket arra, hogy merjük vállalni azt, amit szellemileg bárkitől elfogadtunk. Ne a Feri bácsira hivatkozzunk! Ha a Feri bácsitól valami okosat hallasz, és elfogadtad, az a tied. Egyszerűen azért, mert – főleg azokban a családokban, ahol gyerekek vannak – ha te mindig a Feri bácsira hivatkozol, azok úgy megutálnak engem, hogy az borzasztó. Goethe, aki nem volt egy szerény ember, mondta, hogy az ismereteinek 95%-át mástól kapta. És még nem is volt nagyon szerény. Lehetett volna szerényebb!

Képzeljétek el, ha én mindig úgy mondanám nektek, hogy ezt a Szentírásnak ebből a részéből vettem, ezt Halász Piusztól, ezt Szunyogh pátertól – megörülnék, ha mindig valakire hivatkozni kellene, amikor beszélek.

A szellemi kincset, amit befogadtál, az a tiéd. Attól, hogy azt befogadtad, én nem lettem szegényebb. Itt nem arról van szó, hogy más „tollával” ékesítem magam. Bizonyos értelemben mindegyikünk ezt csinálja, de bizonyos értelemben nem, mert ami az enyém, az be lett építve az agyamba, a tudatomba. Ezáltal fogod megélni azt is, hogy felelősséget kell vállalnod a szavaidért. Ezáltal fogod azt is megélni, hogy nyitottnak kell lenned a jobb felé. Ha valamit mondasz, ne azzal igazold, mert a Feri bácsi mondta, hanem azzal, hogy én ezt látom most a legjobbnak. De ha te még jobbat mondasz, elfogadom, mert **a nyitottság az alázat lényegéhez tartozik.** A tanulékonyágunk ezáltal valósul meg.

Tehát a kifelé való cselekedetnek – azt hiszem – az az alapja, hogy visszhangja legyen én a Jóistennek itt a Földön. Bárki, aki velem találkozik, az általam az Isten visszhangjával kell hogy találkozzék. A jó szándékú emberek erre a visszhangra ráismernek. Akik nem ismernek rá, azok általában a hatalommal meg a mulandósággal, vagyis az e világi dolgokkal foglalkozó emberek. Ezeket viszont nehéz is jó szándékúaknak mondani.

1999. 03. 18.

Feri bácsi imája: Uram, Jézus! Azt is mondhatnánk, hogy elhoztunk Téged ide, hisz a Te nevedben vagyunk itt, és ez a megjelenési formád tényleg tőlünk függ. A nevedben vagyunk itt.

Szeretnénk nagyon nyitottak lenni, és befogadni mindazt, amivel meg akarsz ajándékozni. Tudjuk, hogy Neked ez szinte állapotyszerű létezési formád, hogy mindig ajándékozol. Köszönjük, hogy most is ez fog történni. Amen.

Kérdező: Feri bácsi! Kérlek, tisztázd ki, mi a dogma!

Feri bácsi: Aki ezt a szót hallja, dogma, általában égnek áll a haja, mert a Krampusz mindent elkövet, hogy összekutyuljon dolgokat.

Mi a dogma? Istentől jövő kinyilatkoztatott igazság. Ezeket nem lehet megváltoztatni. Mert mi az, hogy dogma? Az, hogy **van Isten.** Ez egy dogma.

Hogy az Isten Fia Jézus. Ez egy dogma. **Ez a Jézus megszületett, meghalt és föltámadt,** ez dogma. Ne keverjük össze a pápai nyilatkozatokat a dogmákkal!

A dogma az, amit tényleg el kell hinni, amire a hívő ember azt mondja, ez tényleg igaz. Ezt nem lehet megváltoztatni! Ez az a bizonyos szikla, amire építeni kell. Ezt nem megváltoztatni kell, ez kibontakozik a történelem vonalán. Az nem dogma, amikor azt mondja a pápa, hogy ő csálhatatlan. Ez is dogma, de csak úgy, hogy ő megkérdezi egy témában az összes püspököt, és csálhatatlanul kijelenti, hogy az összes püspöknek erről meg erről ez és ez a véleménye. De úgy te is csálhatatlan vagy! Ez a józan paraszti ész alapján igaz. Hogy ezt mégis így kellett kimondani, annak az oka az önzés, a pápák kiskaliberúsége, a hatalom. Az uralkodás próbálta belesulykolni az emberekbe, hogy hasra essenek előtte. A címek, rangok egymásnak adása teljesen idegen Jézus világától! De ha ők ezt szeretik, - csinálják! Nem probléma nekünk. Ahogy a Jóisten szeretete nem csökken attól, hogy nem fogják az Isten szeretetének áradását, ugyanúgy a mi szeretetünk se csökkenhet.

Én úgy látom pillanatnyilag, hogy olyan mázsás igazságokra jövünk rá – testvérek! – ami szinte teljesen idegen az emberek között. „*Csak magamért felelek!*” Ezt szinte senki nem fogadja el. Hát hogy? Nem felelsz a gyerekedért, a házastársadért?

Az Atyaúrsten nem felel értem – ezt mindenki tudja –, pedig édes gyereke vagyok. Az Atyaúrsten az összes édes gyereke közül egyért se felel! Hát akkor ki vagyok én, hogy én meg feleljek másért? Csak ez olyan furcsán hat. Mintha kihúzná alólam azt a talajt, hogy én uralkodhatnék máson. Nem felelek másokért! **Magamért felelek! Amit teszek, azt azért kell tennem a másikért,**

mert csak magamért fontos, hogy tegyem. Hogy a szívemben béke legyen! Amíg az van bennem, hogy jaj, csak úgy történjen, ahogy én akarom, addig valójában uralkodni akarok.

Van egy pár fölfedezésünk: „*Az Istent szeretőknek minden a javára válik*”, „*csak magamért felelek*”. Ahogy többször elhangzott – az én számból biztos! –, hogy egy lábbal csak ugrálni lehet, de nem lehet járni. Ahhoz, hogy járni tudjunk, legalább két láb kell. Az egyik „láb”, hogy „*csak magamért felelek*”, a másik „láb”, hogy „*az Istent szeretőknek minden a javára válik*”.

Ha ezzel a két „lábammal járok”, akkor egyszer csak azt veszem észre, hogy bennem béke van. De van egy furcsaság is, mert kezdek másképp gondolkodni, mint eddig, miközben mások azt fogják rólam mondani, hogy milyen szívtelen, hogy mennyire nem törődik a másikkal. Nem törődik a gyerekeivel! Miféle anya ez? Milyen önző! – Végül a Jóistent okolják, hogy nem törődik velünk! Ha szeretne minket, nem így csinálná. De ha te tudod, hogy Isten benned boldogító módon van jelen, tudod, hogy Isten édes gyereke vagy, tudod, hogy az egy képtelenség, hogy a boldog Istennek boldogtalan gyerekei legyenek. Ha te fogod magad, és leírod, miért nem vagy boldog, tudod, mire fogsz rádöbbenni? Hogy a boldogságodat magadon kívül keresed: -- mert a gyerekem olyan; a munkahelyem olyan; mert a hitvestársam olyan; mert a rendszer olyan!

Magamon kívül keresem azt, amit magamban kell megtalálnom. Ezért mondta Jézus, hogy a **gondolkodásokat alakítsátok át**, mert tudta, ha ebben elindulok, akkor ez tulajdonképpen a körülményeim átalakulásával is jár. Látás kérdése a dolog. Ahogy nézitek azt a Jézus-képet. Ha innen nézed, szenvedő a kép, ha onnan, akkor csodálatosan komolyan néz rád. Tehát az élet is valamiképp ilyen. Attól függ, hogy honnan nézed.

A legkomolyabb feladatunk a szabadságharc, mert hihetetlen, hogy milyen erővel és makacssággal akarjuk konzerválni azt, ami mulandó. Csak mindig meglegyen az, aminek az a dolga, hogy elmúljon egyszer. Minden anyagi dolog ilyen. Minden kapcsolat ilyen, ami érdekkapcsolat. Minden, ami pozíció, ilyen. Volt, nincs. Minden megy tovább.

1999. 04. 04.

Húsvéti szentmise a Merlin Színházban

Feri bácsi szentbeszéde

Szeretett Testvérek! Nagyon természetes, hogy mindannyian azért jöttünk ide, mert hiszünk Jézus Krisztusban. Szeretjük Őt, és amennyire rajtunk áll, találkozni akarunk Vele. A különböző hagyományos felfogásokat: jaj, most nem gyóntam, meg nem gyónhatok ezért meg ezért! - tegyétek félre! Tegyétek félre,

mert az Istent nem kötik emberi találmány által előírt jogi szankciók megformák. Jézus úgy adta Magát, ahogy csak bírta. És azok, akik szeretik Őt, úgy fogadják be, ahogy csak tudják.

Jó ötven évvel ezelőtt, éppen ezen a napon szállóige volt az emberek tudatában: „Fel, támadunk! Most már azt mondjuk: FELTÁMADUNK! Óriási különbség van a vevés világa – hogy harácsolni akarsz, birtokolni, uralkodni – és a szeretet világa között. A SZERETET világa az ÉLETET hirdeti. FELTÁMADUNK! Nem a halál után! Már itt és most! Ezt már most a szívünkben hordjuk. Testvérek! Jézus feltámadását nem lehet az Ő életéből kiszakítva szemlélni, csak a maga összefüggésében.

Ezért arra gondoltam, hogy egy pár szót szólok arról, hogy Jézus mit csinált velünk, mi mit csináltunk Ővele, aztán a Jóisten mit csinált mind a kettőnkkel.

Mit csinált velünk az Úr Jézus? Először is megtestesült, ember lett. Igazi, valóságos ember. Végre! Megjelenik a Földön egy ember, aki léte pillanatától igazi, valóságos ember. A világtörténelemben voltak nagy emberek: Gandhi, Buddha, Szokratesz. Ezek óriási nagy emberek voltak, de mindegyiket jellemezte az, hogy rá tudott mutatni életének egy pontjára, hogy ami előtte volt, arra nagyon nem szeretne gondolni, mert az nagyon embertelen, nagyon csúnya volt. Meg kellett hogy térjen. Jézusnál nem volt ilyen. Az Ő életében nem volt olyan pont, amire azt mondta volna, hogy arról ne beszéljünk, ami előtte volt. Volt azonban Jézus életében egy olyan pont, amikor a nyilvánosság elé lépett. De mielőtt a nyilvánosság elé lépett, Ő ugyanolyan ember volt, mint utána. És nem azt mondja, hogy –jaj! – csak arra ne gondoljatok, hogy mielőtt Én a nyilvánosság elé léptem, milyen voltam! Hanem azt mondja: bár mindig arra gondolnátok!

Testvérek! Jézusnak az életéből kiolvasható, hogy milyen embernek lenni. Nem annyit jelent, hogy rendkívüli embernek lenni, különleges embernek lenni. Normális ember a saját értelme, józan esze által képes azt tenni, ami benne békét, harmóniát biztosít. Jézus több mint 30 évig ezt csinálta. És azt szeretné, ha ezt nagyon megtanulnánk. Hogy ne arra tegyük a hangsúlyt, ami tulajdonképpen embertelen, mert az istentelen is. Ami mulandó, azt próbáljuk konzerválni. Mi a mulandó? A testem, a körülményeim – ezek mind mulandók. Minden apait-anyait megteszünk, jaj, csak ezt tartsuk meg! Ami mulandó!!! Hát ez elembertelenít. Ez valóban oda visz, hogy: fel, támadjunk!

Jézus azt szeretné, hogy – amit Ő az un. nem ismert életszakaszában élt meg, azt tartanánk mi az életünk legfontosabbjának. Legyünk hétköznapi is ünnepi emberek, és ünnepnapjainkon is legyünk hétköznapi emberek. Igazi, valóságos, normális emberek legyünk! Földi életének végén mindezt megkoronázta Jézus, a lábmosással. És azt mondja, hogy Én most példát adtam nektek. Ha igazán

emberek akartok lenni, ne arra törekedjete, hogy a fejmosásban múljatok felül másokat!

A lábmosás – testvérek! – Jézus korában olyan munka volt, amit zsidó rabszolgától nem volt szabad megkövetelni, csak pogány rabszolgától. És Jézus ezt tette oda koronának, jelképnek, szimbólumnak. Tudjátok, a szimbólum egy olyan kerítés, amely mögött valami csodálatos tartalom van. – Gondoljunk csak a magyar címerre: egész Magyarország van mögötte! –

Jézusnak ez a lábmosó „címer”, ez a szimbóluma hallatlan nagy tartalmat hordoz. Azt, hogy mi egymással hogy viselkedjünk. Furcsa az ember! Mihelyt hatalom kerül a kezébe, biztos, hogy visszaél vele. Alighogy az Úr Jézus elment, az a Péter, aki ott szabadkozott: Jaj! Meg ne mosd az én lábam, vagy akkor mindent, a kezem is mosd meg, mert úgy akarok követni, mint senkit a világon! Ez a Péter Jézus elmenetele után egy olyan fejmosást csinált, hogy Annás és Zaphira /Apcsel.5;1-11/ ebbe belehalt. Emlékeztek a jelenetre? És azóta végig, ahol hatalom van, ott ez a lábmosás? Nagy immel-ámmal csinálnak belőle egy szertartást. A lényeg, hogy hagyja a csudába azt a bársonyszéket, jöjjön, és azt az embertársát, aki rászorul, próbálja szívével, lelkével, minden erejével segíteni! – Hát azt nem!

Jézus tehát mit csinált velünk? Eljött, és megmutatta, nézzétek, így néz ki egy ember. Én valóságos ember vagyok, és valóságos emberségemben pont arra mutattam rá, hogy nem a külső körülmény teszi az embert emberré. Ti ugyan azt a rongyos istállót úgy kidekoráltátok, úgy kiglancoltátok, mintha fényes palota lenne. Karácsonykor gondoljunk csak arra, mi minden szépet csinálunk, hogy csak azt a nyomorúságot, hideget, piszkot és sötétséget eltüntessük, amit Jézusnak jelentett az a betlehemi istálló. Aztán a halála pedig – a bitófa! Még a sír is idegen emberé volt, amibe a holttestét tették! És ez egy pillanatig nem zavarta, és a kettő között nem volt hová lehajtania a fejét. Mindez nem zavarta az Ő benső békéjét, harmóniáját, az Ő emberségét. Ő ezzel akarta tudtunkra adni: a Mennyei Atyátok nagyon tudja, hogy nektek mire van szükségetek. Ha ti azt keresitek, hogy egyre emberibb emberek legyetek, akkor mindig meglesz bensőleg az a tartalom, ami ezt a harmóniát számotokra biztosítja. Csak erre tegyétek a hangsúlyt!

A mi köreinkben már egy bejárt gondolat, hogy nem kívülről befelé, hanem belülről kifelé kell figyelni. Ez az ezotéria! Jézus mindig belülről indult el, és a leghetlenebb körülményeire is – a mi szemünkben a leghetlenebb, amikor keresztre feszítik – azt mondja, hogy Neki az volt a legjobb. *„Nem ezeket kellett elszenvednem, hogy bemehessek dicsőségembe?”*

A mai napon – testvérek! -, amikor Jézus feltámadását ünnepeljük, gondoljunk arra, hogy Ő mit csinált velünk. Emberré lett, aztán végigvitte a szolgálat vonalát, lábmosással fejezi be, teljesen odaadja Magát. Nem méricskél, mert tudja, hogy nem a mulandóság a lényeg annak, aki az örökkévalóság gyermeke.

Mi mit csináltunk Vele? Ha egyszer gondolatban végigjárod a keresztutat, akkor láthatod. Ez sem zavarta, pedig tudott erről. És tudjátok, mit mondott, amikor megrettent benne az ember, hogy mi lesz: - Hát ezért jöttem! Direkt ezért az óráért jöttem. Ez az óra van Nekem kitalálva!

Testvérek! Azokban a körökben, ahol csoportokban találkozunk testvérekkel, szoktam mondani, hogy egy lábbal ugrálni lehet, de járni csak két lábbal lehet. Most is két „lábát” gondolok itt elétek tenni. Egyik gondolat: **Mi ez az örökkévalósághoz képest?** A másik: **A legboldogabb órák a halálom órája kell hogy legyen,** mert ez tuti biztos bejön. Ha ez a két „láb” stabil, akkor arra fogok gondolni, hogy: - Mi a mai nap és a mai problémám az örökkévalósághoz képest?, a másik: - A halálom óráján hogy fogok én erre a döntésemre gondolni? Boldogítani fog vagy elkészeríteni? Ez most rajtam múlik! Most kell eldöntenem, és ez biztos bejön. Vissza fogok tudni erre gondolni.

Ha tehát ezzel fogok járni további életem útján, akkor meg fogom tapasztalni, hogy a Mennyei Atya ugyanazt csinálja velem, mint Jézussal. Hogy mit? Hát ezt a benső világot tárja fel. Legyőzte Ő a világot bennünk is! A boldogságnak vagyunk elkötelezettjei, várományosai. **Képtelenség** az, hogy csak arra ne gondoljak, hogy hová tartok. Ami az egész életemnek legfontosabb állomása lesz, a színről-színre látás. Nem ijesztgethet bennünket senki, mert az Isten szeretete töretlen. Jézus tökéletes ember, és egy perce se volt olyan, hogy Benne embertelenség lett volna. Az Isten tökéletes isten, és egyetlen pillanat sincs az Istenben, ami istentelen lenne. Tehát abszolút szeretet. Abszolút beölelése övéinek abba a világba, ahol már nincs könny és fájdalom, ahol már nincs semmi probléma, mert már itt a Földön megtapasztaljuk: vagy a keresztmet veszi el, vagy az erőmet növeli, erősíti. De mindenképpen valahogy egy új élet kezdődhet számomra.

Feltámadás ünnepe van, és ti azért jöttetek ide, hogy valamit megsejtsetek ebből: mit is ünneplünk ma?

Ebben a szentmisében arra kérem Mennyei Atyánkat, hogy mindannyiunk szívébe, lelkébe próbálja ezt a két nagy igazságot, valóságot érlelni, erősíteni, hogy az örökkévalóság szemével nézzük a mulandóságot. Akkor tudunk majd mindent a helyére tenni, akkor tudjuk majd eszköznek használni azt, ami eszköz. És attól az órától pedig, ami elől úgy menekül a világ – jaj, csak soha ne jönné el! -, attól az órától soha ne féljünk, hanem örömmel, boldogan készüljünk rá, mint az az utas, aki tudja, hogy egy csoda-világba viszi őt a vonat, és már készülődik arra, hogy jaj, csak már szálljak le, mert olyan csodálatos lesz. Nekünk, Jézussal kapcsolatban lévő embereknek ez a küldetésünk. Ezáltal vagyunk mi fények! A világ világossága! Ezáltal vagyunk a Föld sója, ezáltal vagyunk az élet értelme!

Én ezt kérem tehát ebben a szentmisében, hogy mi mindannyian – az elkövetkezendő időkben – ezt a benső felszabadultságot tudjuk úgy megélni, hogy így tudjunk járni életünk további útján. Amen.

Drága Mennyei Atyám! Jó ideje már, hogy kis cédulákat teszünk az oltárra, e cédulákon egy-egy név, így is mondhatnám, egy-egy érző ember. Azt a szerepet adtad nekem, hogy őket most mind Neked följánljam. Tudom Atyám, amit Neked adunk, abban valami benső csoda történik, amint az ostyában és a csöpp borban. A Te Szent Fiad költözik bele. Valamiképpen hinni akarunk abban, hogy a mi odaadottságunk feltétlenül találkozik a Te odaadottságoddal, és ezáltal lehetünk önmagunk számára, mieink, családunk számára, édes hazánk számára a Te áldásod. Hallgass meg, Urunk!

1999. 12. 16.

Feri bácsi imája:

Drága Jézusom! Szeretettel köszöntünk körünkben! Itt vagy, mert a Te nevedben jöttünk össze. Az, hogy most a Te Szent Lelkedhez énekeltünk, talán jobban átérteti velünk azt, hogy Te is a Szentlélek erejéből jöttél le a Földre, amikor is Máriát betöltötte a Szentlélek. És Neki ugyanaz volt a küldetése, mint a miénk. Nekünk is be kell töltni a Te Lelkessel, hogy Te a szívünkben meg tudjál születni. Szentkarácsony közeledik, a Te születésnapod, Jézusunk. Az emberek nagy része – bár megkeresztelték, de nem keresztény—csak megkeresztelt, és fogalmuk sincs arról, hogy ennek az ünnepnek semmi köze a külsőségekhez. Mert a szívben kell hogy kigyulladjon az a karácsonyfa, az a fény, az a betlehemi csillag, ami a Te jelenlétedet jelzi. Kérünk, Jézusunk, Lelkessel nyisd ki a mi szívünk, lelkünk, hogy megfelelően, bensőleg tudjunk készülni a Te születésnapodra. Amen.

Kérdező: Mit jelent, „a Te nevedben jöttünk össze”?

Feri bácsi: A név, egy bizonyos értelemben, birtoklást jelent. A régi korokban, ha valaki tudta valaminek a nevét, az annyit jelentett, hogy azt birtokolni tudta. Ha tanulatok hittant, emlékeztek rá, hogy amikor az Isten megteremtette az első emberpárt, utána minden élőlényt eléje vezetett, és ő (Ádám) nevet adott nekik. Mikor Mózes megy az égő csipkebokorhoz, és megkapja a küldetését – menj a fáraóhoz! –, kérdezi: – Mi a neved? Kire hivatkozzak? Ha a nevedet tudom, erőm van! Akkor valamiképp birtokollak, és Te is engem! – És akkor az Isten azt mondta: – VAGYOK, AKI VAGYOK! JAHVE. JELEN VAGYOK. Szabó János, aki beleásta magát e témába, azt mondja: – Ha ma volna egy égő csipkebokor, és rákérdeznénk, mi a neved, akkor nem azt mondaná, hogy Jahve, hanem azt, hogy JÉZUS. JÉZUS ÓTA A MI ISTENÜNK JÉZUS. Ha valaki kérdezi tőlem, hogy milyen Isten-képem van, akkor azt válaszolom: amilyen Jézus. Akinek nem ilyen Isten-képe van, annak torz az Isten-képe. Aki

nem hisz Istenben, az torz Isten-képet gondol, akiben mi nem hiszünk. A név tehát nagyon fontos. A Miatyánkban: „*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved...*”. Ennyit a névről.

Az ellenkező oldalon is igaz ez. Amikor Jézus a geráziai megszállottat kérdezi: – Mi a neved? – Légió, mert sokan vagyunk.

Amikor azt mondom, a **Te nevedben jöttünk össze**, ez annyit jelent: valamiképp **birtokoljuk az Istent**.

Kérdező: És mit jelent „megszentelni”?

Feri bácsi: **Szent az, ami Istennek odaadott.** Hogyan tudod megszentelni az Istent? – **Uram! Ma is a Tied vagyok!** Tudjuk, hogy Istennek abszolút elsőnek kell lennie az életünkben, nincs második. Ő mondja meg, hogy mi jön Utána. Ez jelenti azt, hogy megszentelem Őt.

A nevének mi a megszentelése? Az, hogy Ő birtokol engem. Hogy létben tart, és boldogító módon is jelen van. Én pedig birtoklom Őt, az Ő boldogságát ragadom meg. – Bizonyos értelemben az a tartós és tartalmas házasság, ahol a házaspár azáltal, hogy egymásnak adják magukat, mindegyik birtokolja a másikat. Ahol az egyiknél ez nincs meg, ott törés van.

Emlékeztek rá, mit mondtunk: miért jöttünk le a Földre? Mert kikosaraztuk az Istent. Tehát Ő birtokolni akart bennünket, és följánlotta: - ti is birtokolhattok Engem, az Én boldogságommal, együtt. Erre mi: - Nem! Én tudom, hogyan kell boldognak lenni!

Az, hogy Ő birtokolt bennünket, azt az igazolja, hogy nem nyugodtunk bele, hogy kikosaraztuk Őt. Megbántuk ezt, vágykeresztségben jöttünk le a Földre, és most már embereként keresztül tudjuk Őt szeretni, s ezáltal birtokolni az Ő békéjét, boldogságát. Ha az ember ezt látja, akkor tudja azt, hogy **ha minden nap odaadom magam, akkor én az Isten szentje, az Istennek odaadottja vagyok.** Ő adja Magát nekem, és most már én is adom magam Neki.

A régi vallási fogalmazásban ezt úgy mondták: „Isten jelenlétében való járás”. Lelkileg, szellemileg ez az Isten jelenlétében való járás azt jelenti: ÉRTED és VELED. Ez nem annyit jelent, hogy Ő vigyáz rám, hanem azt, hogy nekem kell vigyáznom Rá. **Mi RÁ szorulunk, és Ő ránk szorul.**

Erre szólít a karácsony!

Jézus pici gyerek; kezét, lábát tudja csak mozgatni, és Ő a Földre szállt Isten. Ennyire kiszolgáltatatta Magát!

Így aztán, ha mi vigyázunk Rá, akkor ez a gyakorlatban azt jelenti: ÉRTED és VELED! De ezt nap közben többször is meg kell tenni!

Kérdező: Milyen szempontok segíthetnek döntéseinkben?

Feri bácsi: Testvérek! Általában, amikor döntünk, ez a három dolog legyen előttünk:

1. Ha engem kérdeznének – egy olyan valaki, aki szeret engem, és én is szeretem őt –, mit válaszolnék neki. Amit neki tanácsolok, azt fogadjam el a magam számára is!
2. A mostani döntésemre hogyan fogok a halálom óráján visszagondolni? Mert a halál órája teljesen biztos, hogy bejön.
3. Jézus azt mondja, hogy a világ végén eljön az ég felhőin. Teljes hatalommal és dicsőséggel. Vagyis a világmindenség kollektív nagy megmérettetésekor hogy fogok én ott a többiek előtt állni ezzel a döntésemmel?

Ezek azok, amik az embert motiválják. Ha ezzel átítatjuk magunkat, a fejlődésünk (egész biztos) ha nem is fog lökhajtásos repülővel előre vinni, de állni nem fogunk. Valamit mindig megyünk egy kicsit előre bensőleg az alázatban (mindent vállalom a meglátott jóért, és nyitott vagyok a jobb irányába).

Kérdező: Jézus azt mondja: „Én vagyok a világ Világossága, és ti vagytok a világ világossága”. Ha Őt befogadtuk, akkor világítanunk kell. Viszont vannak az embernek olyan nehéz napjai, amikor bizony nem tud világítani.

Feri bácsi: Itt meg kell próbálni a „téglaikat” a helyére tenni. Mindenképpen az az első, hogy elvileg lássam a feladatot. Ez mit jelent? Ez elvileg annyit jelent, hogy **ez csak akkor igaz, ha azt mondom, amit Jézus mondott. Azt vallom, amit Jézus vallott.** Csinálom, nem csinálom, ez másodrangú. Csak **ne tagadjam le! Hirdessem, mondjam!**

Itt jön aztán a másik téglát: - Hidd el, hogy világítunk akkor is, ha azt mondom: én voltam az egyetlen a gimnáziumban, aki megbuktam hittanból. Pedig ez egy nagyon sötét dolog. És világítunk vele. **Amikor az ember a saját hibáját, nyomorúságát ki meri mondani mások előtt, azzal is tud világítani.**

Ugyanakkor pedig a magam számára egy jó alkalom arra, hogy faragjak magamon, mert azt nagyon komolyan meg kell tanulnunk, hogy nem mást kell megnevelnem, hanem magamat. Azzal is elég bajom lesz! Ezért szeretnénk inkább a másikat megnevelni! Ha valaki ilyesmit észrevesz magán, akkor az elmélkedés, meditálás sokat segít. Mikor Jézus azt mondja nekik: - Mit látod meg a szálkát a másik szemében, magadéban meg a gerendát se?! Vedd ki először a magadéból a gerendát!

Az ember maga elé képzelettel azt a jelenetet. Mi az, hogy gerenda? Mi az, hogy szálka? Mi az, hogy magammal kapcsolatban gerendát kell kiszednem magamból, a másinak a szálkáját akkor láthatom csak? Ha az ember ezeket átgondolja, érzelemmel is átítatja, akkor egészen biztos, hogy ez jellemileg

faragni, alakítani, formálni fog bennünket. Nem lehet senkit boldoggá nevelni, boldoggá csinálni. Ezt mindenki csak saját magán tudja megtenni.

Ezt még nagyjából elhiszük, csak a fordítottját nem hiszük el. Azt, hogy nem lehet senkit boldogtalanná tenni. Pedig nem lehet! Mindenki csak saját magát tudja boldogtalanná tenni. Ez az, amit nemigen hiszünk el. Pedig ha az egyik igaz, hogy magamat tudom csak boldoggá tenni, akkor a másiknak is igaznak kell lenni. Elvileg kell látnom: **a világ nem olyan, amilyennek látom, hanem amilyennek látom, olyan.** Objektíven nem tudunk felmérni dolgokat. Mindenki csak a saját szemével lát. Belülről kifelé és nem kívülről befelé. Az Isten nem rajtam kívül van boldogító módon emberekben, dolgokban, hanem rajtam belül van. **Az Isten bennem van boldogító módon.** Ha ezt nem látom? Pontosan ez a bajom, ezt kellene meglátnom, ezért kell könyörögnöm, imádkoznom. Van, hogy nem látom, de van hitem – a hit a szív szeme –, s akkor értelemmel is alá kell támasztani a hitemet.

2000. 02. 03.

Feri bácsi imája: Testvéreim nevében is szeretettel köszöntelek Uram, Jézus! Te nagyon jól tudod, hogy mi Belőled élünk. Az, ami bennünk örök érték, lelkünk, szellemi világunk, ez csak Tebelőled tud olyan táplálékot kapni, amelyből nincs kivonva a tápszer.

Az a világ, amelyben élünk, annyi mindent kínál, szellemi, lelki táplálékul, amely csak bódulatba és keserű kiábrándultságba vezet. Ha viszont Tehozzád fordulunk, és Tőled várjuk a táplálékot, akkor olyan gondolatokat, olyan irányítást és olyan erőt adsz nekünk, hogy életünknek gondjait, problémáit szívbékében tudjuk hordozni. Akkor tényleg mindent megtettünk, amit megtehettünk, amiért lejöttünk ide a Földre. Köszönjük Urunk, hogy ezt a lehetőséget adod nekünk! Amen.

Kérdező: Kinek van rend a fejében? Mikor mondhatjuk valakiről, hogy rend van a fejében?

Feri bácsi: Kétségtelen, hogy Jézus nélkül nem lehet rend. De az emberi természetnek van egy olyan képessége, adottsága, hogyha valaki egy Gandhi, Buddha szinten próbálja megélni, akkor nagyon meg tudja közelíteni a rendet. **Annak van rend a fejében, aki az önmagában vagy a más lelkében felmerülő kérdésekre értelmet megnyugtató választ tud adni.** Előfordul, hogy valakire azt mondhatom, hogy rend van a fejében, mert eljuthatott arra a szintre – Jézus nélkül is –, hogy amikor nem tud értelmet megnyugtató választ adni, akkor azt

mondja, hogy nem tudom. Ez már a rendhez tartozik, hisz alapalázata van: **A meglátott jóért mindent vállal, de nyitott a jobb irányába.**

A mi társaságunkban feltétlen fontos, hogy tudatában legyünk: rendnek kell lenni a fejünkben ahhoz, hogy értelmet megnyugtató választ tudjunk adni a felmerülő kérdésekre!

Ezért olyan **fontos a Hang-könyvek olvasása!**

2000. 05. 25.

Kérdező: A 12. Hang-könyvben egy kérdésre – többek között – ezt a választ kapta valaki: „Ne tartsd magad olyan nagyra, nem vagy olyan kicsi!” Nem igazán értem.

Feri bácsi: Ennek a magyarázata az, hogy amikor valakinek kisebbségi érzése, kisebbségi komplexusa van, ez hiúsági komplexus. Azért mondja magát olyan kicsinek, hogy mások nagyra tartsák.

Kérdező: Ez álszerénység?

Feri bácsi: Igen, ez a jó kifejezés: álszerénység. Ne mondd magadat olyan kicsinek, nem vagy te olyan nagy! Tudniillik az igazi alázat nem az önmagát köpködés, hanem pont az, ami az alapalázatból nő ki. A meglátott jó mellett kiállok, akkor is, ha ezért engem kinyírnak, akkor is, ha megfosztanak minden rangomtól.

-- Én úgy örülök, hogy papságomban nekem semmi rangom nincs.

Nyugalmazott plébános. Ez a legvégső beosztásom. Még plébános se vagyok! – Tehát, ha az ember kiáll a Jézus által látott jó mellett, akkor már eleve biztosítva van, hogy kicsi lesz.

Kérdező: Feri bácsi! Mi a véleményed a szerzetesek világáról?

Feri bácsi: A fogadalmak világa egy veszélyes világ. A Hang mondja valahol, hogy fogadalmat tenni a jó mellett nem szabad, mert a jónál lehet jobb. Csak a rossz ellen szabad fogadalmat tenni. Pl: Ha valaki arra döbben rá, hogy nagyon rossz, ha minden nap elszív egy doboz cigarettát. Erre fogadalmat tesz: -- Istenem! Én fogadalmat teszek Neked: ezentúl csak 10 szálát szívok el naponta. Ez a fogadalom a rossz ellen van.

De az, hogy nem nősülök meg, és erre teszek fogadalmat, ez már nem jó, mert egyáltalán nem biztos, hogy a házasság nem lehet jobb, mint a magányos élet.

Az meg biztos, hogy az engedelmességi fogadalom nem jó. Az kifejezetten törtetővé teszi pszichikailag az embert. Mert mit jelent az engedelmességi fogadalom? Azt, hogy a főnökömben szól az Isten, és ő – akiben szól az Isten – mondja meg nekem, hogy mit csináljak. Minden normális ember – a természete alapján – akarja, hogy benne szóljon az Isten. Mi kell ehhez? Ennek alapján főnökké kell válnom, mert csak akkor szól bennem az Isten, ha van beosztottam. Hol a legkirívóbb az engedelmességi fogadalom?

Többen: *A katonaságnál.*

Feri bácsi: A katonaságnál az engedelmesség az isten. Jézus soha nem mondta ki ezt a szót: engedelmesség; ember és ember, vagy ember és Isten között. Mondta ugyan 3 esetben, hogy az ember alatti világ fog engedelmeskedni az embernek, ha hiszel. Ha hiszed, a fügefa gyökerestől ki fog szakadni, és a tengerbe megy. Ha hiszed, hegyeket tud mozgatni a hited. Ha hiszed, még az ártó erők is engedelmeskedni fognak neked. De olyat soha nem mondott, hogy engedelmeskedjeteek egymásnak. Még azt se, hogy engedelmeskedjeteek az Istennek. Soha nem mondta! Viszont mondott egy mondatot, ami nagyon fontos: -- **Hallgatók az Atyára.** Hallgassatok Rám, hallgassatok egymásra! Magyarul – ez az alapalázat! –, mérjétek fel, amit mondok, illetve amit mondtok egymásnak!

Kérdező: *A szentmisében elhangzik az a mondat: „aki Veled él és uralkodik”. Ha valaki uralkodik, akkor vannak engedelmesek.*

Feri bácsi: Ez a mondat Szent Ágostontól származik. Ő írt egy művet, Civitas Dei. Magyarul: Az Isten városa. Ebben leírja, hogy néz ki az, amikor az Isten uralkodik. Az van a köztudatban, ha az Isten uralkodik, akkor minden jó lesz. De az Isten nem ismeri ezt. Ő szolgál. Jézus ezt a lábmosással mutatta be. – Ti Úrnak mondtok Engem. Jó. Én Úr vagyok, de az Én elgondolásom szerint az Úr ilyen; Én mosom a lábatokat, tehát rabszolgamunkát végzek. Az Isten nem uralkodik, Ő szolgál. (Jn 13;13-15)

Kérdező: *Büntető Isten sincs?*

Feri bácsi: Büntetni se tud. Ez egy teljesen idegen kategória Istentől. Mi magunkat büntetjük, amikor a természetünknek, vagyis a szeretetünknek ellene vagyunk.

Tudomásul kell vennünk, hogy ez egy egészen új Isten-kép, mely szerint nincs büntető Isten. Ő csak ölelni tud. Csak mi tudjuk az életünket nagyon elrontani, így önmagunknak vagyunk legnagyobb ellenségei. Tulajdonképpen, ha nem vagyok jézusi ember, akkor embertelen vagyok magammal szemben is.

2000. 06. 08.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Köszöntünk szeretettel körünkben! Te eljöttél közénk, mert tudod azt, hogy Nélküled nem tudjuk mi a teendők igazán. Nem látjuk világosan sem az utat, sem a célt. Te megmutattad nekünk az utat és a célt is, amikor Önmagadra mutattál. **Te vagy az Út és Te vagy a Cél is**, hiszen Nálad nélkül nem tehetünk semmit. Csak az mehet az Atyához, aki Terajta keresztül jut el Oda. Köszönjük Néked, hogy KAPU vagy, és ezt a kaput, Szíved ajtaját kinyitottad számunkra.

Köszönjük Néked, hogy – mindannyiszor, amikor eljövünk ide – Te azért vagy itt, hogy Önmagadra mutatva hívjál bennünket a Te szerető szívedre. Most **pünkösöd** előtt különösen kell hogy vágy legyen a szívünkben az iránt, hogy irányíts Lelkeddel! Szeretnénk, ha nagyon átvárnál bennünket, úgy, mint az apostolokat! Ők is félénk, gyáva emberek voltak, tele voltak bizonytalansággal, de amikor Lelked rájuk szállt, akkor erő öntötte el őket, bátorság, fény és világosság.

Kérünk szeretettel, taníts bennünket, áraszd ránk Szent Lelkedet, hogy a mi szavunkat is mindenki meg tudja hallani, a saját nyelvén tudja úgy értelmezni, ahogy azt Te elvárod tőlünk! Amen.

Kérdező: A 20. Hang-könyv egyik válaszában nem értek egy mondatot: "Istenben nem lehet túlságosan hinni, sem csalódní."

Feri bácsi: Van három olyan erény, amit nem lehet eltúlozni. Ezeket úgy hívjuk, hogy **isteni erények**. Úgy is mondják, hogy belénk öntött erények: **a hit, a remény és a szeretet**. Ezeket eltúlozni nem lehet. Elrontani lehet, de eltúlozni nem. Azt lehet mondani, hogy valaki rosszul szeret, de azt, hogy túlságosan szeret, azt nem. Azt is lehet mondani, hogy valaki rosszul remél – ezeket hívjuk vakmerőeknek –, de azt nem, hogy túlságosan bízunk a Jóistenben.

Azt is lehet mondani, hogy valaki rosszul hisz – ezt hívjuk babonának –, de azt nem lehet mondani, hogy túlságosan hisz Istenben. Aki csalódik Istenben, az rosszul remélt, tehát babonás volt. A hite nem az a hit, amire azt mondjuk, hogy hinni annyit jelent: valamit igaznak tartani valakinek a tekintélye alapján.

A babona pedig: valaminek olyan erőt tulajdonítani, amit annak az Isten nem adott. A babonában lehet csalódní, de az igazi hitben, az igazi reményben nem. **Az isteni erényeket tehát nem lehet eltúlozni, csak elrontani.**

Pl: valakire azt mondják: nagyon hisz, mindig a templomba jár. Itt egy fogalmi zavar van. Rosszul hisz, mert ha jól hinne, akkor nem a templomba járna

mindig, hanem azt csinálná, amit neki csinálni kell. Akkor menne templomba, amikor érezné, hogy neki ott kell töltekeznie.

2000. 06. 22.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Szeretettel köszöntünk körünkben! Köszönjük, hogy azért jöttél ide közénk, ilyen formában is, hogy taníts bennünket. Önmagaddal akarsz táplálni minket. A legkülönbözőbb formát találtad ki arra, hogy Tebelőled táplálkozzunk, mert tudod azt, hogy nyugtalan a szívünk addig, amíg Tebenned nem találja meg azt a benső békéjét, amire a mi Mennyei Atyánk teremtett bennünket. Kérünk, Lelkessel nyissál ki bennünket, hogy megfelelő nyitottsággal tudjunk Rád figyelők lenni, és így tudjunk Benned gazdagodni. Köszönjük, hogy meghallgattál! Ámen.

Kérdező: *Probléma számomra Mária és Márta. Ha mindketten leültek volna Jézus lábához, akkor ki gondoskodott volna?*

Feri bácsi: Ez egy kicsit olyan, mint amikor ott van ötezer ember éhesen, s Jézus mondja: - Adjatok nekik enni! - Azok csak hápogtak. 200 dénár nem elég, hogy jóllakjanak.

Jézus minden szituációt fölhasznál arra, hogy fölhívja a figyelmünket, hogy lássuk Őt olyannak, amilyen a valóságban. Ha az ötezer éhes ember esetében odamentek volna Hozzá, és mondták volna: -- Uram, ezek az emberek éhesek, légy szíves mondd meg nekünk, mit csináljunk. Te tudod, hogy mit kell csinálni. – Akkor mondta volna, amit mondott, hogy telepítsétek le őket, amitek van, osszátok szét, és mindenkinek fog jutni. –

Nemigen hiszünk mi az Istenben, Jézusban, Jézus istenségében! Ha Márta és Mária odaült volna Jézus lábához, akkor egészen biztos, hogy Jézus megtalálta volna a módját annak, hogy mindenki jól járjon. Nem tudom, hogy hogyan, de Ő tudta volna. Vagy azt mondta volna, gyerekek, éhes vagyok, adjatok valamit enni, vagy mit tudom én....!

Nagyon felhasználta ezt az alkalmat arra, hogy fölhívja a figyelmünket egy nagyon-nagyon fontos dologra. Ez pedig az, hogy **a szolgáló szeretetnél nagyobb az odafigyelő szeretet.** A szolgáló szeretet intézményesülhet, lehet belőle szolgáltató vállalat, de az odafigyelő szeretet úgyis szolgálóvá válik, amikor annak kell lennie. **Az első az odafigyelő szeretet.** Ha ez valós, akkor következik az, hogy személyesen fogom tenni azt a másiknak, a másikért, amire képes vagyok.

Testvérek! Az egész életünket meghatározza, ha elhanyagoljuk a másakra figyelő szeretetet. A köztudatban az van, hogy érdeklődünk a másiktól, hogy hogy van, de eszünkben sincs, hogy kívádjuk, amíg elmondja.

Az odafigyelő szeretet mindig szolgálatra hív. És akkor tudni fogok különbséget tenni, mit kell csinálnom és mit nem. **Ezt most a HANG mondta így el!**

2000. 06. 29.

Feri bácsi imája: Urunk, Jézus! Szeretettel köszöntünk körünkben. Köszönjük, hogy Te isteni leleményességeddel kitaláltad, hogy mindig ott vagy, ahol vágyunk Utánad, ahol összejövünk a Te nevedben. És mindig ugyanazért vagy ott lényegében, hogy gazdagíts bennünket, segíts bennünket. Forrásnak vagy, olyan forrásnak, ami fölüdít, felerősít, megerősít, szemeket ad a jónak a meglátására. Erőt arra, hogy tudjunk vállalni mindent, ami Veled boldogító módon hoz kapcsolatba minket. Kérünk szeretettel, segíts Lelkeddel, hogy tudjuk elfogadni Tőled azt a gazdagságot, amivel ma meg akarsz bennünket ajándékozni! Amen.

Kérdező: A hit is lehet karizma?

Feri bácsi: Én azt képviselem, hogy van olyan hit, amit úgy hívunk, hogy karizma.

Mi a karizma? Egy olyan emberi tulajdonság, amit az Isten megtisztít, felerősít a közösség javára. A hit is egy emberi tulajdonság, emberi képesség. Ha ezt az Isten karizmának akarja valaki életében mozgósítani, akkor megtisztítja, felerősíti a közösség javára. Akkor az illető olyan belső indításokat élhet meg, ami az ő számára szinte már megtapasztalás.

Tulajdonképpen, mikor a Hang megszólalt bennem – én hiába mondom, hogy ez megtapasztalás, pszichikai megtapasztalás –, nekem el kellett hinnem, hogy ez Jézustól jön.

Én úgy magyarázom a hit karizmáját, hogy ha pl. valakinek megvan ez a hite, megtapasztalja, hogy hová kell mennie, ki fölé kell imádkoznia. Tehát ezt a hitképességet az Isten föl tudja erősíteni. De ez már a szerephez tartozik, nem az üdvösséghez, mert olyan nincs, hogy valakinek az Isten a teremtésben nem ad hitképességet, ha egyszer az illető ember.

Kérdező: Mt 5;40-42. „...és aki pörölni akar veled, hogy elvegye az alsó ruhádat, engedd át neki a felső ruhádat is, és aki egy mérföldre (ezer lépésre)

kényszerít, menj vele kettőre...” Jól értelmezem-e? Arra szólít fel, hogy megértsem a másikat?

Feri bácsi: Ez is hozzátartozik, de én azt hiszem, hogy ezzel: add oda a nagykabátodat is – **Jézus arra hív, hogy nagylelkűek legyünk. Ne kicsinyeskedjünk!** Tudjunk nagylelkűek lenni azokkal, akik velünk szemben még kicsinyesek, akik minket bántanak, szinte ellenségesek velünk. Nekünk valamiképp át kell lépni az emberi természetben meglévő meg az Ószövetségből kiolvasható „szemet szemért, fogat fogért” felfogást. „Aki megüti az egyik arcodat, tartsd oda a másik arcodat!”

Nekünk az u.n. **igazság rendjéből az irgalom rendjébe kell átlépnünk** akkor, amikor azt vesszük észre, hogy le akarnak bennünket kicsinyíteni. Mi nagylelkűek vagyunk, fölötte állunk ezeknek. Mi tudjuk – ez nem nagyképűség, nem gőg –, hogy Jézus az irgalom rendjét hozta el. Ha csak azt tenné velünk az Isten, amit mi megérdemlünk, hát, jaj lenne nekünk. Ha mi csak azzal a mércével mérnénk az embereket, hogy mit érdemel, hát akkor olyanok lennénk, mint a jézusi példabeszédben az a szolga, akinek nagyon sokat elengedett a gazdája, ő pedig a nagyon keveset se engedte el a szolgatársának. Így az illető saját magának volt bírāja.

Az, hogy legyünk nagylelkűek, nem jelenti azt, hogy birkák legyünk. **Bárányok vagyunk, de nem birkák, ami annyit jelent, nem lehetünk megalkuvók akkor se, hogyha szeretetteljesek vagyunk.** Amit jónak látok, amellett ki kell tartanom. Igazán ez a birkaság ott mutatkozik meg, ha a béke kedvéért – rövid távon – lemondanék az igazamról. Nem szabad!!!

2000. 07. 06.

Kérdező: Beszélnél nekünk, Feri bácsi, a pogány századosról?

Feri bácsi: A pogány százados a gondolkodás-átalakítás komoly szintjére jutott már el. Mi most el se tudjuk képzelni, hogy egy akkori római pogány százados egy zsidó rabbihoz megy, hogy a szolgáját gyógyítsa meg. Ez képes arra, hogy Jézushoz menjen. Mennyire hihetett ő Jézusban! Az igaz, hogy Jézus nem azt mondta neki, hogy légy szíves, menj haza, és mondd föl a katonai szolgálatot. Mert Ő pont azt mérte föl, hogyha 2 métert kell ugrani, ez most ugrott már fél métert, most mekkorát emelhetek rajta. Akkorát még nem, hogy a kardját is tegye le. Ennek az embernek volt hite és alázata. Akkora hite, hogy nem talált Jézus ekkora hitet egész Izraelben. Ez tényleg hiszi, hogy Jézus nem akárki. Egy hallatlan nagy ígéret volt Jézus előtt ez az ember. Tulajdonképpen ma is nagyon sok jó szándékú ember van, aki nincs az alapalázat birtokában. De ezen ne csodálkozzunk! A jó szándék önmagában nem elég arra, hogy valaki

üdvözljön. Mint ahogy az igazi bűnbocsánathoz nem elég, hogy valaki felsorolja a bűneit.

A bűnbocsánathoz pálfordulás kell! Rádöbbszenni arra, hogy Jézus abszolút ELSŐ! Nagy bölcsességgel, de ott, ahol élek, a magam számára át kell élnem, hogy **nem lehet két úrnak szolgálni.** Nem arról van szó, hogy nem szabad, **nem lehet!**

2000. 07. 19.

Feri bácsi: Mondtam már nektek, mit mesélt egy pap arról, hogyan bírták elviselni a Gulágot?

Emlékeztek arra a 3 szempontra?

1. Az egyik az volt, hogy elhatározták, este mindenki beszámol – szinte versenyeztek –, hogy ki tud több olyan momentumot, pillanatot mondani, ami aznap az ő számára örömet jelentett. Az öröm egy relatív dolog. Volt, aki annak örült, hogy a 40°-os hidegben – amikor a smasszer elé állt – nem kellett levenni a sapkáját.
2. Közösén megbeszélték, hogyha bárki panaszkodni akar, a másik mindjárt leállítja: ez nem annak a helye! Nem szabad engedni, hogy a kétségbeesés, a depresszió kezdjen valakin uralkodni.
3. Akik ott fönny, az őrtoronyban vannak, és puskával figyelik a rabokat, azok azt hiszik, ők az atyáúristen, mi pedig egy kis féreg vagyunk, akiket bármikor el lehet taposni, holott pont fordítva van! Mi vagyunk az atyáúristen, és ők a férgek. Mi állunk a Győztes oldalán!

Tehát ezek az emberek hatalmas öntudattal rendelkeztek.

Ha valamit föl akarok dolgozni, akkor legyen egy határozott öntudatom, hogy Isten él bennem. Én a Mennyei Atyáé vagyok! **Isten plusz egy fő abszolút többség!** Olyan nincs, hogy a másíknak a nyomorúsága, nyavalyája engem padlóra visz, kikészít. Nem! Mert ha nem dolgozod föl az eseményeket – otthon, munkahelyen—, tényleg belebetegszel.

Szintén egy alap-nézőpont az, hogy **az Istent szeretőknek minden a javára válik**, tehát tuti biztos, hogy nekem valamiért minden jó. Még akkor is, ha nem lényeges az, hogy megtaláld, hogy miért jó. Lehet, hogy csak hónapok vagy évek múlva jössz rá, hogy az a valami miért volt jó.

Itt jön az, hogy **az igaz ember a hitből él.** Nekem el kell hinnem, hogy minden a javamra válik, mert Istent szerető vagyok. Nekem van Mennyei Atyám. Amíg bennem él, senki sem tud tenni semmit az én káromra. Az ördög sem! Nem kell

félni az ördögtől, testvérek, öneki kell félni tőlünk! Mi állunk a GYŐZTES OLDALÁN!

Tehát fel kell tudnunk dolgozni ezeket a nehézségeket, ezeket a görcsöket, mert ha nem dolgozzuk föl, ha nem szembesülünk velük, akkor megnőnek, és újra visszakerülnek elénk.

Kérdező: Miért mondja a Sátán, hogy ez a világ az övé? Ő kapta?

Feri bácsi: Ez a világ, amelyben élünk, a Sátán világa. Pál ezt úgy fejezte ki, hogy az e világ istene az ördög. Tudjuk az ördögről, hogy Jézusnak sohasem hazudott. Soha! Pedig ő a hazugság atyja! Tudta, hogy Őt nem lehet, nem tudja átrázni. S emlékezzetek csak arra, amikor Jézus böjtöl, utána megkísérti a Sátán, és a 3. kísértése hogy hangzott! Megmutatja Neki az egész világ gazdagságát, hatalmát, és azt mondja: „*Mindent neked adok, mert én kaptam, és annak adom, akinek akarom.*” (Lk 4;6) Tehát az e világ az övé.

Most lássuk tisztán, mit jelent az, hogy ő kapta! Tudjuk azt, hogy csak az mondható értéknek, aminek az ellenkezője értéktelenség. Ha azt mondjuk, hogy Isten a szeretet, utána azt mondjuk, ha az Isten nem tud nem szeretni, akkor ez az Isten számára nem érték. Ha az Isten csak jó lehet és nem lehet rossz, akkor nem érték Nála a jó. Mi a megoldás?

Minden, ami él, a szabadságában tud dönteni. Az Istennél a szabadság annyit jelent, hogy amit akar, amit szeret, az van; amit nem szeret, az nincs. Tehát azért érték az Istenben a szeretet, mert pont a szeretete által van az, ami van. Ha nem akarná, akkor nincsen. Egy virág, egy madár azért létezik, mert annak szereti az Isten. Ha nem annak szeretné, akkor nem lenne. **Teremtményi szinten, ha akarom azt, ami Van, akkor azt akarom, amit az Isten akar. De akarhatom azt is, ami mulandó.**

Az Isten nem mulandó értékeket akar, hanem örök értékeket. Az e világ mulandó!

Tehát amikor a Sátán a szabadságában döntött, akkor ő is dönthetett, akarja-e azt, ami örök érték, vagy olyasmit akar, ami nem örök érték. Ő olyasmit akart, ami nem örök érték. Ezért mondhatta, hogy ő kapta ezt az értéktelenséget, ezt a mulandóságot.

Nagyon fontos ezeket tisztán látni, hogy lássuk a mulandóságot. Jézus mondja: - Ne gyűjtsetek olyan kincseket, amelyeket a rozsda meg a moly tönkretesz; örök értékekre figyeljete, azokat gyűjtsétek! Az a biztos! - Tehát nekünk minden, ami eszköz, arra kell, hogy az örök értékekbe kapaszkodjunk!

Ott a hegyen pedig a Krampusz az Úr Jézusnak azt ajánlotta föl: - Kapsz mulandót, de szolgálj engem. - Tulajdonképpen a Sátán és az ő világa csak mulandót tud adni célként. Miután a cél tökéletesíti a célba törekvőt, mondhatom azt, hogy a mulandó meg tökéletleníti. Mert az, aki nem a mulandóra van teremtve, s mégis azt teszi, az olyan, mint akinek nem olyan élelemre van szüksége, amelyből ki van vonva a tápszer. Ha te mindig olyan kaját eszel, amiből ki van vonva a tápszer, te mindig éhes maradsz. Már majd kipukkadsz, mégis éhes maradsz.

Itt tehát, ennek a világnak a fejedelme tulajdonképpen a nyugtalanságnak, a békétlenségnek az ura. Az e világ a megelégedettség hiányának a világa.

Kérdező: Miért van az, hogy egyes testvért nehéz elviselni, vagy csak rövid ideig tudjuk? Van, hogy fizikálisan rosszul érzi magát az ember, fejfájást kap, begörcsöl a gyomra.

Feri bácsi: Testvérek! Itt a következőket kell tudni. Az ember természete olyan, amilyen. Vannak szimpatikus és antipatikus testvérek. **A szeretet elsősorban nem érzélem.** Nem akkor szeretek valakit, ha jól érzem magam a közelében. **A szeretet elsősorban akarat kérdése, jót akarni! Azt a jót kell neki akarni, amit** – az én elgondolásom szerint – **az Isten akar neki.** Ha valaki hosszabb ideig van velem, és én nem akarom, hogy hosszabb ideig legyen velem, fel kell tudni az embernek mérni, hogy annak az illetőnek szüksége van-e rám. Tudom-e én őt építeni, buzdítani, vigasztalni? Ha nem, akkor elköszönök tőle. Súlyosabb a helyzet házasságban, a házastársaknál, amikor ezt nehéz elviselni. De ott már kezdettől fogva kellett volna úgy behangolódni, hogy az együttlét elviselhető legyen. De ezen ne lepődjünk meg! A Föld nem Mennysország. Ez a Föld a siralom völgye. Hiába tupírozzuk, és hiába szeretnénk, ha nem az lenne. Újra meg újra eszembe jut az, hogy **a Földön a szeretet elsősorban nem élvezet, hanem áldozat.** Ez nemcsak Lisieux-i kis szent Teréznek sikerült. Ez mindegyikünknek sikerül, hogy olyan testvérekkel szemben is tudjunk jó képet vágni, akik antipatikusak számunkra, mert nem az érzélem az érdekes. Erőt kell venni az embernek önmagán.

Egészen biztos, hogy Jézus is – amikor lejött a Tábor-hegyéről, s odahoztak egy beteget, hogy gyógyítsa meg, mert a tanítványok nem tudták, akkor Ő is kiborult. Mert egy csodálatos világból jött, ahol átélte az Isten dicsőségét, és akkor avval fogadják, hogy a tanítványok nem tudták meggyógyítani. „*Óh, ti hitetlen nemzedék! Meddig leszek még veletek, meddig tűrjelek benneteket?!*” Ott kiborult! Mint embernek, Neki is véges volt az idegzete ilyen értelemben. Tehát ne csodálkozzunk, ha nem mindenkit akarunk ölelgetni. A Föld ilyen. És újra és újra mondom: **a szeretet a Földön áldozat!**

Áldozat szeretet nélkül: ez a pokol.

Szeretet áldozat nélkül: ez a Mennyország. A Föld ennek a kettőnek a találkozása.

Minél nagyobb valakiben a szeretet – nem akarlak megijeszteni benneteket – , **annál nagyobb áldozatra kell hogy képes legyen.** A legnagyobb szeretete Jézusnak volt. A legnagyobb keresztye is Neki volt. Utána a legnagyobb szeretete a Szűzanyának volt, s a legnagyobb áldozatot is Neki kellett hozni. Sokat tud segíteni – gondolom én – az ilyen mondat: „*Mi ez az örökkévalósághoz képest?*”

Én ajánlom – többen is csinálják körünkben – , hogy bizonyos mondatokat – amelyekről úgy gondoljátok, táplál benneteket, amikor magatok alatt vagytok – írjátok le egy papírra, és azt többször olvassátok el!

„*Isten plusz egy fő abszolút többség.*”
 „*A Győztes oldalán állok!*” stb.

Hála a Jóistennek, a Hang-könyvek rengeteg olyan bölcs mondást tartalmaznak, amiből lehet válogatni. **Csak ezek azok a mankók**, amelyek az embert átsegítik a nehézségeken. Nem tudok okosabbat mondani erre. Ha valaki tud, szóljon!

2000. 07. 27.

Kérdező: Emberben szeretni Istent és Istenben szeretni az embert. Hallhatnánk, Feri bácsi, a szeretet kétféle megközelítéséről?

Feri bácsi: Tulajdonképpen mi nagyon komoly hangsúlyt teszünk arra, hogy az emberben szeressük az Istent. Ahogy Teréz anya mondja, ő szemlélődő életmódot folytat annak ellenére, hogy éjjel-nappal a betegekkel foglalkozik. Mi is azt mondjuk, hogy mindenki benne van az Isten rászoruló módon. Én az Isten iránti szeretetemet úgy mutatom ki, hogy segítek az embereken, mert közvetlenül nem tudom szeretni az Istent, csak elmondani tudom Neki, hogy szeretem.

Megmutatni csak közvetve tudom: - Uram, én úgy szeretlek, hogy Érted élek, és amit másnak teszek, Érted teszem, a Te szándékod szerint! – Ez él bennünk. Ez olyan, mint egy autónak a hátsó kereke.

Istenben szeretni az embert, ez az autó első kereke. Tudjuk, hogyha hátsó defekt van, az nem olyan tragédia. De ha első defekt van, akkor életveszélyes állapotba kerülsz. Ha egy motorbicikli hátsó kereke kidurran, hamar leáll, esetleg el is esik, de ha az első kereke durran ki, akkor odavan az élete.

Erre nemigen lett hangsúly téve, hogy **nekünk Istenben kell szeretni az embert.** És itt jön az: hogyan tudom én Istenben szeretni az embert? Az

imádságra kell nagyobb hangsúlyt tennem! Az imádságban kell megtalálnom azokat az embereket, akikért én valamit tehetek, imádkozhatok!

Itt Feri bácsi idéz valakinek a leveléből, aki a következőt mesélte el: A templomban felfigyelt egy toprongyos, reszkető kezű öreg néni. Elkezdett érte imádkozni, kérve Istent, hogy bocsássa meg a néni bűneit. Ezután gondolatban felöltöztette őt a legszebb ruhájába, szép kendőjét a vállára tette, s hosszan imádkozott tovább. Amikor kinyitotta a szemét, azt látta, hogy az öreg néni csodálkozva nézi a kezét, melyek nem reszkettek már. Ezután a néni égre emelt kézzel ment ki a templomból.

Ez jelenti valamiképpen azt, hogy az Istenben szeressem az embert. Mi ezt úgy szoktuk mondani: imádkozunk egymásért. Átéltetés van abban, ha valaki azt mondja: „felöltöztettem a legszebb ruhámba!” A gondolataimban, Istenben olyanná teszem, amilyennek igazán látni szeretném őt. Azt gondolom, a Mennyei Atya is örül ennek. Ez az a bizonyos első kerék, amire nem teszünk elég hangsúlyt. Az imádságra nagyobb hangsúlyt kellene tennünk, mint ahogy eddig tettük. Az egymásért történő imádságra! Ez jelenti az Istenben szeretni az embert. Egyiket se szabad a másikkal kijátszani, mint ahogy szinkronban kell lennie a motorbicikli első meg hátsó kerekének, de a hangsúlyt az elsőre kell tenni.

Az imában az Istenben kell szeretnem az embereket!

Testvérek! Én azt hiszem, hogy a másik embernek nem tudunk igazán megbocsátani. Ahhoz, hogy bennem a bántás feloldódjon, és valóban azt tudjam megélni, hogy inkább szeressétek ellenségeiteket. Tehát a legjézusibb szeretetet tudjam magamból kicsihozni. De ezt csak imában lehet. Mert különben, ha valaki rosszat tesz nekem, és én jóval viszonzom, előfordulhat, hogy lesz bennem egy önteltség: ilyen nagy vagyok, ilyen nagylelkű!!!

De ha Istenben tudom őt szeretni, akkor ez föloldódik bennem, és rádöbbenek arra, hogy: – Édes Istenem! Te teljesen adod Magad neki. Végtelenül szereted. Ha én Téged szeretlek, nyilván szeretem azokat, akiket Te szeretsz! – Még ha ehhez azt is hozzávesszük, tudnunk kell, mindenki önmagának árt, ha olyat tesz, ami a szeretet ellen van, akkor még inkább erősödik bennünk a sajnálat, a részvét. Nagyon fontos, hogy részvétet tudjunk érezni mások iránt. A részvét pont annyit jelent: amennyire rajtam áll, én át akarom élni más gondját, problémáját, nehézségét.

Kérdő: Mi a megbocsátás tartalma?

Feri bácsi: A megbocsátás annyit jelent, nincs bennem feszültség az illető irányában. Értelmileg ezt akkor tudom feldolgozni, ha nem csupán arról van szó: -- Uram, Te annyiszor megbocsátottál nekem, én miért ne bocsássak meg

másnak, aki engem bánt – , hanem arra is rá kell jöjjenek, amikor ő engem bántott, az nekem javamra vált. Mert olyan nincs, ami ne válna javamra, ha istenszerető vagyok. A Földön azok a kellemetlen, szoktuk mondani, kegyetlen kegyelmek, amikor az embert olyan hatások érik, amikor nagyon nem érzi jól magát; de ha én ezekért hálát tudok adni, legalább higgyem el, hogy az akkor is a javamra válik, ha nem tudom miért van. Egyet tudok: javamra válik, mert szeretem a Jóistent. Ez tuti biztos. Ezt így föl kell tudni az embernek önmagában dolgozni. Nyilvánvaló, amikor az ember pofonokat kap, ezek mind olyan megtapasztalások, amelyekből tanulni kell!!!

Normális ember nem szereti, ha ütik. Ha lehetőségem van, nem megyek oda, ahol „ütnek”. Kerülöm. Ha van lehetőségem arra, hogy az illetőt kerüljem, akkor persze, hogy kerülni fogom. De ha azt venném észre, hogy szüksége van rám, akkor az okosság és az óvatosság határán belül mellette lennék és segíteném.

De van itt még valami: a bizalom.

Szerintem a bizalommal nagyon kell vigyázni. Testvérek! **Megelőlegezett bizalmat a Jóisten sem kíván tőlünk.** Ha már tapasztaltam, hogy Ő tényleg gondviselőm, Ő tényleg szeret engem, akkor már bízhatom Benne! Tehát a bizalom mindig olyan szintű legyen: amennyit az asztalra tett, annyira bízom benne. Amennyit nem tett, annyiban nem bízom benne. A Jóisten se kívánja, hogy hit nélkül bízzam Benne. Ameddig nem igazolta az ellenkezőjét, addig az ember se kívánja, hogy bízzam benne.

Persze az is igaz, minél jobban el tud valaki mélyedni abban, hogy ő Istenben milyen gazdag, annál inkább leoldódik róla az, hogy a másiktól mennyire függ. Tehát nem tartom olyan felháborítósnak, ha valaki itt-ott átráz olyan dolgokkal, amiket kikerülhettem volna. Nem élem meg tragédiának!

Kérdező: Azt mondtad, Feri bácsi, az engedelmesség a kaszárnyák világa. Jézus viszont engedelmes volt a kereszthalálig.

Feri bácsi: Nem volt engedelmes a kereszthalálig. Ő nem így fogalmazta. **Ő úgy fogalmazta, hogy hallgat az Atyára.** És itt a Földön azt tette, amit ott megtanult. **A Szentháromság világában megtanulta, hogy a mindent-adásból van a mindent-birtoklás,** és ez teszi Őt boldoggá. Lejött a Földre, és ellene mondott annak, hogy bármi mást megtanuljon. **Ő itt is a mindent-adást élte meg.** De ezt nem az Atya iránti engedelmességből tette. Mondhatta volna, hogy a saját Maga iránti engedelmességből; ez viszont hülyén hangzik: engedelmeskedek magamnak.

Az engedelmeskedtetést nem az Isten világában találták ki. Azt az e világi szinten találták ki. Ott, ahol van parancsolgatás. Ahol nincs parancsolgatás, ott

nincs értelme az engedelmeskedtetésnek. **A szeretetkapcsolat nem ismer parancsolgatást.** Ott a másakra hallgatás van. „*Én hallgatok az Atyára. Hallgassatok Rám!*” Ő soha nem mondta, hogy Ő engedelmes az Atyának. Soha! Azt se mondta soha, hogy engedelmeskedjeteK Nekem. Ezt a szót három esetben mondta az ember alatti világgal kapcsolatban.

Kérdező: *De így van a Szentírásban!*

Feri bácsi: Persze! Pál! Pál ezt a fogalmat az e világból vette. És az e világi területen a parancsolgatás, a hatalmaskodás bizony megvan.

Kérdező: *Egy kisgyereknek a szülő vonatkozásában nincs szabadsága?*

Feri bácsi: Nagyon okos a kérdésed! Megint arra kell ügyelni, mit értek nevelés alatt! A gyereknek van egy szellemi látóköre. Ez a látókör egyre bővül. Amekkora a gyerek látóköre, annyi a felelőssége. Én tehát mondok neki valamit, és elmondom, ha ezt csinálod, annak az a következménye. Ha ezt ő túllépi, őt ez nem érdekli, akkor meg kell neki tapasztalnia, hogy igenis a fenekére versz, mert ez a következménye annak, ha ő olyat csinál, amit neki nem szabad.

Kérdező: *De mi az, amit nem szabad? Nem életveszélyre gondolok, hanem pl. fütyörész, ami a másikat idegesíti.*

Feri bácsi: Akkor megmondom neki, ne fütyöréssz, mert zavarsz. Amennyiben ezt felnőtt csinálja, mégis fütyül, hiába kéred; akkor csak azt tudom mondani: -- Én megmondtam neked, hogy ez nekem nagyon fáj. Ha te gyűlölsz engem, rosszat akarsz nekem, én nem tudok mit csinálni. De ezért most már te felelsz. -- Ha tudok, kimegyek, vagy elviselem. Gyereknél ez nem megy, mert mindezt nem látja át.

Azt kell megvilágítani magunk előtt, hogy a gyerek szabadságköre akkora, amekkora a felelősségköre. És mivel fejlődő lényről van szó, rám van bízva az, hogy tanulja meg: felelnie kell azért, amit az értelmével felfoghat. Pl: ha rálépsz a sámlí szélére, elverlek. Egy gyereknek ezt fel kell fognia, kell hogy vésődjön az eszébe. Ha nem érti meg, és rálép, hát elverem. Most már tudni fogja azt, hogy ezzel ez jár. Ez nem szeretetlenség. Ez természetes folyamata annak, hogy ha olyan él velem, aki a felelősségre vonás területén túllépi a megszabott határt. Erről pedig többnyire nem tehet, mert nincs hozzá esze. Ez nagyon furcsán hangzik, mert olyasmiért verem meg, amiről igazán nem is tehet. De arról tehetett volna, hogy tudja, hogy ez ezzel jár. Ennek tehát az a következménye, hogy megkapja azt, ami evvel jár. Nagyon döntő, hogy hol tart valaki a fejlődésben, mikor lesz felnőtt. Tehát, amikor már mondhatom neki azt, hogy: - Ez nekem nagyon fáj, de én téged bensőleg nem tudlak megváltoztatni.

**Kérdező: Probléma számomra a következő evangéliumi ígérés: Mt 11;11
„Ámen, mondom nektek, nem támadt nagyobb az asszonyok szülöttei között
Bemerítő (baptista) Jánosnál, de aki kisebb is az Egek (Istenének)
Királyságában, nagyobb nála.”**

Feri bácsi: Nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál – jön a vessző! –, de aki a Mennyek Országában a legkisebb, nagyobb, mint ő. Ez így van a Szentírásban. Ha az ember ezt így olvassa, akkor azt mondja, Keresztelő János nem jutott be a Mennyek Országába. Mert ha nem született nagyobb, mint ő, de aki a legkisebb, az is nagyobb, mint ő, akkor ő már nem fért be. Ez meg egy képtelenség. Jézus a legnagyobbak mondja Keresztelő Jánost. Az a helyzet, hogy a kritikai kiadásban nincs vessző. Ha máshová teszem a vesszőt, akkor mindjárt tiszta az első lépés: „Nem született nagyobb az asszonyok szülöttei között Keresztelő Jánosnál, de aki a legkisebb – most jön a vessző –, a Mennyek Országában nagyobb, mint ő.”

Mit jelent ez? Nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál. Ha Jézus itt megáll, akkor nem mond igazat. Ő is asszony szülötte! Neki is van édesanyja! Ha azt mondja, hogy „nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál”, akkor lényegében azt mondja, hogy Keresztelő János nagyobb, mint Ő. Tehát itt nem állhatott meg. Ezért hozzáteszi, de **aki a legkisebb földi értelemben.**

Másutt mondja Jézus: - Ti Úrnak mondtok, az vagyok. Szolgállak benneteket, tehát a legkisebb vagyok. Itt a Földön mindenkinek a szolgálja vagyok. Ha a jézusi élet folyamatát nézzük, akkor egyértelmű, hogy úgy senki nem kicsinyítette le önmagát, mint Jézus. Ha én le tudnám magam kicsinyíteni egy bogárnak, akkor is lényegében mi történne? Egy teremtményből lenne egy alacsonyabb szintű teremtmény. De az, hogy Ő, aki az Atyával egylényegű, Ő teremtménnyé lett, ez azt jelenti, hogy **a Teremtő teremtményesült meg.** Tehát ekkora kicsinyítés nem is lehetséges Őrajta kívül. Így tehát, amikor Ő azt mondta, hogy „de aki a legkisebb” – mert így senki nem kicsinyítette magát, mint Én kicsinyítettem. Így tehát Én, aki a legkisebb vagyok, a Mennyek Országában nagyobb vagyok, mint ő.
Így helyére kerül a dolog. Az egész kulcsa, hová kerül a vessző.

Helyesen: „Ámen, mondom nektek, nem támadt nagyobb az asszonyok szülöttei között Bemerítő (baptista) Jánosnál, de aki kisebb is, az Egek (Istenének) Királyságában nagyobb nála.”

2000. 09. 13-án.

Feri bácsi imája:

Uram, Jézus! Nagy szeretettel köszöntünk körünkben! Tudjuk, hogy a Te jelenléted itt a legfontosabb, mert mindannyian Tőled akarunk tanulni. Meg akarjuk tanulni azt, ami a szívbékéhez, a belső harmóniához olyan elkerülhetetlenül szükséges. Meg akarjuk tanulni Tőled azt a jó hírt, azt az örömhírt, amit a Mennyből hoztál a Földre, mert Te bennünket arra választottál ki, hogy mi legyünk „az égi béke a Földön”. Ez pedig csak akkor lehetséges, hogyha ez az égi béke bennünk megvan. Belülről kell elindulnia ennek az életváltásnak, amit Te tudsz bennünk megvalósítani, ha mi erre igent mondunk. Hát ezért jöttünk ide. Be akarjuk fogadni mindazt, amivel ma meg akarsz ajándékozni bennünket. És mi nagyon is tudjuk, hogy sokkal gazdagabban mehetünk el innen, mint idejöttünk. Mi nagyon is tudjuk, hogy Te ajándékozó Isten vagy, és mindig azt adod, amire a legjobban szükségünk van. Amen.

Kérdező: Én tudom, hogy Jézus mindenkiben benne van rászoruló módon. Te azt mondtad, Feri bácsi, hogy ne adjunk az utcán, aluljárókban kéregetőknek.

Feri bácsi: Miről is van itt szó? **A rászorulón segíteni.** Én akkor szeretem vissza Jézust, ha segítek a rászorulón. Segíteni viszont csak annak lehet, aki magán is akar segíteni. Aki magán nem akar segíteni, annak te nem tudsz segíteni, sőt ha megteszed, bűnrészes leszel. Tehát azok, akik a miatt rongyolódtak le, mert elitták, elkártyázták a vagyoniukat, valóban rászorulók, de segíteni csak akkor tudok rajtuk, ha ők is akarják ezt. Akkor tudom, hogy akarják, ha megtapasztalom, hogy megtesznek mindent, amit megtehetnek. Testvérek, nagyon fontos, hogy ezt a két szót együtt mondjuk: a **rászorulón segíteni!**

Kaptam egy levelet egy testvéremtől, aki éppen azt nehezményezi, hogy miképp képviseljük mi az univerzális hitet, amikor egy kolduló is ember, és közben nem nézzük embernek. Pedig embernek nézzük. Olyannak, aki nem akar önmagán segíteni. Az a feneség, hogy aki nem tapasztalja meg, hogy **Isten nélkül pokol az élet**, az nem fogja abbahagyni az Isten nélküli életet. Nekem tehát nem arra kell törekedni, hogy ne tapasztalja meg azt, hogy az Isten nélküli élet pokol, mert akkor bűnrészes vagyok. **Segíteni csak azon lehet, aki akar magán segíteni.** Aki azt akarja, hogy: gyerekek! segítsetek rajtam, miközben én nem akarok magamon segíteni, mert így nekem marha jó. Ti segítsetek rajtam!!! Ha nem akar megtérni, ne utazzak arra, hogy legyen neki minél könnyebb, hogy ne kelljen neki megtérni. Nem arról van szó, hogy én csináljak neki poklot, de igenis szó van arról, hogy én ne akarjam az ő poklát különböző fájdalomcsillapítókkal, helyi érzéstelenítésekkel a bódultságba besegíteni.

Ezek nem könnyű dolgok, testvérek! Főleg, amikor vérkapcsolatról van szó. Testvérről, rokonról, szülőről! Ezek nagyon nehéz dolgok. És ezért nagyon jó

nekünk! **A mi Jézusunk**, aki minden dologban, segítségadásban, **amit tanított, meg is mutatta nekünk**. Ő rengeteg emberen nem segített, mert tudta, hogy azok önmagukon nem akarnak segíteni. Aki pedig akart magán segíteni, ott mindig rendelkezésre állt. Ezt az életünkbe beállítani – én azt hiszem – egy életfeladat. Hogy ezeket a szirénhangokat, amivel un. jó szándékú emberek megpróbálnak lebeszélni bennünket arról, hogy azt a tisztánlátást, amit a Jóistentől megkaptunk, elbizonytalanítsák. Ezt ki kell tudni védeni. Nyilván az elbizonytalanításban a Sátánnak hallatlan nagy a repertoárja, hogy ilyen csalikat rak a horogra: a jószívűséged; nem 77x7-szer kell megbocsátani?; „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk”, de odáig már az okos esze nem megy el, hogy: ő bocsásson meg. De ha ő nem fogadja el a megbocsátást, az az ő baja.

Az Isten az ördögnek is megbocsát. És az ördög mégis ördög marad. Nem tud rajta segíteni az Isten se. Mert nem akar magán segíteni!

A Hang-könyvekben többször olvashatjuk: *”Érted és veled mindent, de helyetted semmit!”* Ez olyan nagy igazság, amit igenis a másik ember a saját bőrén fog érzékelni, hogy érte és vele mindent, de helyette semmit! Az csak a viccbe van, hogy: - Uram, fojtsd meg, de lassan, mert olyan jó ember volt. – Mi nem utazhatunk arra, hogy minél lassabban fulladjon meg.

Nekünk, testvérek, azt kell tudomásul vennünk – nehéz dió ezt feltörni meg megemésztetni—, hogy **az Isten nélküli élet nem lehet boldogító**. Bódító lehet, de boldogító nem.

Kérdező: *Van olyan, amiben nem követhetjük Jézust? Miben nem adott példát nekünk?*

Feri bácsi: Van. Három dologban nem adott példát.

1. **Mária-tiszteletből** nem adott példát, mert tudta, hogy aki Őt szereti, az az anyukáját is szeretni fogja. De arról példát adott, hogy az anyukánkkal hogy viselkedjünk. Ha azt tapasztaljuk, hogy anyukánk – bármennyire szeretem, ill. bármennyire szeret engem – olyat mond, ami jézustalan, akkor elhatárolom magam tőle.

2. **A gyümölcstermésből** sem adott példát. Van, aki azt mondja, Jézusnak se sikerült embereket Jézushoz vinni, mert mind otthagya Őt. Én se lehetek külön! Jézus azt mondta: Ő a szőlőtő, mi pedig a szőlővessző vagyunk. Nem a tőke hoz gyümölcsöt, hanem a vessző. Ha tehát én a szőlőtőkén vagyok, akkor igenis nekem több tanítványom lesz, meg hűségesebb, mint Jézusnak volt. *„Arra teremtettelek benneteket, hogy gyümölcsöt teremjete, maradandó gyümölcsöt! Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők!”* (Jn 15.)

3. Nem adott példát, hogy **a másik ember fölött ítéletet gyakoroljak.**

Főpapok, farizeusok vagy akárki fölött. „*Nem értük imádkozom*”- mondja Jézus. Ő nagyon kemény volt azokkal – és jajokat kiabált rájuk –, akiknek belelátva a lelkébe látta, hogy gazemberek.

„*Jaj, nektek írástudók, jaj, nektek farizeusok!*” Ebben mi Őt nem követhetjük. Erre nekünk nincs felhatalmazásunk. Ne ítéljünk el senkit! Ő ítélhetett, mert olyan lélekbelátó képessége volt, aminek következtében elmondhatta, hogy ezekért nem köszörög.

Volt olyan is, aki kiművelt emberfő, írástudó volt, aki kérdezte Jézustól, hogy melyik a főparancs. Jézus azt válaszolta, hogy az univerzális hit meg az alapalázat, mert lényegében ez a két főparancs. Erre azt mondja az írástudó: nagyon okosan feleltél. Erre hogy válaszolt Jézus?

„*Nem vagy messze az Isten országától!*” Belelátott a lelkébe, ezért mondhatta. Ne lepődjete meg, hogy azt mondom: az univerzális hit meg az alapalázat!

Univerzális hit: „*Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!*” Szeresd az embert!— **Alapalázat:** „*Szeresd Uradat, Istenedet teljes lelkeddel, értelmeddel, akaratoddal!*” – nyitottság a jobb felé.

Tehát az **emberek megítélésében a bírói ítélettől tartózkodjunk!** Azt, hogy jaj nektek! - ezt mi nem mondhatjuk. Mások erkölcsi megítélésénél pedig legyünk alázatosak!

2000. 09. 21.

Kérdező: Mit jelent a kettő közötti különbség: sugalmazni és eszébe juttatni?

Feri bácsi: Te nekem mondasz valamit, de én utána mással vagyok elfoglalva. Amikor a bennem élő Isten akarja, akkor eszembe juttatja azt, amit te nekem mondtál. Ezt jelenti az, hogy eszébe juttatni.

A sugalmazást pedig – ami alapon én is írom a Hang-könyveket – így lehet körülírni:

az ember sok mindent látott, hallott, tanult, olvasott, elmélkedett, imádkozott. Most egy konkrét esetre az a sok ismeretanyag – ami az emberben van – egy meghatározott irányba rendeződik. VALAKI ezt rendezi bennem. Ez a sugalmazás. **A sugalmazás nem eszébe juttatás, hanem összerakás.** Csak azt az ismeretanyagot rakhatja össze bennem Isten, ami bennem van. Olyan nem lehet, hogy újat ad, mert nem vagyok bábu. Mert ha nekem adhatna, akkor neked is adhatna, sőt – ezt ne vegyétek káromkodásnak! – gazember lenne, ha valakinek nem adna, ha adhatna.

Kérdező: Mivel bizonyíthatjuk, hogy rangsorolni kell a Bibliában?

Feri bácsi: A Bibliából általában azt olvassák ki, hogy az mind Isten szava. Az mind sugalmazott. Mi meg azt mondjuk, hogy rangsorolni kell. Milyen jogon rangsorolunk? Először elmondom egy mondatban, utána tartok egy kis előadást.

A mondat: **Azért kell rangsorolni a Bibliában, mert nem vagyunk bábuk.**

Ez annyit jelent, amit az Isten rajtunk keresztül szól, abba magunkat is belevisszük, mert nem vagyunk bábuk. Kultúrám, nézőpontjaimat, vágyaimat mind beleviszem abba, ami belülről jön.

Azért kell rangsorolni, mert Jézusban megjelent az Isten. Ő volt a legfoncsorozottabb tükör. Az Isten nem igazságot, szöveget sugall, hanem valóságot közöl, gondolatot. Minden attól függ, hogy hogyan tükröződik a te tudatodon az, amit az Isten sugall. Attól függ, milyen foncsorozott a tudatod. A legtökéletesebb Jézusé volt. Hogy ezt jobban értsük, a következőt kell látnunk.

Három kinyilatkoztatást ismerünk a kereszténységen belül.

Az első a teremtés. Az Isten a teremtésben kinyilatkoztatta Magát. Most szűkítsd a teremtést az emberre! Az Isten megteremtette az embert, abba mindent beleteremtett, ami az ő emberségéhez kell. Ahhoz, hogy valaki igazi, normális ember legyen, megvan a lehetősége, hogy azt a saját természetéből ki tudja olvasni. Mert az Isten nemcsak megteremtett, hanem a saját boldogságára teremtett!

Bennem minden megvan ahhoz, hogy az Isten boldogságát be tudjam fogadni. Azok, akik használatba vették ezt a természetbe oltott isteni tökéletességet, ezeket hívjuk angyaloknak. Akik nem vették használatba és nem is akarják, ezek az ördögök. Mi pedig olyan ördögnek indult, de ezt az indítást megbánt emberek vagyunk, akik a természetünkben benne hordjuk, amit az Isten belénk teremtett. Azt, hogy igazi emberek legyünk. Ha embernek vagyok teremtvé, akkor ember tudok lenni, mert ha rejtve is, de benne van a természetemben. Igen ám, de mivel én ellene mondtam az Istennek, ennek az ellene mondásnak a tényét úgy is magamban hordom, hogy amikor az Isten a létet anyaggá sűrűsítette, én abba belemerültem. Ez annyit jelent, mikor téged az Isten megteremtett, akkor adott neked egy csodálatos órát, ami nagyszerűen ketyeg. Akik ennek örültek, azok az angyalok; akik elhajították, azok az ördögök; akik pedig leejtették, és darabokra hullott, ezek vagyunk mi.

Mi az órarészeket összeszedtük egy kalapba, mind, egy fogaskerék se maradt ki. Beletettük egy kalapba, és lejöttünk a Földre, mert csak itt lehet összeszerelni, hogy ketyegjen az óra. De hát ennek kismillió alkatrésze van. Próbálgatjuk mi, hogy összeállítsuk, és úgy gondoljuk, hogy jól is csináljuk. Amióta ember van a Földön, az azóta valamiképp mindig az elrontott óráját akarja összefabrikálni. De valahol mindig elrontja, ugyanis nem ketyeg az óra.

A Mennyei Atya látta, hogy mi itt a Földön akárhogy is próbáljuk ezt az órát helyreállítani, nem tudjuk. Akkor Ő kiválasztott egy embert, akit a legjobb szándékúnak gondolt, s azt mondta neki: -- Téged egy nagy néppé teszek, és majd egyszer ennek a nagy népnek lesz egy csodálatos fia, aki maga a „kész óra”. De ehhez sok mindent el kell rendezni, ez nem pottyán számotokra az égből.

Akit kiválasztott, ez volt Ábrahám. Ennek az Ábrahámnak az életében meg tudta tenni az Isten azt – mert az Isten nem bábunak teremtett –, hogy ez a nép, amely Tőle származik, ugyanolyan volt, mint a többi nép. Csak egyben állt szellemileg fölötte a többinek. Ez pedig: tudta, hogy egy Isten van. Nincs több! A többiek ezt nem tudták.

Ezt a népet kezdte Isten nevelgetni arra, hogy ezt az órát majd hozzák helyre. Megint kiválasztott egy embert közülük, kivitt a pusztába, és az égő csipkebokorban szólt hozzá. Elmondta: -- Ti már annyit próbálkoztok, miközben nem vagytok különbek, mint az egyiptomiak, csak abban, hogy tudjátok, egy Isten van. A többi még ezt se tudja. De ti tudjátok, és titeket ezért piszokul sanyargatnak. Téged felszólítalak, vidd ki a te népedet ebből a környezetből! Mózes erre azt mondta, hogy ő dadog, nem tud beszélni. Mondta neki az Úr: -- Vedd magad mellé Áront, a testvéredet, majd ő tolmácsolja, amit Én neked mondok! Mondd meg a fáraónak, hogy nektek onnan ki kell vonulni. – A lényeg az, hogy a fáraó megkeményíti a szívét. Nagy katasztrófák történnek ennek a keményszívűségnek a következtében, de a lényeg, hogy a végén mégis kimegy ez a nép.

És itt az Isten érdekes dolgot művel. Az egyik, hogy ezzel a néppel az egész világ előtt igazolja, hogy milyen nagy is ez az Isten. A pusztában egy kapavágás nélkül megvan mindenük, ami kell. Kell a kenyér? Potyog az égből! Kell a hús? Jönnek a fürjek! Kell a víz? Csak ráüt Mózes a sziklára, jön a víz!

S akkor azt mondja az Isten: Most elmondom, hogy a ti természeteteknek szétesett óráját hogyan kell összerakni. Fölhívja Mózes a hegyre, s ott kőtáblára vésve átadja neki az u.n. **Tízparancsot**, ami nem más, mint **az ember természetének tíz törvénye**. Ez teremtésünkkel belénk lett oltva. Aki ezt teszi, az egy nagyszerű, tökéletes ember. Miután Mózes késett visszajönni, a nép már azt a hitét is elhagyta, hogy egy Isten van. Csináltak aranyborjút. Amikor Mózes lejön a hegyről, az a Mózes – akiről azt írja a Szentírás, hogy a világ legszelídebb embere volt—fogta a két kőtáblát, a földhöz vágta, hogy az ripityára tört, mert iszonyú dühös lett. A bálványcsinálás főkorifeusait megölette. A bálványt porrá törte, behintette a vízbe, és megitta velük. Nagyon radikálisan csinálta.

Azután megint visszament Mózes a hegyre, mert az emberek elsírták magukat; nem tudjuk, hogy kell összeállítani az órát. Mózes 40 napig újra a hegyen volt, de akkor már neki kellett rávésni a 2. kőtáblára azt, amit előtte Isten rávésett. Amit készen adott neki. Lejött, és 40 évig kóvályogtak a hegy körül, míg ki

kellett halnia egy nemzedéknek, hogy teljesen felejtse el mindazt, amit más népektől magukkal hoztak.

Itt most egy új fejezet van. Megkaptátok ezt a **második természettörvényt**, hogy hogyan állíthatjátok rendbe az életeteket. Most itt is az az érdekes, hogy az ember mennyire nem bábu. Mózes, akiről azt írja a Szentírás: közvetlenül beszél az Istennel (valamiképp színről-színre látja), elbizonytalanodik, mert nem tud mit kezdeni a néppel. Nem hajlandók arra, hogy az emberi természet törvényeit – ami magukban van – összerakják, és ő se tudja, hogy ezt hogyan kéne csinálni.

Egy alkalommal, amikor vízre volt szükségük, Mózes nem egyszer, hanem kétszer ütött a sziklára. – „Vajon ad nektek az Isten vizet?” - És ez az elbizonytalanodás (hogy kétszer ütött a sziklára) olyan súlyos véték volt Isten előtt, hogy Isten azt mondta neki: - Bevezetem népedet az ígért földjére, de nem te fogod bevezetni. Megmutatom neked azt a területet, de te nem mehetsz be oda.— Ez így is történt. Arra meg vigyázott a Jóisten (mert ismerte ezt a népet, mennyire nyomorúságos), hogy mikor Mózes meghalt, mindjárt eltüntette a testét, különben mindjárt bálványt csináltak volna belőle. Érdekességgént mondom, hogy Józsué vezette be az ígért földjére a választott népet. Ez a név, hogy Józsué, ugyanazon jelentések egy részét jelenti, mint Jézusé.

Lényegében két kinyilatkoztatás volt: az egyik az emberi természet, a másik a kőtábla.

De ez nem volt elég. Így az Isten mindig küldött olyan embereket, akiket úgy hívunk, hogy próféták. Ők elmondták, hogy majd jön a „tökéletes óra”. Egyszer megjön az, akinél minden a helyén van. Ezt az Isten sugallta nekik, de ők ehhez sok mindent hozzattek. Holott mindig csak az volt a lényeg, hogy egyszer meg fog jelenni. Ő igazolni fogja azt, hogy egy tökéletes, harmonikus ember. Tulajdonképpen a természettörvényt a tíz parancs elétek tárt tartalma szerint fogja betölteni. Az Isten, aki nem személyválogató, de szerepeket kiosztó, ezeknek a prófétáknak igazában csak annyit mondhatott, hogy jön. Majd meg fog jelenni! De ebbe a próféták belevitték a saját látásmódjukat is, pl: ha majd jön, a kecske meg az oroszán együtt fog viháncolni, meg ilyeneket. Ugyanakkor a saját természetük alapján (a tíz parancs alapján) azt is hirdették: térjete meg, segítsétek a rászorulókat, tehát azt is, ami a szeretettel valamiképp kapcsolatban van. Ennek lett a következménye (ez a nép ennyire kemény nyakú volt), hogy a prófétákat mind kinyírták.

A 3. kinyilatkoztatás, amikor megjelent az, „akinél helyén van az óra” – Jézus.

Az igazi ember, a valóságos, tökéletes ember.

Nekünk azért kell rangsorolni a Szentírásban, mert Jézus az emberi természet törvényét elmondta és beteljesítette. A próféták csak ígérték, hogy biztos lesz ilyen, de nem ők azok.

Mivel nem vagyunk bábuk, Isten nem tudott arra teremteni bennünket, hogy olyan életünk és tanításunk legyen, mint az Ő Fiának. Azért tehát, ha valaki tőlem azt kérdezi, hogy miért kell a Szentírásban rangsorolni, akkor elmondom, mert nem vagyunk bábuk.

A másik, hogy tulajdonképpen az evangélisták nem is sugallatra írták, amit írtak, csak eszükbe jutott az, amit Jézus mondott. Az Isten ilyet meg tud tenni. Ha valaki hallott valamit, azt a Szentlélek eszébe juttatja. Csak olyat nem tud tenni az Isten, hogy olyan ismeretet adjon, ami nincs a szellemedben. Tehát valami új tanítást adni. Persze, ha mi bárki előtt kitisztázzuk, hogy rangsorolni kell a Szentírásban, az nem jelenti azt, hogy ő el fogja fogadni. De igenis annyit jelent, hogy amit mi képviselünk, az értelemmel alátámasztható, és ez nagyon fontos. Közületek mondták valaki éppen az univerzális hittel kapcsolatban, hogy a probléma igazán nem az, mikor a pápák azt mondják, hogy mindenkinek katolikusnak kell lenni, mert mindenkinek annak kell lenni. Csak nem római katolikus, görög katolikus vagy kopt katolikus. Ti. a katolikus szó pont az univerzalist jelenti, általánost, egyetemest.

Igazában Jézus ennek az egyetemességnek a teljességét mutatta be, és ezért nekünk (legalábbis én azt látom) most az egyik legnagyobb, a Jóistentől jött FÉNY a mi számunkra az, hogy kezd kitisztulni bennünk **az alapalázat: tehát a meglátott jó mellett kiállok, de nyitott vagyok a jobb irányába; meg az univerzális hit: ember vagyok, meg a másik is az.**

Az **emberség** tulajdonképpen azzal a Jézussal támasztható alá, AKI a TÍZPARANCSOT BETÖLTÖTTE. Tehát embernek lenni: Tízparancsot megélni és Jézusba öltözni. Ez azzal egyenlő: **emberré kell válni.**

Ami bennem, szándékomban nincs VELE szinkronban, az bennem embertelen. Ezért mondhatjuk azt: **ami jézustalan, az embertelen!**

2000. 09. 28.

Kérdező: Jézus azt mondja, hogy aki hallgatja az Ő tanítását, de nem tartja meg, azt Ő nem ítéli el. Nem?

Feri bácsi: Saját magad fölött mondasz ítéletet! Isten senkit nem ítél el. Amikor én rosszat teszek, magammal szúrok ki. „*A férgek el nem hal.*” Ez azt jelenti, van kárhozat. De nem az Isten lök oda téged. Te magad ugrasz bele. Annyira átéled, hogy odavaló vagy.

Kérdező: A keresztény szemlélet azt vallja, hogy az utolsó ítéletkor Jézus ítél. Ő állítja jobbra, illetve balra az embereket, tehát Krisztus ítél.

Feri bácsi: Ez az ítélet nem egy bírói ítélet, hanem logikai ítélet. Ha nekimesz a falnak, bevered a fejed. Az u.n. utolsó ítéletkor te tudod, hogy nem ott a helyed, ahol azt mondja neked a Mennyei Atya: - Gyere Hozzám, hadd öleljelek meg!- Hanem amott van a helyed, az ellenkező oldalon. Mi magunk vagyunk azok, akik igent vagy nemet mondunk, és annak – mivel az Isten tényleg szeret bennünket – a következményeit vállalnunk kell.

Amikor azt mondja a Szentírás: „elválasztja a juhokat a bakoktól”, az tulajdonképpen annyit jelent, mindenki tudja, hol a helye. Nem szabad belemenni abba, hogy van egy haragvó, ítélő Isten. Olyan nincs! Istentől nem szabad félni! **Az, hogy féljük az Istent, nem annyit jelent, hogy féljünk Istentől. Féld, nehogy elveszítsd!** Ennyit jelent.

Ha büntethetne az Isten, akkor Önmagával kerülne szembe. Ő engem boldogságra teremtett, és olyasmire kényszerítené Önmagát, hogy amire engem teremtett, az ne jöjjön be? Ne szeressen engem?!! Ő csak azt tudja mondani: - Édes gyerelem, úgy szeretlek téged, ahogy bírlak.

Emlékeztek arra a hasonlatra? Van egy csodálatos táncpalota, lejtik a táncot, te mész arrafelé, de beleesel a pöcegödörbe. Aztán kimászol, a trutymók lógnak rajtad. Odamész, benézel az ablakon, s valaki hív be. Te meg azt mondd: -- dehogyis!!!—Így? – Magad éreznéd, hogy ez nem lehetséges. Szó sem lehet róla!

Azt mondja Jézus: – Inkább attól féljetek, aki a testet és a lelket is a gyehennára tudja vinni. Magyarul: **magunktól féljünk!** Ne legyünk olyan nagyon elbizakodottak! Erre szoktuk mondani, aki sokat játszik a tűzzel, megégeti magát. Tehát legyünk okosak, óvatosak magunkkal szemben is! **Ítéző Isten nincs!** Jézus megmutatta nekünk a tékozló fiú atyjában a Mennyei Atyát. Tulajdonképpen nem is tékozló fiúnak kellene mondani ezt a szép történetet, hanem tékozló apának, mert Ő aztán határt nem ismerően szerette mindegyik gyermekét. És az, aki elkutyulta az életét és a vagyonát, az maga járt rosszul. Mikor már a disznók ételéből se volt neki ennivalója, ő megtapasztalta, hogy rossznak lenni rossz. És akkor visszament az apjához. És az apa nem azt mondta, hogy komám, menj oda vissza, ahonnan jöttél.

Kérdező: És mi miért ítéljük meg magunkat?

Feri bácsi: Megmondom. Azért, mert embernek teremtődtem, és amikor embertelen vagyok, akkor nem vagyok ember. Tehát nem az vagyok, aminek teremtődtem. Pl: bemész egy olyan helyre, ahol nagyon kevés az oxigén. Te arra vagy teremtve, hogy lélegezzél. Ha bemész egy olyan helyre, ahol kevés az oxigén, akkor elkezdesz kapkodni. Miért? Mert lélegezni akarok, amire teremtve vagyok.

Tehát, amikor az emberségemben hiba van, akkor nem érezhetem jól magam. Egyszerűen nem lehet.

Amikor az Isten saját képére teremtett, akkor arra teremtett, hogy benned minden itatódjék át Istennel. Ami benned jézustalan, az benned embertelen. **A Földre azért jöttünk, hogy Jézussal úgy itatódjunk át, hogy egyre emberségesebbek legyünk.** Tulajdonképpen, amire teremtett az Isten, az áll helyre. Ha te emberséges kezdesz lenni, akkor már jól érzed magad. Csak ott nem érzed jól magad, ahol embertelen vagy. Amit az ember nem a természete szerint tesz, az természetellenes. Így önmagának ellensége, tehát elítéli magát. Nem érezheti jól magát örökké a rosszban. Mindenki szeretné jól érezni magát. Csak a jóban érezhetjük jól magunkat, a rosszban nem. Ezt próbálják a drogosok. De amikor rohad le a szervezete, a körülményei, akkor tudja, hogy ez nem jó. Szeretne ebből kimászni. Hogy sikerül vagy nem?.. Az embertelenség és az emberségesség nem egy gyékényen árul. Az emberség az igazi, és én választhatok. Visszakerülhetek az emberségembe, de pont azáltal fogok visszakerülni, hogy rájövök arra, nem vagyok én magamnak ellensége, mert nem akarok az lenni!

Kérdező: Feri bácsi! Hogy van a sugalmazás az Ószövetségben?

Feri bácsi: Három kinyilatkoztatást ismerünk. Az első az emberi természet. Mindenbe bele van kódolva, hogy mi teszi őt boldoggá. Ez az a bizonyos lelkiismeret és önismeret. Minél jobban megismeri valaki önmagát, annál inkább rájön, hogy magában a természetében megtalálható minden olyan lehetőség, hogy harmonikus legyen. Az Isten nemcsak kinyilatkoztatta magát az emberben, hanem úgy nyilatkoztatta ki, hogy mindjárt meg is mondta neki, miért teremtette. Mondott két dolgot: - *Sokasodjatok és szaporodjatok, hajtsátok uralmatok alá a Földet!*

Az emberi természetet nagyon hamar – most ne beszéljünk arról, hogy miért – úgy átváltoztattuk, hogy uralkodni akartunk azon is, aki ember. Tehát nem arra tettük a hangsúlyt, hogy szeressük egymást, és uralkodjunk az ember alatti világon, hanem uralkodjunk egymáson. Ennek lett a következménye, hogy az ember alatti világnak, meg egymásnak is – többé-kevésbé – rabszolgái lettünk. Így tehát az ember elembertelenedett. Ezt mutatja az, hogy – maradva az Ószövetségnek mindjárt az elején – az első emberpár gyerekei közül az egyik testvérgyilkos lett. Kain megölte Ábelt.

Az emberiség – így, ahogy folytatódott – egyre inkább összekeverte a természettörvényt, meg az uralkodni vágyást. Az igazságérzete – ez a jogi igazság: mindenkinek megadni azt, ami neki jár, és majd én vagyok az, aki megmondom, neked mi jár – annyira elembertelenítette az embert, hogy még az Istent is letagadta így: nem igaz, hogy van egy Isten, hanem a fene tudja, mennyi van.

Ekkor a Mennyei Atya – a szerinte legjobb embert a világon – kiválasztotta Ábrahámot, és szövetséget kötött vele. Ennek a lényege az volt, hogy mindent el fog követni, hogy az egy Istent tartsa meg. Nincs sok, csak EGY. Ennek ellenére belekeveredtek Ábrahám népének a tudatába is a bálványok.

Ekkor Mózes által (akiről azt írja a Szentírás, hogy a világ legszelídebb embere volt) **kőtáblába** vésette azt, amit megint úgy hívunk, hogy **természettörvény**.(2.) De nagyon hamar ezt is félremagyarázta az ember: 'nem úgy kell érteni....' Igen, mert azok, aki ide a Földre születnek megsérült természettel, már eleve alkalmasak arra, hogy kimagyarázzák a dolgokat.

Jött a 3. kinyilatkoztatás: **Én fogok megjelenni az Én Fiamban, mint egy tökéletes ember**. Olyan tökéletes, amilyennek az első embernek kellett volna lenni.

Jézus elmondott meg leélt előttünk egy életet. Ő tulajdonképpen nem vallást alapított, hanem az univerzális hit alapján arra szólított fel bennünket, hogy az alapálat birtokában – nyitottság a mindig jobb felé – vállaljuk ezen a téren a fejlődést. Legyünk egyre emberibb emberek, mert most már tudjuk, hogy merre kell ezt megtalálni. Ezért mondta magáról, hogy **Én ÚT vagyok: nem ártás, megbocsátás, segítség**.

Jézus óta legalább tudjuk, hogy milyennek kell lennie egy embernek. Ahogy az első alkalommal az emberi természetet mindjárt összekevertük (még jobban a tíz parancsot), a legjobban a 3. kinyilatkoztatást vágtuk placcra.

Testvérek! Egyszerűen hihetetlen, hogy kitaláltuk azt, hogy ez a Jézus nem azért jött, amit mondott, hanem azért, amit nem mondott. Az embernek megáll az esze!

Nem azért jött, hogy elmondja: inkább szeresd ellenségedet. Nem azért jött, hogy irgalmasságot akarok, nem áldozatbemutatást. Nem azért jött, hogy segítsd a másikat. Nem azért jött, hogy hetvenhétszer hétszer bocsáss meg. Hanem azért jött – ha nem tudnátok --, hogy a bűneinket fölvigye a fára, azt a bűnödet, amiről te magad tudod, hogy ott van nálad. Ekkora hazugságba tudtuk magunkat belezavarni! A bűneinket fölvitte a keresztre, holott van bűnöm! Most fölvitte vagy nem vitte?

Testvérek! Annyira kitekertük ezt a 3. kinyilatkoztatást, hogy a speciális hitek már nem tudják, hogy ki Jézus Krisztus! A legszomorúbb az, hogy mivel az alapálatnak nincsenek a birtokában, nem is tudod őket meggyőzni, hogy Jézus nem azért jött, hogy olyasmit csináljon, amit neked kellene csinálni. Helyetted nem csinált meg semmit.

A Hittani Kongregáció hozott egy határozatot, amelynek az a lényege, hogy a katolikus egyház az egyedül üdvözítő. Testvérek! A valóság az, hogy ez igaz. Ez tényleg igaz. T.i. a katolikust úgy vedd, hogy univerzális. Itt megint egy olyan krampuszi bekeverés van, hogy a legradikálisabb, hierarchikus, diktatórikus

vallás jelenti ki azt, ami tényleg igaz. De a valóság, ahogy ezt a világ elé helyezi, nem elfogadható tőle, mert mintha nem ezt értené alatta.

Kérdező: Visszatérve a sugalmazásra, úgy kell gondolni, hogy embereken keresztül történik, s a próféta nem tudja magát elvonatkoztatni a korszellemtől? Ezért a sugalmazás olyan, amilyen?

Feri bácsi: Igen, mert nem vagyunk bábuk. A sugalmazás lényegében nem jelent mást, mint hogy a benned lévő ismereteket a benned lévő Lélek összeállítja. De csak a benned lévő ismereteket tudja összeállítani. Amikor jön valami u.n. új gondolatod, az csak azért jöhet, mert a tudattalanodban már megvan, vagy megvannak annak alkotó elemei. Új tanítást nem tud adni Jézus a sugalmazásban.

Amikor a próféták arról beszéltek, hogy majd eljön az igazi ember, akkor tulajdonképpen nem történt más (Isten, aki nem személyválogató, de szerepeket kiosztó), hogy egyeseknek különösen megadta azt a karizmát, hogy a bennük lévő vágyanak – hogy ember akarok lenni – egyszer meg kell valósulnia, ha egyszer arra teremtett az Isten. Így aztán elmondták, hogy igenis meg fog majd jelenni valaki, aki nem hatalmat akar gyakorolni kívülről, hanem belülről akarja az emberséget úgy tanítani, hogy azt bárki, aki akarja, tudja majd követni. Ahány próféta, annyiféle prófécia.

Kérdező: A próféták a haragvó Istent mutatták fel?

Feri bácsi: Hát persze! Ebben éltek. Nem tud a Szentlélek úgy sugallni, hogy új ismeretet ad. De úgy se tud sugallni, hogy elvegye tőled azt, amikor valamiképp te tanúságot akarsz tenni. Gondoljunk csak Ábrahám esetére! Ugye emlékszünk rá?

Isten azt sugallta, hogy neki meg kell mutatnia, hogy mindenkinél jobban szereti a Jóistent. Abban a korban is bejárt gondolatpálya volt: a szeretet nagysága egyenlő azzal, hogy mekkora áldozatra vagyok képes. Ábrahám teljesen átélte, hogy neki meg kell mutatnia, mindenkinél jobban szereti az Istent. Ezt megélte. – Lehet, hogy olyan volt neki, mint amikor én átéltem, hogy el kell mennem papnak. – Őbenne az – hogy ki kell mutatnom: mindenkinél jobban szeretem az Istent – logikusan úgy fogalmazódott meg: föl kell áldoznom a fiamat, mert őt szeretem a legjobban. Nekem be kell bizonyítanom, hogy mindenkinél jobban szeretem az Istent. – Eszébe se volt a Jóistennek, hogy áldozza fel a fiát, de az igen, hogy a legnagyobb szeretetét ki kell mutatnia. Abban a kultúrkörben, az ő világában ez így mutatkozott volna meg.

Hasonlóan megy ez mindegyik prófétánál, akik képeket, szimbólumokat fogalmaznak.

Az Isten nem erőszakolja rá Önmagát senkire (szabadnak teremtett), de amit a jó szándékú emberek az Istentől átvettek, abba mindig belevitték önmagukat is. Az

az érdekes, hogy az Ószövetség-ben – amit ezeknek a prófétáknak a tanítása által írtak le –, nem ismerték fel, hogy kiről írtak. Mikor megjelent Jézus, tényleg nem tudták, hogy ki az. Mi most már ki tudjuk mazsolázni, hogy ez is, az is Jézusról szól. Még ma sem fogadják el Őt a zsidók. Mert ha eljön – a próféták szerint –, akkor a bárány meg az oroszán együtt fog legelészni. A képeket, amelyeket belevittek a próféták, hogy valahogy érzékeltessék a békét, a rendet, amit Isten akar itt létrehozni, így is lehet magyarázni. Ezért érzem én nagy-nagy, mondhatnám, ijesztő feladatnak, szerepnek – de boldogító szerepnek! --, hogy ezt a Jézust akarjuk mi egyre jobban fölismerni, nemcsak az evangéliumok alapján, hanem akkor is, amikor így összejövünk. Mert nagyon sok helyről nagyon sok ismeretet szedtünk már össze, és a Szentlélek a bennünk lévő ismeretek alapján mindegyikünknek tud sugallni, úgy, hogy összehozza azokat a gondolatokat, amelyek a mi korunkban az Úr Jézus tanításával alátámaszthatóan a leoptimálisabbak.

A sugalmazás tehát semmiképpen sem tollbamondás, a sugalmazás nem csinál az emberből bábut. A sugalmazás annyit jelent, hogy az alapalázat és az univerzális hit felismerése által minden apait, anyait belevetek abba, hogy az evangéliumok Jézusának ismerete alapján gyakorlatilag valamiképpen megjelenítsem az életemben Jézust. Ezért jövünk itt össze, hogy efelé formálódjunk, alakuljunk.

Kérdező: *Feri bácsi! A Tízparancsolat 4. parancsolata: tiszteld apádat és anyádat! Ez fontosabb, mint a szeretetet?*

Feri bácsi: Azért adok hálát a jó Istennek, hogy ezt a két mondatot összehozta bennünk: **az alapalázat: nyitottság a jobb felé,** és **az univerzális hit,** hogy: **emberek vagyunk, meg a másik is ember.** Ezt egész életünkben rendezgetni kell. Ez nagyon belém világított éppen a Tízparancsolattal kapcsolatban.

Azt tudjuk, hogy a Tízparancsolatban az első három: szeresd az Istent. A 4. most maradjon ki! Az 5-6-7. – szeresd az embert cselekedettel, 8.—szóval, 9-10. – gondolattal. Az Istent szeretés fordítva van: gondolattal, szóval, cselekedettel. A 4. parancsolat nagyon érdekes parancs, és még ezt is jobban ki kell bontani az életünkben. Atyádat és anyádat tiszteljed! Itt nem a szeretetről van szó, hanem a tiszteletről. Mi a különbség a kettő között?

Szeretni annyi, mint jót akarni. Mindenkit tudunk szeretni, mert ez tőlem indul ki. Tisztelni csak azt tudom, aki tiszteletreméltó. Tehát ez tőle indul ki. Igen ám, ha én az univerzális hitet képviselem, akkor tudom, hogy tőle indul el, tehát nekem öbenne meg kell látnom, hogy mi benne a tiszteletre méltó. Akkor is, ha drogos!

Kérdező: Keresem, de nem látom.

Feri bácsi: Na, látod! **Itt jön a gondolkodás-átalakítás! Itt jön az, hogy az élet nem olyan, amilyennek látom, hanem amilyennek látom, olyan.** Tehát **nekem kell a látásomon változtatnom!** Ő is Isten gyermeke. Őbenne is ott van az emberség magja. Ő is örök boldogságra vágyik. Az, hogy itt most mindent elkutyult ebben a dologban, ez nem ok arra, hogy azt mondjam, hogy ennek már vége. Tehát nekem jobban kell őt tisztelnem sokszor, mint ahogy ő saját magát. Ebben még előbbre kell lépnünk, mert mindez nem csak a vérkapcsolatra áll, hanem minden emberi kapcsolatra. Tehát minden emberi kapcsolatban komoly hangsúlyt kell tennünk az egymás iránti tiszteletre. Főleg a házastársaknak, testvéreknek –(vér szerinti testvéreknek)! Mert pont azokban a legnehezebb meglátni, mi bennük a tiszteletre méltó, akiknek az árnyéka állandóan rám vetítődik. Tehát ezért kell nagyon figyelni, hogy vegyem észre azt, hogy tudjam őt tisztelni, és ő vegye észre azt, hogy én igenis tisztetem. Tisztetem a szabadságát, és abba nem lépek be. Tisztetem akkor is, ha olyan meglátása van, amit nem helyeslek. Az, hogy száz hülyesége van, egy meg okos? Nem a száznál fogok megakadni. Meg fogom látni azt az egyet, a jót, és ezt érzékeltetni akarom vele!

2001. 01. 04.

Feri bácsi imája: Jézusom! Szeretettel köszöntük körünkben! Olyan jó tudni, hogy mindig szent és igaz, amit Te megígérsz. Te megígérted, hogy mindig ott vagy, ahol a Te nevedben jönnek össze földi halandók. Hála Neked jelenlétedért! A Te nevedben jöttünk össze. Ez annyit jelent, hogy igazában Érted jöttünk ide. Mindent át akarunk most venni Tőled, amivel meg akarsz minket ajándékozni. Azt is jó tudni, hogy Te mindenkor ajándékozó Isten vagy. Valóban, ahogy a Bulányi Gyurka bácsi mondta: nem mindenható az Isten, hanem mindent adó. Te vagy az a mindent adó Istenünk, akihez ha megyünk, mindig gazdagabban megyünk tovább. S olyan könnyű Hozzád eljutni. Nem kell semmiféle ceremónia, nem kell semmiféle különleges ajtókat kinyitni, kopogtatni, nem kell protekció. Egyszerűen a lelkünket Hozzád emeljük, s máris ott vagyunk Nálad.

Urunk, Jézus! Ilyen földi viszonylatban meg szoktuk ünnepelni az ilyen évfordulókat, mint volt a mostani is. Mi tudjuk, hogy az örökélet gyermekei vagyunk. De itt a Földön valamiképpen mégis varázsa kell hogy legyen minden indulásnak. És mi nagyon szeretnénk úgy elindulni Veled, ahogy általában reggel szoktunk elindulni.

VELED és ÉRTED! ÉRTED és VELED!

Te tudod, hogy legalább ennyi reggeli imánk van nekünk, hogy VELED és ÉRTED megyünk, indulunk el azon az ÚTON, amellyel Te Magadat azonosítottad. A nem ártás, megbocsátás, másokért élés útján. Köszönjük Néked, hogy ma is le akarsz oldani rólunk minden görcsöt, le akarsz oldani minden homályt, minden sötétséget, minden olyan belső gubancot, ami akadályozza szívünknek a nyitását Feléd.

URUNK, JÉZUS, hála Neked, hogy így kerülhetünk Veled kapcsolatba! Amen.

Kérdező: Szeretnék egy Bokor-imát felolvasni, ami egy népdalra íródott!

*Megkötöm magamat Isten kötelével,
Megkötöm magamat Ország igéjével.
Szabadságom Uram, Néked visszaadom,
Hogy a szeretetre formáld át tudatom.*

Feri bácsi: A mi köreinkben ezt az imát így formáltuk át:

Megkötöm magamat Isten kötelével,
Megkötöm szívemet Ország igéjével.
Szabadságom Uram, **Tőled elfogadom,
Hogy a szeretetre formáljam tudatom.**

Magamat megkötni gyenge vagyok, Uram.
Segítő kéz nélkül nehéz járnom utam.
Atyám, erősítsd meg testvéred a hitben,
Életem példázza, szeretet az Isten.

Megkötöm magamat baráti kötéllel,
Testvéri közösség tartó erejével,
Testvér, ha eloldnám kettős kötelékem,
Szembesíts magammal, „imádkozzál értem.”

Ahhoz, hogy mi az Úr Jézushoz kössük magunkat, hármassal kötéssel szoktuk ezt megtenni. Nem fogadalmakat teszünk, meg ígéreteket, hanem a hármassal kötéssel - többé-kevésbé - mindenki számára egy olyan lehetőség, amivel tudja biztosítani a maga számára azt, hogy hűséges marad Jézushoz, mint Út-hoz. Emlékezzetek arra a hasonlatra, ha egy gazdának a kutyáját a szomszéd elcsalja, a kutya elmegy, mert csontokat kap. Elmegy, de rájön, hogy nem az a gazdája, és visszamegy a gazdihoz. Megint elcsalják, megint visszamegy. Mit csináljon a gazda, hogy ne csalják el a kutyáját? Megköti. Az Isten minket nem köt meg. De mi oda tudjuk kötni magunkat az Istenhez. Emlékszünk mi az első kötéssel? A reggeli és az esti ima.

Reggeli ima, ezt nevezzük tervnek. Mire kell ma használnom az időm, a szeretetem meg a pénzem?

Este: Uram! Amit reggel megbeszéltem Veled, mi sikeredett ki belőle. Ez a tény. A tervet meg a tényt összevetem. Azt mondjuk, hogy ez kötelék. De ez nem kötelék! Ez egy olyan vékony cukorszára, ami hamar elszakad!

Ezért kell a második! Kell találnom egy olyan testvért, akiben megbízok, és ezt a köteléket az ő kezébe teszem. Vagyis elmondom neki: - Én havonta, kéthavonta, negyedévente meg akarlak keresni, és elmondani neked, hogy néz ki az én reggeli és esti imám. - Ha van valaki, akiben nagyon megbízom, azt megkérem erre. Átadom neki ezt a „köteléket”, és időszakonként elmondom neki az első kötelékeimet. Ezt mondjuk lelki vezetésnek, bár ez nem jó szó, mert a Jóisten Lelke vezet minket, de valamiképp mégiscsak szükség van egy kontrollra, a biztonságra.

A harmadik kötelék, hogy legyen egy közösség, ahová szívesen elmegyek. Jézusnak van hat megjelenési formája. Az egyik: ahol ketten-hárman összejövünk, Ő ott jelen van. Ha mi szeretjük az Úr Jézust, akkor mindegyik „ruhájában” szeretjük. Amikor összejövünk, és kérdésekre próbálunk egymásnak választ adni, akkor mindig **két szempont** az, ami bennünket el kell hogy **irányítson: a józan ész és Jézus**. Ami az Úr Jézussal a józan eszemmel nem egyeztethető össze, azt nem tudjuk elfogadni.

2001. 01. 25.

Feri bácsi imája: Jézusunk! Nagy szeretettel köszöntünk körünkben! Köszönjük, hogy Te olyan alázatos vagy, hogy tőlünk teszed függővé az ilyen formájú megjelenésedet. Köszönjük, hogy olyan könnyen tudunk megidézni Téged. Akár magányunkban, ha Hozzád emeljük lelkünket, akár akkor, ha ketten vagy hárman összejövünk a Te nevedben, máris ott vagy. És ezt mind azért vállaltad, nagy szeretetből, mert gazdagítani akarsz bennünket. Nagyon szeretnéd, hogy a földi életet, ezt a rövid kis időt, amit itt el kell töltenünk, ezt tudnánk jól kihasználni a mi Mennyei Atyánk dicsőségére és mindannyiunk lelki javára. Szeretnéd velünk megértetni, hogy mi vagyunk azok, akik által szebb lesz a Föld, könnyebbé válik azoknak az élete, akik körülöttünk vannak. Igaz, a mi magatartásunk mások benső boldogságának a lényegét nem érinti, de a jó szándékú emberek, akik megtévedtek, keresik azt a fényt, azt az utat, ami után jogosan vágyódnak, és a magatartásunk és szavaink alapján rá tudnak találni. Kérünk szeretettel, hogy segíts most bennünket, legyünk nagyon nyitottak Feléd, és tudjuk mindazt elfogadni, amivel ma meg akarsz bennünket ajándékozni! Amen.

Kérdező: Védjem-e magam, ahol bántanak?

Feri bácsi: Ezt a Hang-tól is kérdezte valaki, és a Hang kibontja neki, hogy „*a magad érdekében soha ne védj magad. Az Igazság pedig, aki Én vagyok – mondja Jézus –, és aki elmondtam, hogy legyőztem a világot, megint nem ad alapot arra, hogy Engem védj, mert aki legyőzhetetlen, azt minek védeni.*”

Mi hirdetjük az általunk meglátott igazságot akkor is, amikor a másiknak nincs erre füle, nincs erre antennája. Ha kérdez, és akkor mondom azt, amit mondok, akkor nem azt fogja mondani, hogy mindig neked van igazad. Csak olyankor mondja, amikor valamit mond, és én nem azt válaszolom, hogy nekem erről más a véleményem, hanem mindig cáfoltam. Ahelyett, hogy azt mondanám: nekem más a véleményem. Ha rám kérdez, hogy mi az, akkor megmondom: nekem más a véleményem. Ennyinek elégnek kell lenni! Ez egy kicsit olyan – testvérek –, mint a pedagógusoknál. A pedagóguspályának van egy veszélye. Akkor is menetkész állapotban vannak a válaszok, amikor még meg se kérdezték. Ez így van. És főleg – akikkel együtt élünk – azoknál arra kell ügyelni, hogy minél kevésbé kapjuk azt meg, hogy mindig neked van igazad. Mert e mögött mindig az van, hogy én vitázok. Kétségtelen, hogy kap az ember ilyen válaszokat, de ezek inkább arra valók, hogy az ember azt mondja magában: -- jó, ha a jövőben te hülyeséget csinálsz, csak akkor szólok, és csak annyit mondok – nehogy azt higgye bűnrészes vagyok – : nekem más elgondolásom van ezzel kapcsolatban. Ha ezt mondom, az így egészen más!

Nem szívesen szoktam mondani eddig, de talán most már vagyunk azon a szinten, hogy mondhatom. Azt mindenki tudja, hogy **szeretni annyi, mint jól akarni**. Azt is tudjuk, hogy **nem azt a jól kell neki akarni, amit ő akar magának**. Azt is tudjuk, **nem azt a jól kell neki akarni, amit én akarok neki**. Azt is tudjuk, **azt kell neki akarni, amit az Isten akar neki**. Mit akar neki az Isten? Amit a lelkiismerete mond!

Kérdező: Mi van a megátalkodott gyilkosokkal? Ennyire elállítódik az Isten szava bennük?

Feri bácsi: Jézusnál van egy olyan helyzet, amikor azt lehet kiolvasni a magatartásából, hogy van olyan szeretet, amikor az Isten hallgat. Jézus ott van Heródes előtt. Heródes felszólítja, most produkáld magad! Ott van Heródes egész sleppje (udvartartása), és Jézus egy szót se szól. Az biztos, hogy ez a pokol, amikor az Isten már nem beszél. S ha az Isten hallgat, én minek kiabáljak?

– Én a testvéri körökben az egyik legszebb dicséretet tudjátok-e, kitől kaptam? Egyik alkalommal a Borbély Lacitól. Azt mondta: -- 'Feri bácsi! Én azt csodálom benned, hogy te mindenféle szituációban meg eszmei dologban

mindig úgy tudsz szólni, hogy az nem bántja a másikat.’ – Pedig engem nem lehet megalkuvással vádolni. Én nagyon hálát adok a Jóistennek azért, hogy volt, aki ilyenre rálátott! Ez kétségtelen, hogy a lélekkeresztségem óta van. Az Isten akkor tett ilyen rugalmassá. Tehát bizonyos rugalmasságnak lennie kell, testvérek.

Ezt a hasonlatot is ismeritek: – ha fönről egy 5kg-os súly lezuhan, és te mereven tartod a kezed, eltöri a kezedet. De talán még 10 kg-os súlyt is el lehet kapni, amint érinti a kezedet, és lendülsz vele. Tehát a rugalmasságot meg kell tanulni!

Pl: amikor Jézushoz megy egy írástudó, és egy kérdéssel akarja sarokba szorítani, hogy melyik a főparancs. És akkor Jézus elmondja a főparancsot. – Nagyon jól beszéltél! – Jézus mindjárt visszaszól: „*Nem vagy messze az Mennyeek Országától!*”, tehát mindjárt dicséri. – Láttál Bennem valami jót, pedig a te bandád! – és itt nem arról van szó, hogy rosszat látnak Bennem, hanem az, hogy már képtelenek bármi jót feltételezni. Te pedig megláttál Bennem egy jót, ezért: – „*Nem vagy messze a Mennyeek Országától!*” – mondja.

A rugalmasság szerintem igenis a szeretet velejárója.

Kérdező: Feri bácsi! Mi a megváltás tartalma?

Feri bácsi: Én a megváltás tartalmát így tudnám neked elmondani:

- Van az emberi természet, ami tökéletes, mert az Isten tökéletesnek gondolta.

Ezt az emberi természetet mi elrontottuk. Az Isten nem szűnt meg az emberi természet gondviselője lenni. Akkor is, ha mi ezt elrontottuk, Ő a tökéletes emberi természet gondviselője maradt. Ezt mutatta be a Tízparancsolattal, amely nem más, mint az emberi természet törvénye. Azt elrontottuk.

Ő akkor is azt mondta: - Én az emberi természet gondviselője vagyok. Ezt most már úgy mutatom meg nektek, ahogy az Isten meg tudja mutatni.

Teremtényesülök. Embernek. Egy igazi embernek. Egyetlen egy igazi, tökéletes ember sincs köztetek. Ezért most Én fogok megjelenni.

A Hang többször mondja: „*Embernek lenni olyan nehéz, hogy eddig csak az Istennek sikerült.*” **Tehát egy tökéletes emberként jelenik meg az Isten.**

Azt mondja Jézus: „*Aki Engem lát, látja az Atyát.*” **Ilyen értelemben mondhatom azt, hogy megváltott vagyok,** mert már tudom, hogy embernek lenni mit jelent a tér és idő dimenziójában. Nem valami más dimenzióban! Itt! Minél inkább merjük az igazi emberi természetet—aki nekünk Jézusban megjelent – befogadni magunkba, annál emberibb emberek leszünk, és annál inkább meg fogjuk tapasztalni azt, hogy igenis, az emberi természetnek – cakli-pakli—gondviselője az Isten.

Gondoljatok a kalkuttai Teréz anyára! Száz ezreket etetett, itatott. Mert az igazi emberi természetet – magyarul Jézust – úgy befogadta, hogy aki őt látta, az valamiképp Jézussal találkozott. Ami bennünk nem jézusi, az bizony embertelen. Csak mi már annyira hozzászoktunk az embertelenségeinkhez, hogy

nem is gondolunk rá. Ám ezzel lényegében csökken az Isten lehetősége, hogy igazolja felénk azt, hogy mennyire gondviselőnk.

Tehát a megváltás szó nem jó szó. Nagyon rossz szó. Tudod, mi van mögötte? Olyan ostobaság, hogy a Jóisten az ördöggel valahogyan üzletel:— Mivel a te rabságodban vannak az emberek, mit kérsz értük? Légy szíves mondd meg, Én megadom azt, és így kiváltom őket! –

De ez nem így van! A megváltás szót Pál hozta be.

Kérdező: Nekem kell magamat megváltani?

Feri bácsi: Nem kell megváltanod! Be kell engedned Jézust az életedbe!

Testvérek!

Mi azért születünk le a Földre, mert mielőtt megszülettünk – mi, akik odaát bizonyos értelemben kikoszarztuk az Istent (nem azt mondom, hogy megtagadtuk, mert hinni az ördög is hisz), nemet mondtunk az Ő boldogságára. Ezután rádöbrentünk, hogy ez nekünk nagyon nagy boldogtalanságot jelent. Elhatároztuk, hogy leszületünk a Földre, és itt a Földön – mivel Ő is lejön, és minden emberben benne lesz – az emberekben vissza tudjuk szeretni Őt.

Mi azért jöttünk le a Földre, hogy Jézust, aki minden emberben benne van rászoruló módon, visszaszeressük. Az egyik arra szorul rá, hogy végighallgassam, a másik, hogy pár bátorító szót mondjak neki, a harmadik talán éppen arra szorul rá, hogy elmondjam neki a keserveimet. Tehát ezeket meglátva szeretem vissza az Istent a másik emberen keresztül.

Én nem tudom az Istent itt a Földön közvetlenül visszaszeretni. Nem lehet azt csinálni: -- Gyerekek! ne haragudjatok, én egy negyed órára bemegyek a másik szobába szeretni az Istent! - Ilyet nem lehet tenni! Istennek csak elmondani tudom, hogy szeretem Őt. Ennek a valóságát akkor tudom tapasztalatilag igazolni magam előtt is, ha visszaszeretem az emberben az Istent.

Azt a Jézust, aki azt mondta: Mt 25; 35,40. „Éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok... ..Amit eggyel e legkisebb testvéreim közül tettétek, Velem tettétek!” ’Ti pedig, akik csibészek voltatok, nem szerettetek vissza, távozzatok! Nem tudok veletek mit kezdeni!’

A saját hajunknál fogva nem tudjuk kiemelni magunkat a mocsárból /sötétségből). Maga a **megváltás szó nem is jó szó**. Sajnos, hogy annyira beleitatódott a köztudatba! Én magam nem is használom. Én azt mondom:

MEGSZABADÍT! Ha befogadom, megszabadít az Úr a megkötözöttségeimtől.

A másik: - Sokan kérdezik, miért nem emlékezünk előző életeink buktatóira, mert ha emlékeznénk, könnyebben tudnánk magunkról azokat leoldani. A Hang minden esetben arról beszél ezen a téren, hogy először is, ahhoz, hogy te szeress, pártatlannak kell lenned. Tehát befolyás-mentesnek a múltadtól.

A másik pedig - és szerintem ez mutat rá erősen a lényegre –, hogy mindenki megláthatja, megtudhatja az előző életeinek összes gubancát. Amiről látod, hogy benned jézustalan, az azért van, mert előző életedben te azt jézustalanná tetted. Amikor azt veszed észre, hogy nem tudsz megbocsátani az embereknek. Vagy nehezen bocsátasz meg. Azért, mert korábban valaki temiattad nem tudott másnak megbocsátani. Az, hogy téged bántanak, az azért van, mert valakit te bántottál. Téged becsaptak ötször is, mert korábban te is ötször csaptál be valakit. Tehát, ha az eszemet használom, a jelen feladatomban rálátok arra, hogy előző életeimben mi volt az, amit nekem most ki kell egyengetnem. Jézus nagyon nagy hangsúlyt tesz arra, hogy a jelenben tedd azt, amit tenned kell. Jézus erőt is ad hozzá, és az a jó, hogy Őhöz kell magamat viszonyítani. Biztos észrevettétek már, Jézust könnyebb követni, mint bármelyik szentet. Annyira normális, annyira emberi, annyira harmonikus. Pedig falánk és borissza ember! – ez volt Róla a szójárás.

Tehát maradjunk mi csak annál, hogy az evangéliumokat forgassuk, hogy egyre jobban kibontakozzon a mi életünkben: mi az bennem, ami jézustalan, mi az, amit jobban kell megértenem?

2001. 03. 01.

Kérdező: A 39. Hang-könyvben a szomorúságról ír a Hang. Engem meglepett egy mondat, melyet nem tudok szinkronba hozni a boldogmondások egyikével. A két mondat a következő: Hang: „Az ég angyalai nagyon örülnek olyankor, amikor a Földön valaki rádöbben arra, hogy a bűn után a legnagyobb rossz a szomorúság.”

Mt 5;4: „Boldogok a szomorúak, mert megvigasztaltatnak.”

Feri bácsi: Tulajdonképpen szomorúság és szomorúság között különbség van. A reményből élő szomorú ember nem adja át magát igazán a szomorúságnak.

Annál nem sötétül be az ég.

A bűn után a legnagyobb rossz a szomorúság, a reményvesztés, melyet az ember él meg, aki megfeledkezik arról, hogy a felhők felett mindig ott a nap. Aki megfeledkezik arról, hogy a körülményei nem lehetnek célok, csak eszközök.

Amikor azt látom, hogy a másik ember a saját boldogsága ellen dolgozik, ez az a szomorúság, ami az Isten fájdalma bennem. Ez a fájdalom egy olyan szomorúság, ami miatt mondhatjuk azt, hogy: boldog vagyok, mert majd megvigasztalnak. Ez a szomorúság a szeretet megnyilatkozása. Az embernek fáj az, hogy akit szeret, az önmaga ellensége. Szinte minden szülő megéli ezt a

szomorúságot a gyerekével, unokájával kapcsolatban. De azt hiszem, erre a szomorúságra a vigasztalás is megjön már itt a Földön. A Hangon keresztül mi már elég jól tudjuk, előbb-utóbb minden gyerek, minden unoka abban a szeretet-birodalomban fogja megtalálni a helyét, ami felé mindannyian tartunk.

Magyarul: nincs olyan, hogy akit szeretek, az örökkön örökké a kínok kínját fogja szenvedni. Hiszen olyan szeretet nincs, amelyik ne akarna segíteni, vagy legalábbis följátni a segítségét. Aki ezt nem hiszi, azt nem lehet megvigasztalni. Sajnos nemigen fogadják el a különböző felekezetek azt, hogy a pokolban lévők is – amikor majd akarják – elfogadják Isten szeretetét.

Én úgy tudom összeegyeztetni, hogy különbséget teszek az ilyen meg olyan szomorúság között. **Más tehát a szeretet következménye, és más a kétségbeesés szomorúsága**, melyre azt mondja a Hang, hogy ez a bűn után a legnagyobb rossz.

Mi kétségbe sose eshetünk!

Feri bácsi imája: Jézusunk! Szeretettel köszöntünk körünkben! Olyan jó tudni, hogy Te valóban itt vagy, és azért vagy itt, mert erőforrás akarsz lenni a mi számunkra. Hogy amit a Te jóvoltodból megláttunk, amit a Te szándékod szerint vállaltunk, ahhoz legyen erőnk, hogy hűségesek tudjunk maradni. Mert valóban, a Veled való találkozás – rövid távon – úgy tűnik, mint valami sült galamb, csak ki kell tátani a szánkat, és már be is repült. De a valóság nem ez. A valóság az, hogy amikor Te megérintesz, mi nagyon azt éljük, amit Péter és Jakab a Tábor-hegyen. Azt, hogy olyan jó nekik ott lenni; mindjárt akartak három sátrat építeni. Olyan sátrat, ami tulajdonképpen őket nem is fogadta volna be. Hiszen azt mondták, Neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. Önmagukról megfélelkezve mondták.

Ilyenkor, amikor a Te istenséged valamiképp beleragyog a mi szívünkbe, lelkünkbe, megéljük, hogy bizony mi a legjobbra tettük az életünket. Olyankor jó tudnunk, hogy hetenként van egy ilyen lehetőségünk: összejövünk, Veled találkozunk, és Te erőforrás leszel számunkra abban az időben, amikor nem a Tábor-hegyen vagyunk, hanem nagyon a völgyben, és nagyon ingoványos területen járunk.

Köszönjük Néked ezt az erőforrást!

Kérünk szeretettel, hogy Lelkedd el ezt nagyon mélyítsd el bennünk! Amen.

Kérdező: Mit jelent az Isten Országát keresni?

Feri bácsi: Mit jelent a gyakorlatban?

Minden nap Jézussal foglalkozni, az Ő megjelenési formáiban. Reggel Vele indulok el. Napközben figyelek, hol tudom a szeretetemet úgy kimutatni, ahogy a szívem ezt elvárja. Az Isten Országának a keresése egy élet-rátévés arra, amit úgy hívunk, hogy ÚT. JÉZUS AZ ÚT! Ezért nem kell aggódni, mert elég a

mának a maga baja, a holnap majd gondoskodik magáról. Ez nem felelőtlenséget jelent. A felelőtlenséget úgy tudod kivédeni, ha azt a bizonyos három szempontot törekszel szinkronba hozni. Melyik az a három szempont? **A képesség, a lehetőség és a vágy, ill. kívánság.** A három közül kettő nem tőlem függ, az van. **A képesség meg a lehetőség.** Ezek adottságok. A vágyam az, ami kell hogy ezt a kettőt kézben tartsa. **A vágyat kell leépíteni. De a képességem és a lehetőségem területét meg kell élnem!** Viszont az is igaz, hogyha ezt komolyan veszem, akkor növekszik a képesség is és a lehetőség is. Ez egészen biztos.

Tulajdonképpen ilyen értelemben igaz, hogy a talentumok lehetőségek. Ha te felhasználod az adott lehetőséget, akkor megsokszorozódnak a lehetőségeid. A baj általában ott szokott kezdődni, amikor a vágyam vagy előreszalad, vagy lemarad a képesség és a lehetőség vonalán. Nem könnyű ezt meglátni, mert ha lemarad, azt nevezzük lustaságnak. De itt is vigyázni kell, mert az nem annyit jelent, hogy nem csinállok semmit.

Sokkal veszedelmesebb lustaság az, amikor nem azt csinálom, amit csinálnom kéne. Pedig ha belegondolok, tudom, hogy mit kéne csinálni. De nem azt teszem, hanem azt, amihez kedvem van, amitől jól érzem magam. Tehát olyan dolgokat teszek magam elé, ami hátul kellene hogy legyen, ami a motor. Magam előtt a józan eszemnek kell lenni, hogy a képességemet és lehetőségemet meg tudjam élni. Ezeknek kell hogy érzelmi töltete is legyen, de ennek nem szabad elsőnek lennie.

Így aztán úgy gondolom, **ha te ezt a hármat törekszel szinkronban tartani, akkor az Isten Országát keresed.** És tuti biztos, hogy mindent megkapsz, amire szükséged van. Nem is lehet nem megkapni, ha a képesség meg a lehetőség adott. Csak a vágyamat kell mindig mellé állítani. Az meg mindig megvan. Állhat különböző szinten ennek a megvalósítása, de kétségtelen – testvérek –, hogy **az élet művészet.** Nem lehet vasvillával összehányjni egy kupacba a napunkat! Igenis, az embernek valamiképpen rendet kell megvalósítania az életében!

Kérdező: Feri bácsi! Van az a másik hármasság: nem ártok, megbocsátok, segítetek. Ez is a jézusi ÚT kritériuma?

Feri bácsi: Azt csak tudod, hogy a gyakorlatban a nem ártás, megbocsátás, segítség nem adatik meg minden percben vagy minden órában. Amit te mondtál, ez az erkölcsi magatartásom velejárója, de erre nem lehet mondani azt, hogy így fejlődök lelkiileg. A lelki fejlődés feltétele valamiképpen a képesség, a lehetőség és a kívánság állandó kézben tartása a másik hárommal együtt. Mindenképpen Jézussal kell élő kapcsolatban lennünk!

2001. 03. 08.

Kérdező: Szabad felháborodnunk, haragosnak lennünk?

Feri bácsi: A felháborodásnak is helye van. „*Ó hitetlen és romlott nemzedék! Vajon meddig leszek köztetek? Meddig tűrjelek titeket?*” mondta Jézus. (Mt 17;17) De mindjárt hozzátette, hogy hozzák ide azt az epilepsziást, és meggyógyította.

A harag egy emberi tulajdonság, velejár a természetünkkel. Csakhogy általában leleplez bennünket abban, hogy kézben tartom-e magam a harag közben is.

Egy szombati napon Jézushoz vitték a béna kezű embert. A farizeusok figyelik Jézust, ugyanis szerintük Isten napján nem szabad gyógyítani. Ekkor Jézus rájuk kérdez: „*Szabad-e jót tenni az Isten napján?*” Azok hallgattak. Jézus haragosan végignézett rajtuk, és mondta az inaszakadtnak: „*Nyújtsd ki a kezed!*” (Mt 12; 10-13)

Tehát **úgy haragudni**, hogy **utána teszem a jót**, ez oké, **ez szent harag**.

Az önfegyelmet nagyon komolyan kell venni, vagyis kézben kell tartani magam akkor is, amikor haragszom.

2001. 03. 29.

Kérdező: A keresztények keresztet vetnek, térdet hajtanak. Más vallásokban ezt miért nem teszik?

Feri bácsi: A görögkeletiek azért nem hajtanak térdet, mert ezt tették azok, akik Jézust gúnyolták.

A keresztvetés? A Jehova tanúknál ez kifejezetten botrány, mert ők azt mondják, ha valakinek az apját bitófán megölik, akkor a gyereke nem fogja a kötelet hazavinni, és azt tisztelni. Mi meg a keresztet tiszteljük.

Erre én azt mondom, mert mélyebbre látva tudom mondani: amikor a Fradi kupát nyert, a szurkolók megrohanták a pályát, és mind vitt magával gyeptéglát. Számukra az volt az a terület, az az aréna, ahol a Fradi a végső győzelmet aratta. Jézusnak a kereszt volt az az aréna, ahol a végső győzelmet aratta. Ott mutatta meg, hogy nem enged abból, amit Odaát tanult. Odaát pedig azt tanulta, hogy a boldogság, a mindent-birtoklás, az a mindent-adásnak a következménye. A mindent-adásból van a mindent-birtoklás. És Jézus a kereszten mutatta meg a legtökéletesebben, hogy Ő most mindent odaadott. Az ördög is rájött pár órával előbb, hogy Ő mindent oda fog adni, s akkor neki vége. Ezért üzent is Pilátus feleségével: „*Semmi közöd ne legyen azzal az Igazzal, mert sokat szenvedtem ma álmomban Miatta*” (Mt 27;19). De akkor már úgy mentek az események, hogy azt nem lehetett visszafordítani.

Tehát a keresztt egy olyan küzdőtere volt Jézusnak, amelyben bemutatta, az ember igenis akkor kap meg mindent, ha mindenről le tud mondani, ami mulandó. Meg tudja élni, hogy itt semmi sem az övé. Ha józan eszünk van, akkor rájövünk mi erre keresztre feszítés nélkül is. Tudniillik minden ember úgy hal meg, hogy mindent itt hagy, akkor is, ha nem akarja. Általában nem akarjuk! Olyan fonák a mi természetünk, hogy miután leszülettünk, a legfőbb foglalkozásunk az, hogy ellene dolgozzunk annak – amiért leszülettünk –, hogy meghalunk. Ennek dolgozunk ellene.

Kérdező: Nekem azt jelenti a keresztt: – Mi az én keresztem az Övéhez képest?

Feri bácsi: Meg is kövezhették volna, de Ő a kereszten halt meg. Itt a döntő, hogy az emberek Jézust, mint UTAT nem akarják vállalni. Ha mint UTAT felvállalom – nem ártok, megbocsátok, segítek –, akkor mindenképpen a szenvedés útját kell vállalom. És ezt csak azzal tudom megvalósítani magamban, ha tényleg engedem, hogy Ő erőforrás is legyen bennem. Nagy igazság, amit Pál mond: „Élek én, de már nem én, Krisztus él bennem!” Ha Jézust hagyom magamban élni, megélem, hogy Jézus minden lépésével megváltott minket. Ő már az istállóban születéssel megváltott minket. Tehát nem kisarkítva, a keresztt, a koronája volt annak, hogy miután a ruháit is elvették, az életét is odaadta.

A MINDENT-ADÁS világába ment vissza, ahová nem visz Magával semmit. Igazából nekünk is arra kellene rálátni, hogy mi sem viszünk magunkkal ODA semmit. Ezt nem tudjuk megúszni! A kereszten győzött végleg az Isten Fia, mert ott a MINDENT-ADÁS győzött!

Így számomra: - A KERESZT GYŐZELMI JEL!

2001. 05. 03.

Kérdező: Hogyan született az Üdvözlégy Mária ima?

Feri bácsi: Az első részét az angyalok mondták a Szűzanyának:

Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes!
Az Úr van teveled,
áldott vagy te az asszonyok között,
és áldott a te méhednek gyümölcse

Az efezusi zsinaton napirenden volt, hogy ezt a részt megtárgyalják. Ez kiszivárgott. A város összegyűlt, és körmenetben skandálták, hogy:

Asszonyunk, Szűz Mária,
Istennek szent Anyja,
imádkozzál érettünk, bűnösökért....

Így tulajdonképpen a nép hangja került a 2. részbe.

A protestáns, unitárius stb. testvéreknél fölháborodást jelent: Istennek az anyja? Ő hozta létre az Istent?

Én teológiailag meg tudom magyarázni, milyen értelemben mondhatjuk, hogy Ő Istennek szent Anyja. Amikor azt mondjuk, hogy Istennek szent Anyja, akkor nem arra az Istenre gondolunk, aki előtt már a Szűzanya volt, hanem arra az Istenre, aki emberi természetet vett föl. Jézus személye isteni volt, akinek nem volt a Szűzanya az anyja, de emberi természetet vett föl. Ha valakiről beszélünk, akkor nemcsak a természetének a megnyilvánulásaira gondolunk, hanem őrá, magára. A Szűzanya, aki Jézus emberi természetének feltételét hozta létre, ilyen értelemben – az emberi természetével – az isteni személynek is életet adott.

Lehetett mondani: - Ott megy, aki Isten.

Azért is mondhatjuk, hogy a Szűzanya Istennek szent Anyja, mert Isten testesült meg Jézusban. „*Aki Engem lát, látja az Atyát.*” (Jn 14;9)

Én azt gondolom, miért ne mondjuk ebben az imában azt, amit a Szűzanya mondott magáról Medjugorjében, hogy Ő a Béke Királynéja.

Miért ne nevezzük Őt úgy, ahogy Ő bemutatkozott?

Asszonyunk, Szűz Mária,
Béke Királynéja,
imádkozzál érettünk, bűnösökért,
most és halálunk óráján! Amen.

„Fölséges és dicsőséges Isten!

Világosítsd meg szívem homályait!” (Szent Ferenc)